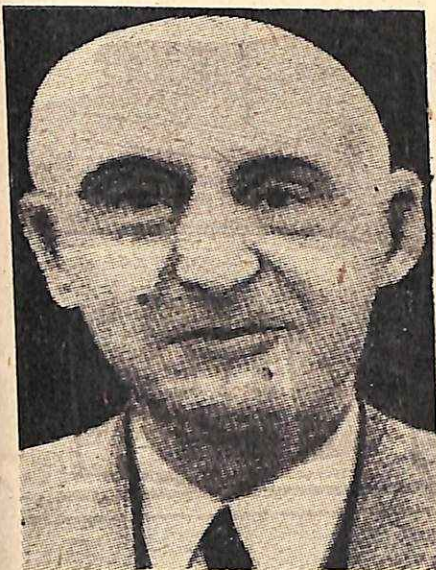

67

Ο Χουάν Μάρς

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ της Μεσογείου

Η ζωή του Ισπανού Χουάν Μάρς, που συγκαταλέγεται σήμερα ανάμεσα στους πιο πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου

Στην Έλβετία, το ιδανικό αυτό καταφύγιο όλων των ανθρώπων, που επιθυμούν, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, να μην έχουν κανένα πάρε-δωσε με την δικαιοσύνη, την αστυνομία ή τις πολιτικές αρχές της πατρίδας τους, ζει ένας γέρος με ηγαλιότερη φωνάκλα, παμπόνηρα μάτια και γρυπιή μύτη.

Ο γέρος αυτός με την αντιπαθητική φυσιογνωμία είναι ο βασιλιάς της Ισπανίας Χουάν Μάρς, ο τελευταίος πειρατής της Μεσογείου! Λίγοι άνθρωποι, στον αιώνα μας, μπορούν να συγκριθούν μαζί του σε εξυπνάδα, σε ενεργητικότητα και σε τόλμη. Άλλα και λίγοι επίσης είχαν τη δική του άσυνειδησία, τη δική του τυχοδιωκτική περιφρόνηση στους ήθικους νόμους. Το ζαλιό του αυτό γερνίτιο δεν δίστασε ποτέ μπροστά σε τίποτε, για να δημιουργήσει την κολοσσιαία περιουσία του. Έξω από τον κόσμο των ευεργετησάν, πήρε αρκετές ανθρώπινες ζωές στο λαίμαρό του, έφτασε ακόμη και στο σημείο, όταν έγινε ο ισπανο-αμερικανικός πλεγμασμός του 1898, να προδώσει και την ίδια την πατρίδα του, για να αποκομίσει οικονομικά όφελος.

Όσο, σήμερα, μ' όλο που οι Ισπανοί δεν αισθάνονται γι' αυτόν παρά μίσος άγριο, το γεγονός, κανείς δεν τολμάει να τον αντιμετωπίσει σαν ήρωα. Ακόμα και το επίσημο κράτος βρίσκεται σε αδιόληξη έκλειψα μαζί του, μη μπορώντας να χρησιμοποιήσει το γεγονός, ότι ο Χουάν Μάρς, που καταλάβαινε πάντα από που φυσάει ο άνεμος, πρόσφερε, έδω και 22 χρόνια, τη βοήθειά του στο στρατηγό Φράνκο...

Την εκπληκτική καριέρα του, που τον μεσα στους έφτα πλουσιωτέρους ανθρώπους της Υδρογείου, ο Χουάν Μάρς την άρχισε από δεκαετοσάραν μόλις χρόνια. Ας τότε, φύλαγε τα χρόνια του, πατέρα του ο' ένα μικρό χωριό της Ματελούσε, για πολλά χρόνια, που απολαθρεμπορίου ανάμεσα στο κλειδί του παϊκής και τις βορειοαμερικανικές αυτές, ξεπερνώντας τα όρια του μικρού αυτού χωριού, μα ο Χουάν, από την εποχή, που άρχισε να νοιάζεται τον εαυτό του, έτρεφε κρυφακούγοντας, στο καφενείο, τους λαθρεμπόρους να διηγούνται τις περιπέτειές τους και να μιλάν για τα κέρδη τους, ωραματιζόταν να γίνει σαν κι αυτούς.

Η ευκαιρία του δόθηκε, με τον πιο άπλοδο τρόπο, όταν ο πατέρας του, για πρώτη φορά, τον έστειλε στην Πάλμακ την πρωτεύουσα της Μαγιόρκα, να πουλήσει δυο γουρουνάκια.

Τα λεφτά, που κούδουναν στις τσέπες του, σαν πολλούς το εμπόρευμα, έκαναν τον μικρό Χουάν να αισθάνεται πολλούς διαταγμούς να ξαναγυρίσει στο χωριό του, όταν η τύχη τόφερε να συναντήσει ένα συγγενικό του.

Καλά που ας βρήκα, του είχε έκει

νος. "Αν δεν βιάζεσαι να φύγεις, πάρε από το γράμμα, τράβα στο λιμάνι και δώστο το στον «μαύρο» 'Ενρίκο», τον ψάρε. Ο Χουάν κούταζε τον σφραγισμένο φακέλλο, που κρατούσε ο άλλος, και φρόντισε να κρύψει τη χαρά, που φρόντισε μονομιάς στο στήθος του. "Ήξερε, από τις κουβέντες των λαθρεμπόρων του χωριού του, πως ο «μαύρος» 'Ενρίκο» δεν ήταν ψαράς παρά μόνο για τα μάτια. Στην πραγματικότητα, η δουλειά του ήταν το λαθρεμπόριο.

Το ίδιο βράδυ, έδινε στον «μαύρο» 'Ενρίκο» το γράμμα, που είχε αναλάβει να του διαδώσει. Άλλα, πριν ακόμα αυτός το άνοιξη, τον κούταζε θαρρετά στα μάτια και του είπε:

— Θέλω να με πάρεις μαζί σου!

— Για ψάρεμα;

— Όχι! Για κοντραμπάντο!

Ο «μαύρος» 'Ενρίκο» εξαορίστηκε στα γέλια. Μα ο νεαρός του πέταξε τα λεφτά, που είχε εισπράξει από το πούλημα των γουρουνόπουλων.

— Δε θέλω να με τρώεις τζάμπα στο καράβι σου, είπε. "Αν δής πως δεν σου κάνω, κράτα τα αυτά και μη μου δώσεις ούτε πεντάρα!

Αυό ολόκληρα χρόνια, «δούλεψε» κοντά στον «μαύρο» 'Ενρίκο» ο Χουάν. Και στο διάστημα αυτό έγινε ξεσπέρη. "Είπαθε όλα τα μυστικά του λαθρεμπορίου, κατάρτασε πως έπρεπε να ξεγυισθεί απ' τους κινδύνους του. Οικονομίστηκε με σκληρές στερήσεις την κάθε πεντάρα — δεν έτρωγε παρά ψωμί κι' άλλα και δεν πήγε ούτε μία φορά με τους άλλους στην ταβέρνα — κατάφερε να μαζέψει λεφτά, για να αποκτήσει και δικό του.

Δεκάδη χρόνων μόλις, ήταν κιόλας καπετάνιος. Έξη ώρες παζάρεσε μ' έναν γέρο ψαρά, για ν' αγοράσει, δυο το δυνατό φτηνότερα το καϊκι του. "Εβαλε μέσα και δυο ανθρώπους δικούς του, που τους τράβηξε απ' το πλήρωμα του «μαύρου» 'Ενρίκο», κι' ήταν πιά έτοιμος για το μεγάλο ξεκίνημα.

Το ξεκίνημα, όμως, αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. Τα πόστα ήταν πιασμένα κι' οι άλλοι λαθρεμπόροι δε θύγαν καμιά διάθεση ν' αφήσουν να ξεφυτρώσει ένας καινούργιος ανταγωνιστής. "Η μόνη λύση ήταν... να βγάλει από τη μέση μερικούς!

Έκανε, λοιπόν, κάτι απίστευτα τολμηρό για την εποχή εκείνη: Καταπατώντας τους άγραφους νόμους των Μαγιόρκεων λαθρεμπόρων, που δεν χρησιμοποιούσαν ποτέ όπλα, εξόπλισε το σκάφος του και το μετέτρεψε σε πειρατικό!

Η πρώτη πειρατική του πράξη έδειξε περ για πέρα την άσυνειδησία του και την απουσία κάθε ήθικου διαταγμού, που τον χαρακτηρίζει: Το θύμα του ήταν ο ίδιος ο «μαύρος» 'Ενρίκο», που τον είχε κηρύξει στα μυστικά του λαθρεμπορίου!

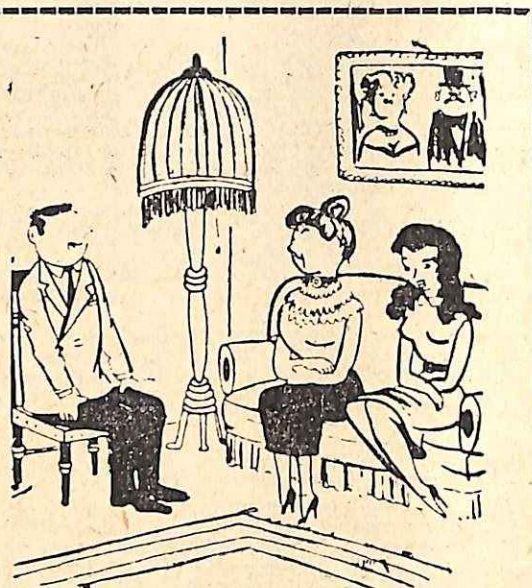
Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί ακριβώς έγινε, όταν τα δυο καϊκια συναντήθηκαν σ' ανοιχτά της Μαγιόρκα. "Όμως, ο «μαύρος» 'Ενρίκο» δεν ξαναγύρισε στο νησί. Και, για τους κατοίκους της Πάλμακ, που έμεινε καμιά αμφιβολία πως ο Χουάν Μάρς βούλιαξε το καράβι του, το λήστεψε κι' έστειλε τον ίδιο και τους συντρόφους του στον άλλο κόσμο.

Με τον ίδιο τρόπο, ο πειρατής-λαθρεμπόρος εξόντωσε αρκετούς ακόμη από τους ανταγωνιστές του. Όταν οι υπολοίποι, για να τον αντιμετωπίσουν, αποφάσισαν να εξοπλιστούν με τη σειρά τους, ήταν πολύ αργά πιά. Μονάχα ένας σφοδρός αντίπαλος άπομνε για τον Χουάν Μάρς: Ο Φημισμένος για την άτρήμητη παληκαριά του Χουάν Σαμπόλ.

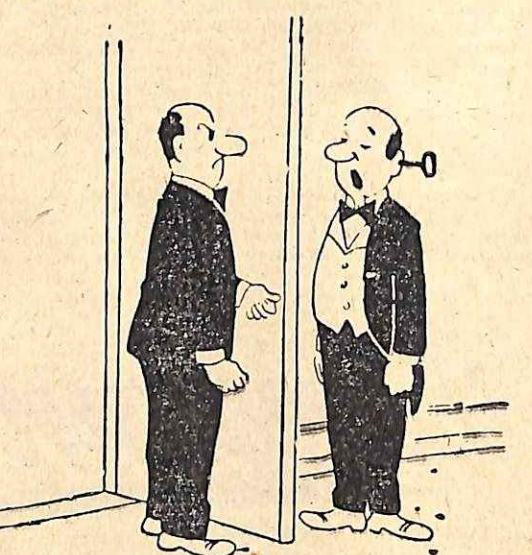
Άλλα κι' αυτόν, ο Μάρς μπόρεσε να τον εξοντώσει, χρησιμοποιώντας ένα καταχθόνιο τέχνασμα. "Εβαλε τους ανθρώπους του να κλέψουν, από τη Βαλέντσια ένα καταδικαστικό σκάφος των τελευταίων άρχων, που ξεπερσάλε εφαιρικά και κυνήγησε τον στολίσκο του Σαμπόλ, όταν αυτός πλησίαζε σ' έναν εορμικό όριο της Μαγιόρκα. "Ο Σαμπόλ — όπως πρόβλεψε ο Χουάν Μάρς — φοβήθηκε πως έπρόκειτο πραγματικά για τελευταίους κι' έσπευσε να καταφύγει στον εορμικό όριο. Εκεί, όμως, περίμεναν οι άνθρωποι του Μάρς. Μόλις ο Σαμπόλ και οι δικοί του πάτησαν στη στεριά, έπεσαν πάνω τους εφαιρικά και τους σκότωσαν όλους!

Από τότε, ελεύθερος από κάθε επικίνδυνο ανταγωνισμό, ο Χουάν Μάρς ρίχτηκε με πάθος στη δημιουργία της κολοσσιαίας περιουσίας του. Τη φυλακή, για τις άνωιες πράξεις του, δεν την γνώρισε παρά μόνο μία φορά, έδω κι' είκοσιπέντε χρόνια. "Απέδρασε, όμως, με την εθνικιστική επανάστασι του 1936 κι' εξαγοράσε τη διατήρησι της ελευθερίας του, βοηθώντας άπλοχερα τον Φράνκο.

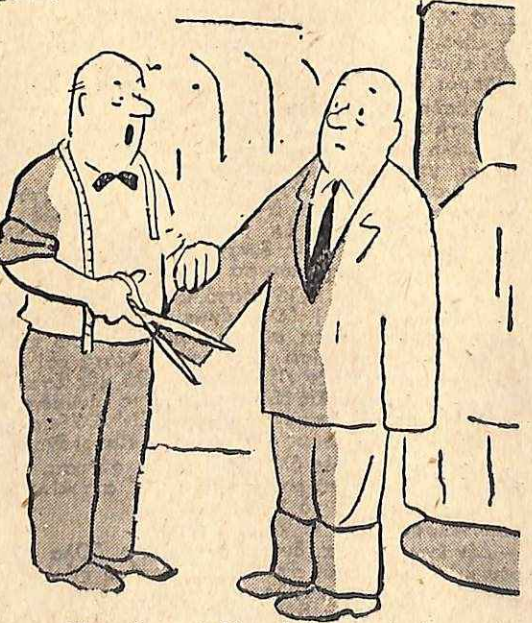
Σήμερα, μ' όλο που οι σχέσεις του είναι, επιφανειακά, τουλάχιστον, αγαθές με το καθεστώς της πατρίδας του και κανένας δεν απειλεί τα περιουσιακά αγαθά του στη Μαδρίτη και στη Μαγιόρκα, ο Χουάν Μάρς προτιμάει να ζει στην Έλβετία, για ν' αφήσει τον ήχο του κεφαλιού του!

Καταθέσεις στην Τράπεζα δεν έχω, κυρία μου, αλλά αυτό δεν πείνει να σας άνησυχή. Με την προίκα, που έχει η κόρη σας, μπορούμε να ζήσουμε και οι δυο μιά χαρά!...

Πώς πέρασε από τη σκέψη του κυρίου ότι ήταν δυνατόν να κρυφάινω από την κλειδαρό-τρυπα;

Προσέξτε τα δάχτυλά σας, για να μην γίνουν λίγο τα μαγικά!...

ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ του ροχαλητού

Η αιτία και η θεραπεία του

"Αν είσαστε ένας απ' τους πολλούς ανθρώπους που ροχαλίζουν στον ύπνο τους, και θέλετε να μάθετε που οφείλεται αυτό το φυσικό ελάττωμα σας, σταθήτε μπροστά στον καθρέφτη, ανοίχτε πολύ το στόμα σας και κτυπήστε στο βάθος του ουρανίσκου, στην είσοδο του φάρυγγος. Θα δείτε τότε ένα κόκκινο κρεατάκι, με σχήμα μικρής ούρας, που το λένε «επιγλωττίδα». Αυτό λοιπόν είναι η αιτία της τής σασαρίας που κάνετε στον ύπνο σας...

Όταν αναπνέετε με το στόμα, πάλλεται η επιγλωττίς και παράγει το χαρακτηριστικό ήχο του ροχαλητού. Κι' όσο βαθύτερα αναπνέετε, τόσο μεγαλύτερη είναι οι παλμοί της — και συνεπώς τόσο δυνατότερο το ροχαλητό.

Αφού όμως όλοι οι άνθρωποι έχουν επιγλωττίδα, γιατί δε ροχαλίζουν όλοι; Υπάρχουν διάφοροι παράγοντες, που παίζουν ρόλο σ' αυτό το ζήτημα.

Οι γυναίκες ροχαλίζουν λιγότερο απ' τους άντρες, γιατί δεν είναι τόσο κουρασμένες όταν πέφτουν στο κρεβάτι, κι' επομένως δε χαλαρώνουν τόσο πολύ οι μύες του προσώπου και δε μένουν ανοιχτό το στόμα τους. "Αναπνέουν, λοιπόν, περισσότερο απ' τη μύτη κι' έτσι αποφεύγουν το ροχαλητό.

Άλλα και τα παιδιά ροχαλίζουν σπάνια, γιατί οι ιστοί της επιγλωττίδας και της άσνης του λαιμού τους είναι σφιχτοί ακόμα και δεν πάλονται εύκολα.

Το ροχαλητό εξαρτάται κι' από την ελαστικότητα του καλοκαίρι, των Ιούλιο και Αύγουστο, όταν οι υπερβολικές ακτίνες του ήλιου είναι ισχυρότερες και χαλαρώνουν τους μύς και τους ιστούς. Αντίθετα, το χειμώνα λιστεύεται.

Έχει αποδειχθεί με επιστημονικές μετρήσεις, ότι η ένταση του ήχου του ροχαλητού μπορεί να φτάσει τα 69 «ντεσιμπέλ» — να δηλαδή είναι δυνατό το μουσικό μίς πεινασμένης τίγρεως!

Ένας τεταμένος γιατρός διατύπωσε τελευταίως μια ψυχιατρική θεωρία περί ροχαλητού: "Υποστηρίζει, ότι ροχαλίζουμε, επειδή το υποσυνείδητό μας θυμάται την προϊστορική εποχή, που οι άντρες έκαναν διάφορους θορύβους τη νύχτα, για ν' απομακρύνουν απ' τη σπηλιά τους τα αγρίμια και τους έθιρους. Και συμπληρώνει ότι: «Οι γυναίκες πρέπει να θεωρούν το ροχαλητό του σύζυγού τους σ' ένα δείγμα βαθείας στοργής και προστασίας»!

Ποιν από λίγο καιρό, αναγνωρίσθηκε επισήμως απ' τα αμερικανικά δικαστήρια το αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να ροχαλίζει. Κάποιος δικαστάνας, γιατί χαλούσε την ήσυχία των γειτόνων του με το φοβερό ροχαλητό του. "Άλλ' ο δικηγόρος του υποστήριξε, ότι το ροχαλητό «μιάς το έχει δώσει ο Θεός». Κι' έτσι άθωώθηκε ο κατηγορούμενος.

Όστόσο, στο Ιράν, το ροχαλητό θεωρείται βάσιμος λόγος διαζυγίου!

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΣΤΟΙΧΙΑ ΠΑΝΑΛΕΞ-ΑΚΜΕΣ ΠΡΟΠΥΡ-ΛΕΚΕΣ ΜΕ ΕΚΧΑΛΙΝΗ P.LACENTA ΣΤΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΜΕΘΩΣΕ ΜΟΛΑΚΗ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΡΥΤΙΔΕΣ-ΜΥΤΕΣ-ΠΛΑΔΑΡΕΣ ΠΡΟΓΥΑΛ-ΕΤΗΘΕΣ-ΕΛΛΕΣ ΑΠΟΤΡΙΧΙΣΙΣ 100% ΡΙΖΙΚΗ ΤΑΞΙΔΙΑ-ΧΥΜΟΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 5 ΤΟΛΩΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

"Όσον αφορά τώρα τη θεραπεία του ροχαλητού, έχουν γίνει πολλές προσπάθειες, αλλά δίχως θετικό αποτέλεσμα. Μερικοί χειρουργοί σκέφθηκαν να κόψουν την επιγλωττίδα, το μόνο όμως που κατάφεραν έτσι, ήταν... ν' αλλάξουν ο τόνος του ροχαλητού, αλλά όχι και να σταματήσει! Την ίδια άποψία σημείωσαν άλλοι γιατροί, που δοκίμασαν να κάνουν βαθύτερη την επιγλωττίδα, με ένεσεις ενός κατάλληλου υγρού, ώστε να μην πάλλεται πιά εύκολα.

Οι διάφοροι εφευρέτες στύδουν το μυαλό τους για να βρουν μία λύσι. Κι' έχουν πάρει ως τώρα εκατοντάδες προνομία ευρεσιτεχνίας, για τις μεθόδους που έχουν σοφιστή. "Ακριβώς όμως το ότι είναι τόσο πολλές αυτές οι μέθοδοι, αποδεικνύει πως καμιά τους δεν είναι αποτελεσματική!

Μπορούν πάντως να χωριστούν σε δυο κατηγορίες: εκείνες που κρατάνε κλειστό το στόμα, κι' αυτές που εμποδίζουν τον κοιμμένο να γυρίσει ανάσκελα.

Στην πρώτη κατηγορία ανήκει π. χ. ένα μεταλλικό στρίφημα, που σκεπάζει το λαιμό, απ' το στόμα ως το πηγούνι, και συγκρατείται σ' αυτή τη θέση μ' ένα λουρί, που δένεται πίσω απ' το στήθος. Κρατάει το πηγούνι ακίνητο και το στόμα κλειστό, ώστε να μη μπορεί ο κοιμισμένος ν' αναπνεύσει απ' αυτό. Πιθανόν δε να εμποδίζει το ροχαλητό, συγκρατώντας όμως είναι άδύνατο να το καταλάβει, και, προ παντός, χωρίς να φταίει σε τίποτε.

Ένα άλλο σύστημα, της δεύτερης κατηγορίας, εφαρμόζεται στην πύξη του κοιμμένου, κι' όταν αυτός γυρίσει ανάσκελα, σφίριζει και τον ευπνάζει.

Υπάρχει επίσης ένα είδος ζυλινής «χειροπέδας», που ενώνει το χέρι του κοιμισμένου με την άκρη του κρεβατιού και τον εμποδίζει να γυρίσει ανάσκελα.

Γιατί, στην ανάσκελη στάσι, κρεμάει περισσότερο το στόμα, μένει πιο ανοιχτό, και συνεπώς δυναμώνει το ροχαλητό.

Άπλοότερο είναι ένα μικρό μηχανήμα, που αποτελείται από μια μπαταρία, ένα κουμπι κι' ένα ηλεκτρικό βουβήτη. Τοποθετείται κάτω απ' το μαξιλάρι. Κι' όταν κοιμισμένος άρχισι να ροχαλίζει, ενοχλητικά, ο βουβήτης πατάει το κουμπι κι' ο βουβήτης τον ξυπνάει!

Ένας Νεοϋρκέζος μηχανικός, επινόησε μια αυτόματη συσκευή, προωριμένη για να τοποθετείται μέσα στο στόμα του κοιμισμένου, και να τον ξυπνήσιν μ' ένα κουκά και να τον ροχαλίζει. Θέλει να πει, όταν ροχαλίζει, την ναίκα του. "Εκείνη όμως... την κατάπιε στον ύπνο της και αφού λίγο να πεθάνη από άλλο μέσο, "Αν άποτύχη κάθε που συνιστά η απομνημόνισι αυτού που συνιστά η Καναδική "Ιατρική "Εταιρεία: Νά... κοιμάται χωριστά αυτός που ροχαλίζει!

Αυτό εφάρμοζε κι' ένα αντρό-γυνω, στο Σαιν-Λούις. "Άλλ' η κατάσταση είχε γίνει πιά άυποφορη και για τους δυο και σκέφθηκαν πιά να χωριστούν, σμυτο αποφάσισαν, ωστόσο, σμυτο δουλίστηκαν το δόκτορα Ρόμπερτ "Ελμαν. "Εκείνος θυμήθηκε τότε, ότι είχε εφευρέσει, η νάρκωσι, ότι, στις εγχειρήσεις, η νάρκωσι φέρνει συχνά ένα ροχαλητό στον εγχειριζόμενο, όταν το πηγούνι του πέφτει προς τα κάτω, τεντώνει τα σταματάει οι γιατροί, τεντώνει πολύ τον τραχήλο του.

"Υπέδειξε, λοιπόν, ο δόκτωρ "Ελμαν στο σύζυγο να φορέσιν στον ύπνο ένα ψηλό σιδερένιο «κολλάρο», ώστε να μείνι διαρκώς τεντωμένος ο λαιμός του. Φαίνεται δε ότι η ιδέα του αποδείχτηκε περίφημη.

Η μέθοδος αυτή αναφέρεται στην «Εφημερίδα της "Αμερικανικής "Ιατρικής "Εταιρείας». "Οποις θέλει, μπορεί να τη δοκιμάσει!

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ και πολιτική

"Αν απόφασισι να πολιτευτώ δεν τ' έκανα γιατί απέβλεπα σε δόξες και τιμές ή σε τίποτα κομίνες, που θα μπορούσαν να γεμίσουν τις τσέπες μου, τα συρτάρια μου κι' ίσως-ίσως και τις βαλίτσες μου με κολληρίστια χαρτονομίσματα. "Απλά, επαναστατήσα να στα καταβάθω του είναι μου τα ιπποτικά μου αισθήματα.

Κι' αν επιθυμώ να πληροφωρηθώ την άποψη, «σεράε λα φάμ», που λένε οι Γάλλοι, κι' ελληνιστί «ζητήσατε τη γυναίκα», "Αλλά όχι μια οποιαδήποτε γυναίκα-έστω κι' ώρασιτάτη, έστω και μοιρασιτάτη.

Την επαναστασι των ιπποτικών μου αισθημάτων, που λέγαμε, την προκάλεσε η σκληρή κι' άδικη μοίρα της Σοφίας. Ναι, ντέ! Της καυμένης της τώας αυτοκράτειρας της Περσίας, που βρέθηκε εφαιρικά ζωντοχρη, χωρίς σχεδόν να το καταλάβει, και, προ παντός, χωρίς να φταίει σε τίποτε.

Σκέφτηκε, λοιπόν, πως αν πολιτευόμουν και πετύχαινα στις εκλογές, θα μπορούσα με την ιδιότητα του βουλευτού να υπερασπιστώ επίσημα και αποτελεσματικά το άδύνατο και συμβαθτικό αυτό πλάσμα με το υπέροκα μάτια και το σκληρό περσικό. "Αν μάλιστα τα κατάφερα να γίνω κι' ύπουσος, ακόμα καλύτερα, θ' αγωνιζόμουν μ' όλες μου τις δυνάμεις για να επανρθώσιν αυτή την άδικα. Και, στην ανάγκη, θα το τέντωνα το σκονίσι, θα δημιουργούσα, δηλαδή, διπλωματικό ζήτημα. Και στις σχετικές διαπραγματεύσεις που θα επακολουθούσαν και που η κυβέρνηση θα τις ανέθετε σ' ένα νεαρό μ' όλες μου τις δυνάμεις για να επανρθώσιν αυτή την άδικα. Και, στην ανάγκη, θα το τέντωνα το σκονίσι, θα δημιουργούσα, δηλαδή, διπλωματικό ζήτημα. Και στις σχετικές διαπραγματεύσεις που θα επακολουθούσαν και που η κυβέρνηση θα τις ανέθετε σ' ένα νεαρό μ' όλες μου τις δυνάμεις για να επανρθώσιν αυτή την άδικα.

Ετσι, αναγκάστηκε κι' εγώ να σκαρώσω δικό μου κόμμα, που το ώνόμασα «Κ. Υ. Α. Γ.» (Κόμμα "Υποστηρίξεως "Αδικουμένων Γυναικών). Κι' άμεσως άρχισα τις προεκλογικές περιόδους στις άθηναικές συνοικίες, όπου έστειλα προηγούμενους τοιχοκολλητές και γειώσαν τα ντυσάρια και τις μαντρες με αφίσσες:

«Σήμερα θα όμιλήσιν προς παιτώ ως υπεύθυνος εκπρόσωπος της ήλιολουστού και ενδόξου χώρας μου κατανοήσιν και δικαιούσιν! Κοντολογής, ν' άκυρωθί το διαζύγιο και να ζανσιμίζη το ζεύγος!»

Αυτοί οι ιεροί και συγκινητικοί σκοποί με ώθησαν στον πολιτικό στίβο. Κι' η αλήθεια είναι ότι στην άρχη συνάντησιν μεγάλες δυσκολίες, γιατί κανένα κόμμα δε δεχότανε να με συμπεριλάβη στους συνδυασμούς του — από κακεντρέχεια και φθόνο, φυσικά.

Ετσι, αναγκάστηκε κι' εγώ να σκαρώσω δικό μου κόμμα, που το ώνόμασα «Κ. Υ. Α. Γ.» (Κόμμα "Υποστηρίξεως "Αδικουμένων Γυναικών). Κι' άμεσως άρχισα τις προεκλογικές περιόδους στις άθηναικές συνοικίες, όπου έστειλα προηγούμενους τοιχοκολλητές και γειώσαν τα ντυσάρια και τις μαντρες με αφίσσες:

«Σήμερα θα όμιλήσιν προς παιτώ ως υπεύθυνος εκπρόσωπος της ήλιολουστού και ενδόξου χώρας μου κατανοήσιν και δικαιούσιν! Κοντολογής, ν' άκυρωθί το διαζύγιο και να ζανσιμίζη το ζεύγος!»

Αυτοί οι ιεροί και συγκινητικοί σκοποί με ώθησαν στον πολιτικό στίβο. Κι' η αλήθεια είναι ότι στην άρχη συνάντησιν μεγάλες δυσκολίες, γιατί κανένα κόμμα δε δεχότανε να με συμπεριλάβη στους συνδυασμούς του — από κακεντρέχεια και φθόνο, φυσικά.

Ετσι, αναγκάστηκε κι' εγώ να σκαρώσω δικό μου κόμμα, που το ώνόμασα «Κ. Υ. Α. Γ.» (Κόμμα "Υποστηρίξεως "Αδικουμένων Γυναικών). Κι' άμεσως άρχισα τις προεκλογικές περιόδους στις άθηναικές συνοικίες, όπου έστειλα προηγούμενους τοιχοκολλητές και γειώσαν τα ντυσάρια και τις μαντρες με αφίσσες:

«Σήμερα θα όμιλήσιν προς παιτώ ως υπεύθυνος εκπρόσωπος της ήλιολουστού και ενδόξου χώρας μου κατανοήσιν και δικαιούσιν! Κοντολογής, ν' άκυρωθί το διαζύγιο και να ζανσιμίζη το ζεύγος!»

ράσιση γυναίκα από τον άγαπημένο της άντρα, έπειδή, λέει, δε μπορεί να του δώσιν διαδοχο. Ετσι;

— "Ετσι! δε μου άπαντούσαν περσικά.

— "Οραάα! θα συνέχιζα εγώ. "Ας μπόυε τώρα στην ουσία του θέματος. Και έρωτά τους ύμας: Είς τί πταίει η πανεμένη αυτή ύπαρξις δια την περι ούς ο λόγος ιδιοτροπιών της φύσεως; "Η μήπως θα τολμήσιν να μου ίσχυρθή τις εξ ύμάν ότι η τώας αυτοκράτειρας σας το κάνει εξεισιούτως;

Ξανσερτώ και άπάντησιν άναμένω.

— Νό! θα με βεβαίωναν γαλιιστί, για να βγάλουν απ' τον κόπο των διερμνείων με μεταφρόση.

Τότε θα σκωνόμουν, θα ύψωνα το επιθλητικό άναστημά μου, θα χτύπαγα το χέρι μου πάνω στη στοργυλή τράπεζα, και θάκλεινα τη διάσκεψι με τις πάρα κάτω κοφτές και σταράτες κουβέντες:

— Τούτων ούτως εκόντων, άπαιτώ ως υπεύθυνος εκπρόσωπος της ήλιολουστού και ενδόξου χώρας μου κατανοήσιν και δικαιούσιν! Κοντολογής, ν' άκυρωθί το διαζύγιο και να ζανσιμίζη το ζεύγος!»

Αυτοί οι ιεροί και συγκινητικοί σκοποί με ώθησαν στον πολιτικό στίβο. Κι' η αλήθεια είναι ότι στην άρχη συνάντησιν μεγάλες δυσκολίες, γιατί κανένα κόμμα δε δεχότανε να με συμπεριλάβη στους συνδυασμούς του — από κακεντρέχεια και φθόνο, φυσικά.

Ετσι, αναγκάστηκε κι' εγώ να σκαρώσω δικό μου κόμμα, που το ώνόμασα «Κ. Υ. Α. Γ.» (Κόμμα "Υποστηρίξεως "Αδικουμένων Γυναικών). Κι' άμεσως άρχισα τις προεκλογικές περιόδους στις άθηναικές συνοικίες, όπου έστειλα προηγούμενους τοιχοκολλητές και γειώσαν τα ντυσάρια και τις μαντρες με αφίσσες:

«Σήμερα θα όμιλήσιν προς παιτώ ως υπεύθυνος εκπρόσωπος της ήλιολουστού και ενδόξου χώρας μου κατανοήσιν και δικαιούσιν! Κοντολογής, ν' άκυρωθί το διαζύγιο και να ζανσιμίζη το ζεύγος!»

Γνωρίζουμε απ' το γιατρό, κυρία Φρόσω μου. Το νάνω θεραπεία με νοσοκείνη!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Βοηθήματα

Πέντε-έξη κυρίες ξερές σαν τηγανίτες και στεγνές σαν ρέγγες παραγιάτικες θα μοιράσουν Βοηθήματα τώρα τοι σκολλάδες στο συνοικισμό και βγήκανε βόλτα, για να καταγράψουν την γυναικο-γειτονιά. Και πρώτα-πρώτα πήγανε στο 'Εφτάλιας.

— Τό δνομά σας και τό επώνυμό σας, παρακαλώ; ρώτησε ή μιά, που βαστούσε ένα μάστο δελτία.

— Χριστιανή μου, δέν με ξερείς; ξεφώνισε ή 'Εφτάλιας, θές να σου φέρω δι-σταλόγες; Είμαι ή 'Εφτάλια ή Συνο-νιά, καμάρι μέσα στο ντουβλά!

— 'Ηλικία;... Νά γράφω μεσ'ήλι;—

— Μεσ'ήλι, νά βάλης τήν κόρη σου!... 'Αλλά έχεις δίκιο. Δέ σου φάντα-δα. Βλέπεις, τό-κτισα... Τί να σου κάνω; Τά σκελέ-τια, ή προσφυγιά, τό 41, ούλα φερπό-τεν και μπουπόπτεν

μ' άγκουρογεράσανε, και με φέρανε σ' αυτό τό χάλι...

Στάθηκε λίγο, ξεροκατάπιε και συνέ-χισε:

— 'Εγώ, κερά μου, θά στο πώ και δέ θά τό πιστέψης. Γεννήθηκα στο με-γάλο σεισμό τσ' 'Αγία Μαρίνας, και παντρεύτηκα στο Χουριέτ μέσα στού Μάμουλου!

— 'Η περιφέρειά σας;... 'Η ταυτό-πτηά σας; Τό επάγγελμα τ' άνδρός σας;

— Κάνω κούρα κι' ήχασα πολλά κι-λά κι' έτσι τό σώμα μου κι' ή περιφέ-ρειά μου πόμενε μισή πορτσιόνα. 'Όσο για τό επάγγελμα τού Νικολάκη μου είναι σουλατσάδρος!

— Στήν υγεία του είναι καλά; Μή-πως είναι άνάπηρος; 'Εχει κανένα άκί-πυτο;

— 'Ηβοί, δέν τ'όλπιζα πώς ρωτάτε και τέτοιες άρσιζίες. Ντροπή σου, κε-ρά μου!

— 'Υστερα ή κυρία τή ρώτησε:

— Είχατε άπόλεια σέ μέλη μέσα στην φαμελιά σας;

— Μέλι μέσ' τήν φαμελιά μας; Ού-τε θρεσίν' δέν υπόσχει για για-τοικό!

— Μήπως άπ' τό 41 κι' ύστερα εί-χατε θανάτους; έξ άσπίας, σκοτωμέ-νους, για πληγωμένους; Θά πρέπει νά 'ό τους δώστε.

— Πώς, καλέ, να στοί δώσω; άφού είναι ούλοι στο νεκροταφείο; 'Ελα, Πα-ναγία μου!

— 'Εχετε κουνέλια; όρνιθες ή κα-τσίκας;

— Κ'ά τότε ή 'Εφτάλια τσ' είπε μ' ού-λο τση τ' άχι:

— 'Εχω τήν κουνιάδα μου άπό δώ μουσαφίρισσα.

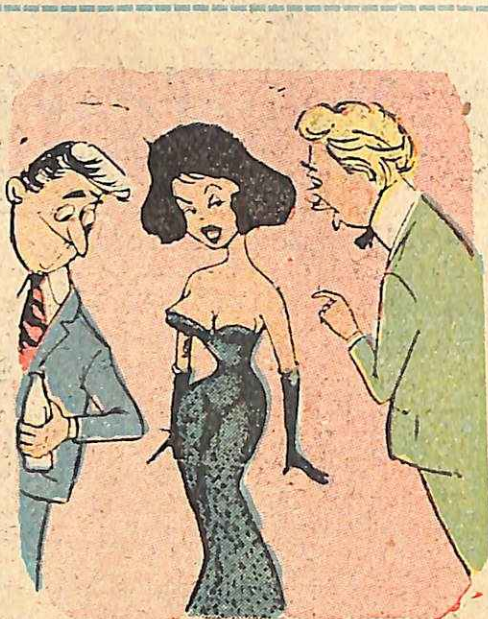
— Κι' ήδειξε κοροϊδευτικά τήν άδελφή τού Νικολάκη.

— Κι' οι κυρίες πούδανε ν' άγριεύη ή κουνιάδα, έτοιμη να τήν γιουρουντάρη, φύγανε γκουστούρι.

— Καλέ, Φτάλίας; Βγήκε ή καρσινή τση περίεργη και ρώτησε. Τί ντοκου-μέντα σου γυρέψανε;

— Τά βασικά μου, τά σερτιφικάτα τού Μπελεντιέ, τό στεφανοχάρτι μου, τό ντεμεσουτί μου, και τού Νικολάκη μου, τό πολιτρέ, και με ρωτήσανε αν έχη ά-κίπυτο.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Δέ φοβάστε, δεσποινίς, μήπως με-γαλώσετε και βγήτε άπ' τό φόρεμά σας, ώππου να τελειώση τό πάτυ;

— 'Εσείς φταίτε που μου είπατε να τού άνοίξω!...

— Δέν άφίνεις τό σάλι σου να τό πλέ-ης άλλη μέρα, Καϊτούλα;

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ο μπούσουλας

Καλό κάνεις, καλό τά βρης. Στή ζωή μου, άναγνώστη έφέντη, αυτό πάντα μπου-σούλα είμαι.

Κι' έτσι, με σαραβαλισμένα, παραριχ-μένα, τηλυκά, ιπονύψυχος είμαι. Με άο-χοντοξεπασμένες, σταφιδασμένες άμα καρ-σίλαντζι, λακινριτί πιάνω, γιαδρούμ. 'Επ-ψι, σαραβαλισμένες, ξεφτισμένες, που ταπετσαρία γερνέ μέσα στα κέντρα και σέ ταβέρνες λούε φηγουράουνε, χορευτή έμένα τά βρούνε, γιατί έγκώ μπέ μπαγιά-τικά κρέατα κουσου-μάου.

Βίτσιο, μανία, τά μου πής. 'Οκί! 'Ιπο-νύψυχιά είμαι.

Κι' έτσι σουρου-σούλεν στρουμπου-λές, πεταχτές πέσα κάνα, άποκρουστι-κές χορεύω, ιτς γώ-ρις να στραβουου-τσουνιάσω, όπως εί-λος μου Γερβάν, που άπό κατήκον, άγγα-ρεία χορεύει, λές και ιψόφιο ποντικί άπό ούρα τραβάει, για-δρούμ.

Μποϊλέ ίπποχτές πάλι που λεωφορείο κάνα ήτανε, ιτς άπ' τή τέση του Γερβάν φίλος μου ντέν κούνησε. 'Αμα μιά μπαϊλ-ντισμένη μπήκε και σκούντα-σκούντα φου-στάνι τση σκίσανε, κι' άπελπισμένη φώ-ναξε:

— 'Ηβοί, ντροπή!...

Κι' έγκώ, που έζωω πώς, άμα καλό κά-νης, καλό τά βρης, τσαμπουκ-τσαμπουκ τέση μου σηκώθηκα, μιά καρφίτσα ήνωσα.

Μπουγιουρούμ! 'Ελα να κάτσης, μα-ντάμ.

— 'Αχ, γιατί να στερήσω θέσι σας;... Μερσί τούκ τεσκιούρ έντέριμ. Τούλάχι-στον άκουμπάτε στο κάθισμα.

Ευτς βιντόντκα πλάι τση. Μπές τα-κικά σόνρα, ξαναγεννιτέν ψιτύρισα:

— 'Ακόμη μιά καρφίτσα πάρε, για-δρούμ.

— 'Εκείνη παραξενεμένη, για να μην έκ-τεττή, ιτς ντέν άπάντησε.

Μπρί άξ σόνρα τούκ τέσεις άδειάσανε. Μά έγκώ ίκολημένος στεκόμουνά πλάι τση.

— 'Εσφινικά, είσπράκτορας φώναξε:—

— Τέρμα!...

Τσαμπουκ-τσαμπουκ, αυτή κατέβηκε.

Τότες Γερβάν είπε έμένα:

— 'Εσύ, που σέ πονοφυχιά πωταβλι-της είσαι, βουρ!... Καλό κάνεις, καλό τά βρης!

Κι' έτσι γκουστούρι έοπίσω πήρα, για-δρούμ. Και μουμουρίσα:

— Μαντάμ, άφεντέρτιν τέλω μπρί ραν-τεβού να ντόσης έμένα, γιαδρούμ.

— Και τί θέλουμε τό ραντεβού;

— Τζάνεμ, κορόντο γιάπμα, κουζούμ, ούλοι ώραιά περνάνε, άμα ραντεβού πάνε.

Αυτή άγρίεψε, τύμωε και φώναξε:

— Μά, επίτελους, τί θές;... Τό έέρεις πώς με γένηκες κολλιτσιά;

— Ούλέν, σκισμένο φουστάνι ήτανε, καρφίτσα μου, κάτισμά του ντέχτηκες, ιστέ μπου! 'Ασε, λοιπόν, να συνοντέψω.

— Καλέ, με ποιά δικαίωμα θα με συνο-δέψης; 'Αίντε να πās στο διάβολο, πρίν σέ στείλω.

Μά έγκώ γινατινά παρακολούτησα και είδα να χώνεται σ' ένα μεάλο ισπίτι.

— 'Αμέσως, πάφ-πούφ, φώτα άνάψαγε κι' άγριοφανάρα τση άκουσα να λεί:

— Είναι ένας παλαιάνθρωπος που μου-δωσε στο λεωφορείο τή θέσι του και τώρα μου ζητάει ραντεβού!

Και τότες βάί βάί ένας μαντραχαλάς ξεπόρτισε με μιά καρέγλα στο χέρι και πάνω μου σά λιοντάρι χύμηξε και φώ-ναξε:

— Βρέ μασκαρά, στάσου να σου δει-ξω έγώ...

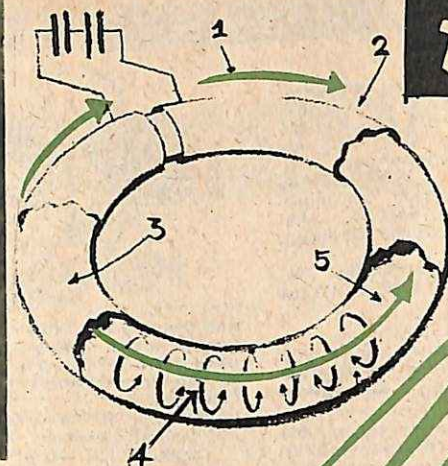
Ευτς βόλ-πλανέ καρέγλα κάνει πάνω κεφάλι μου και αίματα, πετμέξ κιμπί, πε-ρεχύσανε μούτρα μου.

Και τότες, Γερβάν, που σκασμένος στα γέλια παρακολουθούσε, φώναξε:

— Ούλέν, Καραμπέτ, εκάτισμα ήνω-σες, κάτισμα τά λάδης!

— 'Αμάν, άμάν, μποϊλέ μπουσούλας, έξικ όλσουν.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΥΔΡΟΓΟΝΟΒΟΜΒΑ

Θά μας δίνη ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Με τη διοχέτευσι ισχυροτάτου ηλεκτρικού ρεύματος μέσα άπ' τό δευτερίον, τά άτομα αυτού τού αέριου συγκεντρώνονται όλα στο κέντρο τού σωλή-νος, άποτελώντας έτσι τό όνομαζόμενο «πλάσμα».

Τό φαινόμενο αυτό είναι παρόμοιο μ' εκείνο που συμβαίνει όταν ένας χάλκινος σωλήνας χτυπήθ από κεραυνό. 'Ο σωλήνας συμπιέζεται τότε και γίνεται «πλάσμα», σαν να έφαγε μιά δυνατή γροθιά. 'Επίσης, στα πειράμα-τα που έχουν γίνει με τεχνητούς κεραυνούς, ένα χοντρό έλασμα χάλκου στράωσε και παραμορφώθηκε τελείως, όταν πέρασε άπ' αυτό ηλεκτρικό ρεύμα 265.000 άμπερ.

Όταν λοιπόν τά άτομα τού δευτερίου συγκεντρωθούν στο κέντρο τής «μαγνητικής φιάλης», δημιουργείται ένα άπόλυτο κενό ανάμεσα στο αέριο και στα τοιχώματα τού σωλήνος. 'Ετσι, ή θερμότης που θα παραχθή άπό τή «συγχώνευσι» τών ατόμων τού δευτερίου, δέ μεταδίδεται ως τά τοι-χώματα τού σωλήνος.

Καταρβώνεται δηλαδή μ' αυτή τή μέθοδο εκείνο που είπαμε πιο πάνω: να περιέχεται τό δευτερίον μέσα σ' ένα «δοχείο» από τίποτε.

Τά πειράματα αυτά είχαν άρχισει άπ' τό 1951. 'Ενα χρόνο άργότερα κατασκευάστηκε μ' αυτή τή βάση, στο λός 'Αλάμος, τό «περχαπαστρόνιον», μιά συσκευή που τήν αποτελούσε ένας άτελείωτος σπειροειδής σωλήνας, διαμέτρου 7½ πόγτων, άπ' τόν όποιο περνούσε ρεύμα 12.000 άμπερ. Τό αέριο μέσα στο σωλήνα συγκεντρωνόταν στο κέντρο, διαπυρρινόταν και σχημάτιζε ένα είδος φωτεινής κλωστής.

'Ακολούθησε ένας δεύτερος τύπος «μαγνητικής φιάλης», που όνομάστηκε «Κολούμβος».

Αυτή ήταν ένας ίσιος σωλήνας από χαλζάζα, μήκους 50 πόγτων. Με τη διοχέτευσι ρεύματος 100.000 άμπερ, σχηματίζονταν στο έσωτερικό του ή ίδια φωτεινή κλωστή.

Όστόσο, τό φαινόμενο αυτό διαρκούσε μιά στιγμή μονάχα. 'Υστερα ή «κλωστή» στράβωνε, φούσκωνε κι' έσπαζε. Δέ διατηρείτο 1—2 δευτερόλε-πτα, όσο χρειαζότανε δηλαδή για ν' άρχισή ή «συγχώνευσι» τών ατόμων τού δευτερίου.

Τά άτομα τού αέριου σκορπίζονταν πάλι, γέμιζαν τό κενό κι' άκουμπού-σαν στα τοιχώματα τού σωλήνος.Με τίς συνθήκες αυτές, ή θερμότης άπό τή «συγχώνευσι» τών ατόμων θα έξάερανε άυτόστιγμει τό ύλικό τού σω-λήνος.

Με τίς έρευνές τους όμως, οι έπιστήμονες βρήκαν τήν αίτία αυτής τής άνωμαλίας και τόν τρόπο θεραπείας. 'Ετσι, κατασκευάστηκε τώρα στήν 'Αγγλία ή νέα θερμοπυρηνική συσκευή «Ζήττα» με τήν όποια οι πειραματι-στές επέτυχαν θερμοκρασίες άρκετά ένκατομμυρίων βαθμών και προκάλε-σαν «συγχώνευσι» τού δευτερίου — άλλά σε μικρή ποσότητα, τόσο που ή ένέργεια που παρήχθη μ' αυτόν τόν τρόπο ήταν πολύ λιγώτερη άπό κείνη που καταναλώθηκε.

Πάντως, έγινε τό πρώτο σπουδαίο βήμα, που θα όδηγήση στην τελική έπιτυχία.

Συγχρόνως οι 'Αμερικανοί έτοιμάζουν μιά άλλη τέτοια συσκευή, τό «Στελλαράτορ», που θ' άρχισή να λειτουργή μετά 3 χρόνια στο Πρίνστον. Αυτή θα είναι τόσο μεγάλη, ώστε θα χρειασθή ένα ειδικό κτίριο, για να τή στεγάσση.

Τό σχήμα τής και οι διαστάσεις τής τηρούνται μυστικά, λέγεται όμως ότι άχ ή ύψος 30 μέτρων.

Όταν κατορθώσουν τελικά οι έπιστήμονες να παράγουν θερμότητα άπό τή «συγχώνευσι» τών ατόμων τού δευτερίου, δέ θα τή χρησιμοποιούν για τήν παραγωγή άτμου που θα κινή τουργίνες (όπως γίνεται τώρα στους άτο-μικούς αντίδραστήρες).

Θά τή μεταβάλλουν άπ' εύθειας σέ ηλεκτρισμό, με μιά μέθοδο που έχουν ήδη μελετήσει θεωρητικά.

'Ενα τέτοιο εργοστάσιο παραγωγής ένέργειας θα είναι άσυγκρίτως άσφα-λέτερο άπ' τά σημερινά με τους άτομικούς αντίδραστήρες. Δέ θα ύπάρχη κίνδυνος να έκραγη, γιατί σέ κάθε στιγμή θα βρίσκεται μέσα στο μηχανή-ματα μιά μικρή μόνο ποσότης δευτερίου — όση χρειαζεται για τήν παραγωγή τής απαιτούμενης ένέργειας.

Δέ θα παρουσιάση έπίσης τό πρόβλημα τών επικινδύνων ραδιε-νεργών καταλοίπων, που άπαιτούν σε μεγάλες ποσότητες στα ά-τομικά εργοστάσια και άπειλουν με μόλυνσι όλη τή γύρω έκ-τασι.

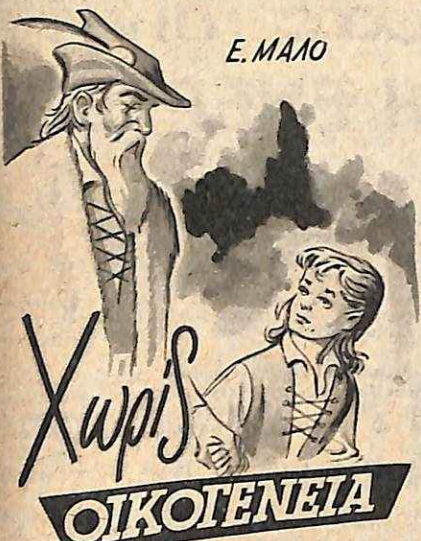
'Η μόνη ραδιένέργεια θα συνίσταται στα βραχυβία νετρόνια, κι' έπομένως δέ θα κινδυνεύη ούτε τό προσωπικό τού εργοστα-σίου, ούτε οι κάτοικοι τής γύρω περιοχής.

'Η πρώτη «μαγνητική φιάλη» όνομάσθηκε «Περχαπασ-τρόν», δεχότανε δέ ρεύμα 12.000 άμπερ.

Μέσα σ' αυτό τό σωλήνα οι 'Αμερικανοί κατάρθω-σαν να θερμάνουν τό δευ-τερίο σε 450.000 βαθ-μούς με «έκρηκτικά κύ-ματα».

Ε. ΜΑΙΟ

ΧΑΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Την άλλη ημέρα ο Ρεμής οδηγήθηκε στο δικαστήριο και εξήγησε πως δεν μπορούσε να βρισκόταν στην εκκλησία στη μία ή ώρα, αφού την ώρα εκείνη ήταν ακόμη στον ιππόδρομο και στις δυόμιση στη (Μεγάλη Βελανιδιά). Δε μπόρεσε όμως να δώσει καμιά εξήγηση για την παρουσία του Κάπνι στην εκκλησία. Κατόπιν, άρχισαν να εξετάζουν τον εκκλησάριο του 'Α-γίου Γεωργίου...

560N — Βέβαια.
— Κι' όταν μπήκατε στο μισχάρι, είχατε πάλι φάει;

— Μά...
— Σας παρακαλώ: είχατε φάει;
— Μάλιστα.
— Στο φαγητό σας πόσο πίνετε;
— Δύο ποτηράκια.
— Ποτέ περισσότερα;
— Καμιά φορά και τρία...
— Δεν παίρνετε και «γκρόγκ» μετά το φα-
γητό;
— Καμιά φορά...
— Πόσα ποτηράκια;
— Έξαρτάται.

— Μπορείτε να όρκιστήτε πως δεν πίνετε καμ-
μιά φορά και τρία, και τέσσερα;
— Έπειδή ο εκκλησάριος δεν άφαισε σ' αυτό,
ο δικηγόρος ξανακάθισε λέγοντας:
— Αυτά άρκοι για να δείξουν ότι ο σκύ-
λος μπορεί να είχε κλειστή μέσα από τον πα-
ρόντα μισχάρι, που δεν βλέπει μπροστά του
μεγάλο φαγητό τα μισχάρια, έπειδή είναι...
αφορημένος. Αυτό ήθελε να μάθω.

— Αν τολμούσα, θα φιλούσα το δικηγόρο μου!
Μ' έρωσε! Γιατί, αλήθεια, ο Κάπνις δε μπο-
ρούσε να είχε κλειστή στην εκκλησία; Πολύ
είχα μπάνει εγώ. Άρα δεν ήμουν ένοχος,
αφού μόνο η παρουσία του σκύλου μου μ' ένο-
χοποιούσε.

— Έπειτα εξετάστηκαν κι' άλλοι μάρτυρες.
Έπίσης ο Μάτις, ο Μπόμπι, οι σύντροφοί
του. Όλοι αυτοί είπαν πως πέρασαν στο κοι-
μέινο σκοτεινό. Κι' ήταν πολύ σπουδαίο: Τι
ώρα ακριβώς είχα φύγει από τον ιππόδρομο.
Κατόπιν ο δικαστής με ρώτησε αν είχα να
πείσω τίποτα. Τού αποκρίθηκα πως ήμουν
αβώδης και πως αφινομούν στη δικαίη κρίσι
του δικαστηρίου.

Τότε ο δικαστής δήλωσε πως θα με μετέ-
φεραν στη φυλακή της Κομητείας, όπου θα
περίμενα ν' αποφανθώ το Συμβούλιο, αν έπρε-
πε ή όχι να παραπεμφθώ στο κακούργιοδι-
κειο.

Αποθύμησα στο έδωλό μου.
Γιατί να μην άκούσω το Μάτις!...

Ο Μπόμπι
— Άφου ξανακλείστηκα στη φυλακή μου, απο-
ρεσα να σκεφτώ για ποιά λόγο δεν μ' άφη-
σαν ελεύθερο. Έπρεπε να συλληφθών εκείνοι
που είχαν μπη στην εκκλησία. Κι' έπειδή βρί-
σκοινα επί τα ίχνη τους, έπρεπε να πε-
ριμένω. Σε λίγο, λοιπόν, θα είχα τη ντροπή
να παρουσιαστώ μαζί τους στο κακούργιοδι-
κειο.

Πότε θα γινόταν αυτό; Πότε θα με πήγα-
ζαν στη φυλακή της Κομητείας; Πού βρισκό-
ταν αυτή; Κι' αν ήταν χειρότερη απ' αυτή
που ήμουν τώρα;
Δε μπορούσα όμως να κάνω και τίποτ' άλ-
λο, παρά να περιμένω. Κάι τότε περπατών-
τας μέσα στο κελλί, τότε καθισμένος στο
σκαμνί μου, περίμενα...

Λίγο πριν νυχτώση άκουσα ένα κορνέτο.
Κατάλαβα πως ήταν ο Μάτις. Το καμένο
το παιδί ήθελε να μου δείξει πως άγρυπνούσε!
'Η μουσική του άκουγόταν πίσω από τον
τοιχο, που αντίκρουζε το παράθυρό μου.
Λίγα μέτρα μας χωρίζαν. Σιγά-σιγά με
τους ήχους του κορνέτου άκουσα σαν σήμα-
τα, σαν όμιλίες, ένα άοριστο θόρυβο. Απ'
αυτά κατάλαβα πως ο Μάτις κι' ο Μπόμπι
έδιναν κάποια πορόσασα.

Γιατί τάχα διάλεξαν το μέρος εκείνο; 'Η-
ταν κατάλληλο για «εστραζή» ή γιατί ήθελαν
να τους άκούσω εγώ;

Μα τότε κάτι θα είχαν να μου πουν.
Και ξαφνικά άκουω τη φωνή του Μάτις
να λέει γαλλικά: «Αύριο το πρωί τα χαράμα-
τα!» Κι' άμέσως να ξαναρχίζει πιο δυνατά
το κορνέτο του.

Τότε κατάλαβα πως τα λόγια εκείνα δεν
ήταν για τους 'Αγγλους που έδελαν την πα-
ράστασι. Ήταν για μένα.

Και το μόνο που μου έμενε τώρα ήταν πως,
αύριο το πρωί, από τα χαράματα, έπρεπε να
ήμουν, εγώ, κάποιος και να προσέχω. 'Ως τότε
χρειάζοταν υπομονή.

Μόλις νυχτώσε ξαπλώθηκα να κοιμηθώ. Με
πήρε ο ύπνος, μα ξαφνικά πετάχτηκα. Είδα
πως ήταν ακόμα νύχτα. Θ' άργούσε να ξημε-
ρώσει. Πήγα και κάθισα στο σκαμνί μου, μη
τολμώντας να περπατήσω, για να μην κινηθώ την
περιέργεια καμιάς περιπολίας. Σε λίγο ένα
ρολόι χτύπησε τρεις. Πολύ νωρίς είχα ξυπνή-
σει. Δεν τολμούσα να ξανακοιμηθώ. 'Αλλά
και να ήθελα, δε μ' άφηνε η αγωνία μου. Δεν
έκανα άλλο παρά να μετρώ τις ώρες που
χτυπούσαν τα ρολόγια.

Άκουμπισμένος στον τοίχο είχα τα μάτια
μου καρφωμένα στο παράθυρο.

Ξημέρωσε. Άπο μακριά είχα άκούσει να
λαλούν τα κοκόρια.

Σηκώθηκα. Πήλωνα στο παράθυρο και
προσπαθούνα να τ' άνοιξω, χωρίς να τριξή. Δεν
ήταν εύκολο. 'Αλλά το κατάφερα.

Είχα τύχη που το κελλί μου ήταν μέσα σε
μιά χαμηλή αίθουσα.

Άλλά τι κι' αν άνοιξε το παράθυρο; Τα
κάγκελλα έμεναν κι' οι χοντροί τοίχοι κι' η
σιδερόφρακτη πόρτα. Τρέλλα ήταν να ελπίσω
πως θα μ' έλευθέρωναν. Κι' όμως έλπιζα.

Τ' άστέρια χλωμαίνουν κι' η προνήτα δροσιά
μ' έκανε να τρέμω. Άλλά δεν άφηνα το πα-
ράθυρο. Όρθος εκεί άφουγκραζόμουν.

Ένας πέλος λευκός ανέθηκε στον ούρανό
και τα πράγματα άρχισαν να διακρίνονται
καθαρώτερα. Ήταν τα «χαράματα» που είχα
πεί ο Μάτις.

Άφουγκράστηκα κρατώντας την άναπνοή
μου. Μόνον τους χτύπους της καρδιάς μου
άκουγα.

Τέλος μου φάνηκε πως άκουσα κάποιο ξύ-
σιμο στον τοίχο. Γελούσαν άραγε; Μα το
έξισμο ή σύρσιμο εξακούσθησαν. Και σε λί-
γο, είδα να ξεπροβάλλει πάνω από τον τοίχο
ένα κεφάλι! Το κεφάλι του Μπόμπι.

Με είδε κολλημένο στα κάγκελλα και για να
μη μπλέξω καμιά φωνή, μου είπε σιγά:
— Σούτ!

Στάθηκα άκίνητος. Τον είδα τότε να ση-
κώνει το άλλο του χέρι που κρατούσε ένα
σωλήνα μακριά, τον έβαλε στο στόμα του, φύ-
σηγε δυνατά και... μιά σφαίρα σφαιρούλα τι-
ναχτηκε στον αέρα κι' έπεσε στα πόδια μου.

Στη στιγμή το κεφάλι του Μπόμπι έγινε
άφαντο. Και δεν άκουσα πιά τίποτα.

Έκρυψα κι' άρπαξα τη σφαιρούλα. Ήταν

— Ήταν ανάγκη να εξηγήσω με κά-
θε λεπτομέρεια στο παιδί τη λειτουργία
των πυραύλων;

από λεπτό χαρτί, τυλιγμένο γύρω σ' ένα κομ-
ματάκι μολύβι. Μου φάνηκε πως υπήρχαν 'ρ-μ-
ματα πάνω στο χαρτί. Μα ήταν άδύνατο 'α
τά διαβάσω. Έπρεπε να περιμένω ώσπου να
ξημερώσει.

Έκλεισα το παράθυρο και, κρατώντας τη
σφαιρούλα, ξαναπέρασα στην αίθουσα μου.

Άργα, πολύ άργα για την άνυπομονή μου,
ένα ρόβινο φως γλύστρησε στους τοί-
χους της φυλακής μου. Τότε ξετόλεια το χορ-
τί και διάβασα:

«Αύριο το βράδυ θα σε μεταφέρουν στη φυ-
λακή της Κομητείας. Θα ταξιδεύεις με το σι-
δηρόδρομο, σε βαγόνι δεύτερης θέσεως, μαζί
μ' ένα πόλιμαν. Να καθήσεις κοντά στην πόρ-
τα που θ' άνοιξε. Άφου τρέξει άσπασταίνε
λεπτά (μέτροπνε τα καλά) το τρένο σας, θα
αποσπείν την ταχύτητά του για μιά διασταύ-
ρωση που θα γίνει εκεί. Άνοιξε τότε την πόρτα
και πήδησε έξω. Πρόσεξε, πάρε φέρος, άπλω-
σε τα χείλια μπροστά και ευχίσου καλά ώστε
να πέσης στα πόδια σου. Μόλις πατήσης της
γραμμής. Έκει θα σε περιμένουμε μ' ένα α-
μάξι, να σε πάρουμε. Μη φοβάσαι τίποτα.
Σε δυο μέρες θα φθάσεις στη Γαλλία. Έλα!
Έχε θάρρος κι' έλπιζε. Και πράττει προ
πάντων να πηδήσης μακριά και να πέσης στα
πόδια σου»

Σάθηκα! Δεν θα πήγαινα στο κακούργιοδι-
κειο! 'Αι τον καλό μου Μάτις! 'Αι τον
καλό μου Μπόμπι! 'Θα σε περιμένουμε μ' ένα
αμάξι! Μονάχος του ο Μάτις δε θα μπο-
ρούσε να τα καταφέρν, αν δεν είχε βοηθό το
Μπόμπι.

Και ξαναδιάβασα το γράμμα: «Σαραντα-
πέντε λεπτά μετά το ξεκίνημα... Και να πείσω
με προσοχή!» Θα πηδούσα θορυπτικά κι' άς
σκοτωνόμουν. Καλύτερα να πεθάνω, παρά να
καταδικαστώ γ' α κλέφτης... 'Α, τι ώραίε!
«Σε δυο μέρες θα έμειπα στη Γαλλία!»

Παρ' όλη μου όμως τη χαρά συλλογίστηκα
και τον Κάπνι.

Κι' ο Κάπνις, τι θα γινόταν; Θα τον είχε
άκόμα ο πόλιμαν Τζέροου;

Άλλά γρήγορα έδιωξα την άνησυχία μου
αυτή. Σκέφτηκα ότι ο Μάτις δε μπορούσε
να τον άφήσει. Άφου έβριχε τρόπο να δραπε-
τεύσω εγώ, θα βρήκε βέβαια και για το
σκύλο μας.

Ξαναδιάβασα δυο-τρεις φορές άκόμη το
γράμμα. Ύστερα το μάθησα καλά και το κα-
τάπα. Τώρα μπορούσα να κοιμηθώ ήσυχος.
Κοιμήθηκα πραγματικά και δεν ξύπνησα παρά
την ώρα, που ο δεσμοφύλακας μου έφερε το
πρωινό μου.

Την άλλη μέρα το άπόγευμα ένας πόλιμαν
μπήκε στο κελλί μου, που μου είπε να τον
άκολουθήσω. Είδα και ότι ήταν άς πενήνταπέντε
χρόνια και δεν φαινόταν καθόλου εύκλειντος.

Όλα έγιναν όπως τα είχε προσχεδιάσει ο
Μάτις.

Άνέθηκε στο βαγόνι κι' άμα ξεκίνησε το
τρένο, κάθισα κοντά στην πόρτα. 'Ο πόλι-
μαν είχε καθίσει άντικρυ μου. 'Ημαστε οι
δυο μας μόνο στο διαμέρισμα εκείνο.

— Μιλάς άγγλικά; με ρώτησε.

— Άλγο...

— Τα καταλαβαίνεις;

— Όταν δεν τα μιλούν γρήγορα, καταλα-
βαίνω άρκετά...

— Τότε, παιδί μου, άκουσε μιά συμβουλή
που θα σου δώσω. Μην προσπαθήσης να γε-
λάσης το δικαστήριο. Όμολόγησε, γιατί έ-
τσι θα σε συμπαθήσουν όλοι. Έλα τώρα, πές
μου πως έγινε εκείνη η δουλειά, κι' εγώ θα
σου δώσω μιά κοράνα. Χρειάζονται, έρεις,
τα χρήματα στη φυλακή.

Ετοιμάστηκα ν' αποκρίθω πως δεν είχα τι-
ποτα να όμολογήσω. Σκέφτηκα όμως πως θα
ήταν καλύτερο ν' αποκρίθω τη συμπάθεια του
πόλιμαν και δεν άπάντησα καθόλου.

— Διστάζεις; συνέχισε εκείνος. Έγώ δε θα
σε θιάσω. Στη φυλακή, άμα σκεφής καλά τη
συμβουλή μου, φώναζε με. Γιατί δεν πρέπει να
όμολογή κανείς στον πρώτο τυχόντα, αλλά να
διαλέγη εκείνον που ενδιαφέρεται γι' αυτόν.

Όπως κι' εγώ ενδιαφερόμουν για σένα κι'
είμαι πρόθυμος να σε βοηθήσω, λοιπόν, να
ζητήσης το Ντόλφιν. Έτσι με λένε. Θα θυ-
μηθής τ' όνομά μου;

— Μάλιστα, κύριε...

Στη συνέχεια στην πόρτα, που το τζάμι της
ήταν κατεβασμένο. Τον παρακάλεσα, λοιπόν,
να μου δώσει την άδεια να κυτάξω τα μέρη
άτ' όπου περνούσαμε. 'Ο πόλιμαν, για να
με καλοπιάσει, μου είπε πως μπορούσα να κυ-
τάξω όσο ήθελα. Τι φόβο είχε; Το τρένο
έτρεχε με ταχύτητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΙΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μιά φορά κι' έταν καιρό ζούσε ένα παράλυτο
παιδάκι, που το έλεγαν Τζάκη. 'Η μόνη διασκέ-
δασί του, άφου δε μπορούσε να περπατήσει, ήταν
να κάθεται άντικρυ στην άναμμένη φωτιά του
τζακιού και να συλλογίζεται την ήρμηιά του.

— Κουράστηκα πιά να βρίσκωμια πάντα μό-
νος, χωρίς φίλους, παραπονέθηκε μιά μέρα ο
Τζάκης, όπως κύτταζε τις μικρές φλόγες.

— Δε βρισκαί μόνος, του αποκρίθηκε μιά
φωνή μέσα από το τζάκι.

Εκπληκτο το παράλυτο παιδάκι είδε να κά-
θεται στη φωτιά μιά μικρή κόκκινη νεράιδα.

— Ποιά είσαι εσύ; ρώτησε ο Τζάκης.

— Μιά Νεράιδα της φωτιάς...

— Δεν ήξερα πως υπάρχουν και νεράιδες της
φωτιάς.

— Άφισε τα λόγια, μικρέ μου, και δώσε το
χέρι σου να σου δείξω την πολιτεία μου.

— Μα αν μπώ μέσα στη φωτιά, θα καώ.

— Κοντά μου δε θα καής! Θα μωρής μάλι-
στα να περπατάς...

Ο πόθος του Τζάκη να περπατήσει τον έκανε
ν' άκολουθήσει τη Νεράιδα της φωτιάς. Μα μόλις
έπιασε το χέρι της, ο μικρός άρχισε να μι-
κραίνει, ενώ οι φλόγες του τζακιού, που τον κύ-
κλωναν τώρα, γινόταν δαένα και πιο μεγάλες.

Τέλος η κόκκινη Νεράιδα τον πήρε μαζί της με-
σα στη φωτιά.

Τώρα ο Τζάκης έβλεπε παντού μεγάλα κόκκινα
βουνα κι' άταν κατόπιν τον πέρασε μέσα από μιά
τρύπα, βρέθηκε σ' έναν κήπο με κατακόκκινα
λουλούδια.

Εδώ βρισκαί έξω από το παλάτι του βα-
σιλιά της φωτιάς, του είπε η κόκκινη Νεράιδα.

Και χάρη από μπροστά του.

Σε λίγο ο Τζάκης είδε να τον πλησιάζει μιά
άραια της πετούσαν φλόγες, μα το πρόσωπό της
ήταν θλιμμένο. Από το φλογισμένο της στόμα ο
Τζάκης έμαθε πως ήταν θλιμμένη γιατί άγαπού-
σε το βασιλόπουλο του νερού και δε μπορούσε να
τον παντρευτεί.

Ναι, δε μπορεί να τον παντρευτώ, γιατί, αν
του πιάσω το χέρι, θα πεθάνουμε κι' οι δυο. Δεν
έρεις, λοιπόν, ότι η φωτιά σκοτώνει το νερό,
και το νερό σκοτώνει τη φωτιά;

Τότε φανερώθηκε πάλι η κόκκινη Νεράιδα και
πρινόντας τον από το χέρι, τον πήρε μαζί της.

Κατόπιν τον έβγαλε από την πόρνη πολιτεία
κι' από τη φωτιά του τζακιού... Κι' όταν ο Τζά-
κης άνοιξε ξανά τα μάτια του, βρέθηκε να κά-
θεται στην άναπαυστική πολυθρόνα του.

Ένα βράδυ, που ο μικρός Τζάκης μισοκοιμό-
ταν μπρος στην μισροσβυμένη φωτιά, άκουσε κά-
ποιον να μιλάει. Άνοιξε τα μάτια κι' είδε να
κάθεται πάνω στ' άναμμένα κούτσουρα η Κόκκι-
νη Νεράιδα.

— Ρίξε κανένα έδωλο στη φωτιά, γιατί κρυώ-
νω, είπε το Τζάκη.

Το παράλυτο παιδάκι, έκτελεσε την επιθυμία
της και τότε η βασιλοπούλα της φωτιάς το πα-
ρακάλεσε να πάει να βρή το βασιλόπουλο του νε-
ρού και να του πει να έρθει να τη δει.

Και που θα το βρώ; ρώτησε ο Τζάκης.

— Άνοιξε το παράθυρο και περίμενε το είπε.
'Ο Τζάκης άνοιξε το τζάκι και ή βροχή πη-
ξε στο δωμάτιο. Τότε η βασιλοπούλα της φωτιάς
άρχισε να φωνάζει το βασιλόπουλο της φωτιάς
άρχισε να φωνάζει το βασιλόπουλο του νερού. 'Η
βροχή δυνάμωσε και σε λίγο φανερώθηκε το βα-
σιλόπουλο. Τα μάτια του ήταν μπλε σαν το νερό
της θάλασσας. Το ίδιο χρώμα είχαν τα μαλλιά
του και τα ρούχα του. Μόλις είδε τη βασιλοπού-
λα της φωτιάς, έτρεξε κοντά στο τζάκι.

— Μην έρχεσαι πολύ κοντά, φώναξε η βασιλο-
πούλα, γιατί θα πεθάνουμε!

Το βασιλόπουλο του νερού κοντοστάθηκε.

Μόνο ο χιονάνθρωπος μπορεί να μείνει με μιά σόση,
συνέχισε η βασιλοπούλα της φωτιάς, αλλά μείνει
σε χώρα μακρινή και χιονισμένη, κι' έμεις οι

δυο δε μπορούμε να πάμε να τον βρούμε. Έ-
γώ θα σβύσω κι' έσύ θα παγώσης. Ποιόν να
στελίσουμε;

— Έμένα! φώναξε ο Τζάκης. Πως θα πάω
έμωσ, άφου είμαι παράλυτος και δεν ξέρω το
δρόμο;

Το βασιλόπουλο του νερού τότε κάλεσε τη Νε-
ράιδα του άνεμου. Ένα ψυχρό ρεύμα άέρος άρ-
μωσε μέσα από το άνοιχτο παράθυρο και μιά Νε-
ράιδα σαν πέπλο έπιασε το Τζάκη το χέρι και
τον πήρε μαζί της. Κι' οι δυο βγήκαν από το
άνοιχτο παράθυρο, πέρασαν πάνω από τις
στεγές των σπιτιών κι' έφτασαν σε χωράφια και
βουνά. Πέταξαν από πάνω και βγήκαν σε μιά
άτέλειωτη θάλασσα. Την πέρασαν κι' αυτή κι' έ-
φτασαν πάνω από μιά παγωμένη χώρα. Τότε η
Νεράιδα του άνεμου άρχισε να κατεβαίνει.

Στην κορυφή ενός βουνού καθόταν ο χιονάν-
θρωπος.

Μόνο για ένα πράγμα θα ρωτήσης το χιο-
νάνθρωπο, είπε η Νεράιδα του άνεμου τον Τζά-
κη. Δεύτερη έρώτησή δε θα του κάνω, γιατί θα
σε σκοτώσει. Είναι σοφός, μά είναι και κακός.

Το παράλυτο παιδάκι πλησίασε το γίγα χιο-
νάνθρωπο, έτοιμο να τον ρωτήσει. Μα το πρόλαβε
έκείνος...

— 'Ηρθες μήπως να μάθης πως θα γίνης κα-
λά, για να μωρής να περπατάς; Ένα σακάκι... Το
ράψαμε αποκλειστικά για σένα με τις δδηγίες
ένος μάγου της χώρας μας. Μόλις το φορέσης,
θα γιναι ευτυχής άμέσως και θα μωρής να περ-
πατάς και να τρέχης σαν όλα τα παιδιά!...

Ο Τζάκης το πήρε δόξαρος, έπειδή όμως ή-
ταν ένα μαγικό σακάκι, μόλις το φορέσε, έγινε
άθέατο και δεν το έβλεπε! Είδη όμως ότι τα πό-
δια του, είχαν γιναι ευτυχής τώρα και μπορούσε να
περπατήσει και να τρέχει μέσα στο δωμάτιο!

Η ευτυχία του ήταν μεγάλη κι' άμέσως ευ-
χαρίστησε τους ευεργέτες του.

— Έμεις πρέπει να σ' ευχαριστήσουμε του ά-
ποκρίθηκε η βασιλοπούλα της φωτιάς, γιατί με
την προθυμία και το θάρρος σου, μās έδειξες το
δρόμο της αγάπης και δεν πεθάνω...

Και πιασμένοι από τα χείρια, η βασιλοπούλα
της φωτιάς και το βασιλόπουλο του νερού, βγή-
καν από το παράθυρο και χάθηκαν στη νύχτα, έ-
νωμένοι για πάντα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο ΚΑΛΟΜΑΘΗΜΕΝΟΣ

Το σχολείο του Μάκη έτοιμάζει έκδρομή
κι' όλα τα παιδιά είναι έθουσιασμένα.

— Θα γλυτώσουμε το διάδασμα!... Λέ-
νε οι πιο τεμπέληδες.

— Θα παίξουμε μπάλλα!... Λένε οι φί-
λαθοί.

— Θα δούμε τόσα καινούργια μέρη!...
Λένε οι πιο φρόνιμοι.

Μονάχα ο Μάκης δεν είναι χαρούμενος.

— Μήπως δε σ' άφήνουν άπ' το στίτι
σου μάθης μαζί μας, παιδί μου; τον ρω-
τάει ο δάσκαλος του.

— Όχι, κύριε... αποκρίνεται ο Μάκης.

Και κατεβαίνει το κεφάλι.

— Τότε γιατί είσαι στενοχωρημένος, έ-
νώ όλα τ' άλλα παιδιά είναι δόξαρος για
την έκδρομή; τον ξαναρωτάει άνησυχος ο
δάσκαλος.

Κι' έκείνος εξομολογείται:

— Ξέρετε, κύριε... Έκει, που θα πάμε,
έχω θανατήσει και μάλιστα με ίδιωτικό αύ-
τοκίνητο, ενώ τώρα θα πάμε με λεωφορείο,
άμως έμαθα!...

MIKY-MAOYΣ

Χιονόμω

Το τόξο: Ξέρεις, Καϊτούλα, τί σπουδαίο γε-
γονός μας σπερνάει η Εικοστή Πέμπτη Μαρ-
τίου;

Και τούλα: Πως δεν ξέρω! Το ψάρι και
τη σκορδαλιά που τρώμε την ημέρα εκείνη!...

Κάποιος ρωτάει έναν μικρό χωρικό:

— Παιδί μου, που είναι ο πατέρας σου;

Κι' ο μικρός, άφελέστατος:

— Στο χοιροστάσιο... Θα τον ξεχωρίσετε άπ' το
καπέλλο που φοράει!...

'Η Ζωίτσα κάνει μπάνιο στο σκύλο της

Η ΟΞΗΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ μόδα εφέτος έννοει να ξεγελά το μάτι. Γι' αυτό άλλωστε και ονομάζεται χαρακτηριστικά «Τρόμπ λ' Είγ». Η επιδίωξη αυτή της καινούργιας μόδας, όπως και οι λέξεις το φανερώνουν, είναι να παρουσιάσει για «ντε-πιές» ένα μονοκόμματο φορεματάκι, να εμφανίσει για ταγιέρ το ανοιξιάτικο επανωφόρι και το ταγιέρ για φόρεμα. Με τον τρόπο αυτό κάθε ρούχο χρησιμοποιείται σε πολλές και διαφορετικές περιστάσεις, χωρίς να κουράζει, ούτε αυτόν που το βλέπει, ούτε εκείνη που το φορεί.

Με την τεχνολογία του «Τρόμπ λ' Είγ» όλα γίνονται αλλοιωτικά από ό,τι είναι και εξυπηρετούν πολλαπλά την κοινή γυναίκα.

Πάνω στο μοτίβο αυτό δηλαδή του «ξεγελάσματος του ματιού», βασίζονται ακόμη και τα μοντέρνα εμπριμέ. Βλέπουμε π. χ. βραδυνές μουσελίνες και διαμάντια σατέν, σε απλά σχέδια πρωινών εμπριμέ, όπως τα «ντε-ντε-πούλ» και τα «πρεν-ντε-γκάλ», να χρησιμοποιούνται για άμπιγιέ τουαλέτες κομψών βραδυνών μοντέλων.

Τα «μπλουζάν», που τόσο συνηθίζονται εφέτος για φορέματα, ταγιέρ και επανωφόρια, τονίζουν υπερβολικά την πλάτη, και την κάνουν να φαίνεται σαν πανί καραβιού παραφουσκωμένο από τον άνεμο. Οι δημιουργοί της γυναικείας μόδας λανσάρουν τη στιγμή αυτή την καινούργια σιλουέττα του 1958, που απαιτεί βαθουλωμένη κοιλιά και φουσκωμένη πλάτη. Με τη νέα αυτή γραμμή, οι γυναίκες εμφανίζονται κομψότερες και μοιάζουν σε να περπατούν κόντρα στον αέρα, που φυσά δυνατά.

«Κόντρα στον άνεμο», έτσι ακριβώς χαρακτηρίζεται η σιλουέττα, που θα επικρατήσει την άνοιξη και το καλοκαίρι.

Πολλά φορέματα διατηρούν την απλότητα της γραμμής «πουκάμισο», αλλά δεν έχουν τίποτα πια από τον ακαλαίσθητο «Σάκκο», που επεκράτησε για λίγο, εύτυχως, την εποχή που μας πέρασε, χωρίς να συγκινήσει τις γυναίκες.

Τώρα, ποιά διαφορά υπάρχει μεταξύ των στυλ «πουκάμισο» και «σακάκος»;

Ο «σακάκος» επεφτε στο σώμα σαν άδειο σακακούλι, ενώ η γραμμή «πουκάμισο» αγκαλιάζει το σώμα με απλότητα και αφήνει να διαφαίνεται η τάλια, ψηλότερα ή χαμηλότερα, χωρίς όμως να σφίγγεται ποτέ.

Τα ψεύτικα λουλούδια στη μπουτονιέρα συνηθίζονται πάλι και τοποθετούνται τόσο στο στήθος, όσο και στη ζώνη, στα μαλλιά, ανάμεσα στον κότσο, στο καπέλλο, και στα παπούτσια ακόμη!

Έτσι η σιλουέττα είναι «λουλουδιστή», όπως την θέλει η νέα μόδα. Τα μεγάλα μυτερά ντεκολτέ κλείνουν εμπρός, στο στήθος, με ένα πλαστρον από το ίδιο ύφασμα του φορέματος ή του ταγιέρ.

Η γραμμή «ξεγελάσμα του ματιού» δεν επικρατεί μόνο στη γενική

σιλουέττα, αλλά και σ' όλες τις λεπτομέρειες του ντυσίματος. Έτσι, εκτός του ντεκολτέ, που και όταν είναι ανοιχτό, περιορίζεται με το πλαστρον, έχουμε και το μακρὸς των μανικιών.

Αν προσέξετε όλα τα ανοιξιάτικα μοντέλα, ταγιέρ, επανωφόρια και μάλιστα φορέματα, θα δείτε πώς, ακόμη και όταν κρατεί παντού και βάσει τη σφραγίδα της καινούργιας ανοιξιάτικης μόδας στη νέα σιλουέττα του 1958.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Παρ' όλο που το καλοκαίρι ακόμη άργει, ξεκάναν ήδη την εμφάνισή τους τα πρώτα εμπριμέ.

Όλα τα νέα εμπριμέ, βαμβάκερα, μεταξωτά ή σύμμεκτα, είναι σε σχέδια συντηρητικά και σε χρώματα παστέλ και είναι όλα τόσο άρτια, ώστε οι γυναίκες δεν έχουν τη νύξη να πρωτοδιαλέξουν.

Τα μοντέλα εμπριμέ ακολουθούν τη νέα σιλουέττα σ' όλες τις εκδηλώσεις της και γίνονται σε γραμμή «τραπέζ» και «μπλουζάν» που τόσο συνηθίζεται εφέτος. Μια κομψή και πρωτότυπη ιδέα, που επικρατεί για τα εμπριμέ, είναι να σχηματίζεται το μπλουζάν της πλάτης με ξεχωριστό «επάνω», που φοριέται ιδιαίτερος και σφίγγει στη μέση με ζωνάκι, που ράβεται στο πίσω μέρος του «επάνω».

Όπως βλέπετε και στο φιογούρι μας, το δεύτερο μοντέλακι είναι ένα χαριτωμένο εμπριμέ φόρεμα της τελευταίας μόδας, που γίνεται από εμπριμέ με λουλουδιές ρίγες, βαλμένες στο κόντρα, που μπαίνει στο

1) Ανοιξιάτικο ταγεράκι σε στυλ «τρικό», από μαλλοδάμπακο ύφασμα, σε ύφανση πλεκτού.

πίσω μέρος της φούστας, έχει τις ρίγες στο ίδιο του εμπριμέ. Το μπλουζάν του κομψού αυτού μοντέλου, αποτελείται από ένα φαρδύ και σουρωτό «επάνω», που φοριέται ιδιαίτερος σε μπουλερό και που βγαίνει και αφήνει να φαίνεται το φορεματάκι, ίσιο και ξεμανικωτό. Αυτή η ιδέα του ξεχωριστού «επάνω», καμμιιά φορά, επεκτείνεται περισσότερο και μεταβάλλει ένα ολόκλινο εμπριμέ φόρεμα στυλ «πουκάμισο» σ' ένα δροσερό και χαριτωμένο καλοκαιρινό φορεματάκι.

Η μεταμόρφωση οφείλεται στο ξεχωριστό «επάνω» της μόδας του 1958, με τη διαφορά πώς, αντί να σταματάει στην τάλια, για να σχηματίσει το «μπλουζάν», επεκτείνεται και στη φούστα, κατά τον εξής πρωτότυπο τρόπο:

Κάτω από το ζωνάκι της μέσης, που συνήθως κόβεται «άνορμο», ράβεται ένα άλλο φύλλο με πιέτες ή σουρές, που φαρδύνει τη γραμμή του πίσω μέρους της φούστας.

Το ιδιαίτερο αυτό «επάνω» φοριέται και αφαιρείται ανάλογα με την περίσταση και με την ώρα που θέλουμε να φορέσουμε το εμπριμέ.

1) Άνοσμπλ πουαντιγιέ, αποτελούμενο από φόρεμα και επανωφόρι σε στυλ «τρόμπ λ' Είγ». 2) «Άμπιγιέ» τουαλέττα από μουσελίνα εμπριμέ σε «ντε-ντε-πούλ», γαρνιρισμένο με γιάκα και μανσέτες από οργάντζα. 3) Μοντέρνο επανωφόρι σε στυλ «κόντρα στον άνεμο» με το χαρακτηριστικό φουσκωμά της πλάτης.

πριμέ. Το «ντεσέν», που θα επικρατήσει για τα εμπριμέ ύφασματα είναι το πολύχρωμο μικρά τριαντάφυλλα, που μεταβάλλουν το ύφασμα σε ανθοκίπο.

Γενικά, τα σχέδια των μοντέρνων εμπριμέ είναι μικρά, διακριτικά και αφάνταστα συντηρητικά σε συνδυασμούς χρωματισμών.

Όλα τα χρώματα είναι παστέλ, σε ζωηρές αντιθέσεις, χωρίς τίποτα όμως το «χτυπητό» στο σύνολο.

Σχέδια, χρώματα και γραμμή, υποτάσσονται εφέτος στο γενικό πνεύμα της μόδας, που είναι απλότητας και άνεσι, σ' όλες τις εκδηλώσεις του γυναικείου ντυσίματος.

«ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΑΥΤΙΚΑ»

Ο τύπος του ναυτικού ντυσίματος ξαναγύρισε στη μόδα και έφερε στην επιφάνεια τις κολλαρίνες και τα ναυτικά δεσμάτα, που φορούσαν τα κοριτσάκια του «παλιού, καλού καιρού». Έτσι, η ναυτική μόδα βρίσκεται πάλι στην ημερήσια διάταξη, αλλά για τις μεγάλες αυτή τη φορά.

Το πρώτο μοντέλο, που σας δίνουμε, είναι της Μαγγύ Ρούφ και είχε μεγάλη επιτυχία μεταξύ των τελευταίων μοντέλων της ανοιξιάτικης μόδας, που κυκλοφόρησαν στο Παρίσι.

Η φούστα έχει τριγύρω πιέτες τσακισμένες καλά, ως κάτω, και η βέστα είναι μακριά και σφίγγει χαμηλά, για να αφήσει την πλάτη να «μπλουζάρη» κατά τον μοντέρνο τρόπο του 1958, που τονίζει ιδιαίτερα το φουσκωμά της πλάτης.

Ο γιάκας είναι ναυτικός και ξεχειλώνει αρκετά στο πίσω μέρος του λαιμού, ενώ μια φαρδιά «πουαντιγιέ» εσάρπα φεύγει από τους ώμους και σχηματίζει θηλεία στο στήθος, δένεται δε με χονδρό λασέ ή γκρό κορδελλάκι.

Ο τύπος του κλασικού ναυτικού ντυσίματος, μοντερνοποιημένος καθώς είναι, θα φορεθεί πολύ την άνοιξη και το καλοκαίρι και θα ποικίλλει σε χρωματισμούς και εμπνεύσι.

Κυκλοφορούν επίσης πολλά επανωφόρια σε στυλ ναυτικό, καθώς και πρώινα φορεματάκια στον ίδιο τύπο.

Για τα μοντέρνα «ναυτικά» χρησιμοποιούνται επίσης τα ριγωτά ύφασματα και γαρνιρούνται με πολλές σειρές από βαμβάκερο τρεσάκι στο γιάκα και στο κάτω μέρος της καζάκας και σχηματίζουν ένα είδος ζώνης, που υπογραμμίζει την τάλια, αρκετά πιο χαμηλά από τη φυσική της θέσι.

Το ναυτικό ντύσιμο είναι μια πολύ νεανική εκδήλωση της καινούργιας μόδας, που προορίζεται για τις πολύ νέες κοπέλλες και μόνο σ' αυτές πηγαίνει.

Σε μια γυναίκα ώριμη ή πολύ παχειά, το χαριτωμένο ναυτικό ντύσιμο αποτελεί χτυπητή παραφωνία, την οποία καλό είναι να αποφεύγουμε.

Η ανοιξιάτικη μόδα, άλλωστε, διαθέτει πολλά άλλα πράγματα, κομψά και μοντέρνα, για να ικανοποιήσει τις γυναίκες, που δε θα φορέσουν τα μοντέρνα ναυτικά ανσάμπλ και φορέματα.

ΤΟ ΣΤΥΛ «ΤΡΙΚΟ»

Μια καινούργια ιδιοτροπία της ανοιξιάτικης μόδας είναι το ντύσιμο σε στυλ «τρικό». Η εντύπωση δε του πλεκτού δίδεται με δύο τρόπους: Είτε το ύφασμα είναι σε ύφανση πλεκτού, πράγμα που συνηθίζεται πολύ εφέτος ή απλώς με το ράψιμο, όταν το ύφασμα δεν έχει καμμιιά σχέση με πλεκτό.

Στην τελευταία αυτή περίπτωση, το ταγιέρ ή το «ντε-πιές» ράβεται ακριβώς όπως ένα ζεστό πλεκτό της μηχανής και έχει τελειώματα από λαστίχο, όπως γίνεται με όλα σχεδόν τα πλεκτά. Σε αντίθετη περίπτωση, όταν δηλ. το ύφασμα έχει ύφανση πλεκτού, τότε παίρνει την τεχνολογία του απλού πλεκτού ταγιέρ, όπως είναι το

1) Μοντέρνο ναυτικό «ντε-πιές» σε στυλ 1921, γαρνιρισμένο με πουαντιγιέ γραβάτα. 2) Ανοιξιάτικο ταγιέρ με ναυτικό τύπο, του οποίου η ζακέττα γαρνιρείται με το ύφασμα της φούστας. 3) Ριγωτό ντε-πιές σε στυλ μαρινιέρ της τελευταίας μόδας 1958.

ΔΕΞΙΑ: Κομψό μοντέλο εμπριμέ, του οποίου το μπλουζάν της πλάτης αποτελείται από ιδιαίτερο «επάνω», που στερεώνεται στο ζωνάκι της μέσης. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Μοντέρνο «πουαντιγιέ», γαρνιρισμένο με φλόγκο από καρδέλλα «γκρό-γκραίν».

μοντέλο, που βλέπετε στο φιογούρι μας.

Το ύφασμα είναι ψιλόριγο, σε στυλ «τρικό» και το μοντέρνο ταγιέρ ή ζακέττα είναι χαρακτηριστικά του πλεκτού, σε κάθε λεπτομέρεια.

Η φούστα είναι ίσια και η ζακέττα κλείνει εμπρός με τρία κουμπιά. Γύρω δε από το ανοίγμα του λαιμού, μπαίνει μία ίσια λουρίδα, που δένει εμπρός σε φλόγκο.

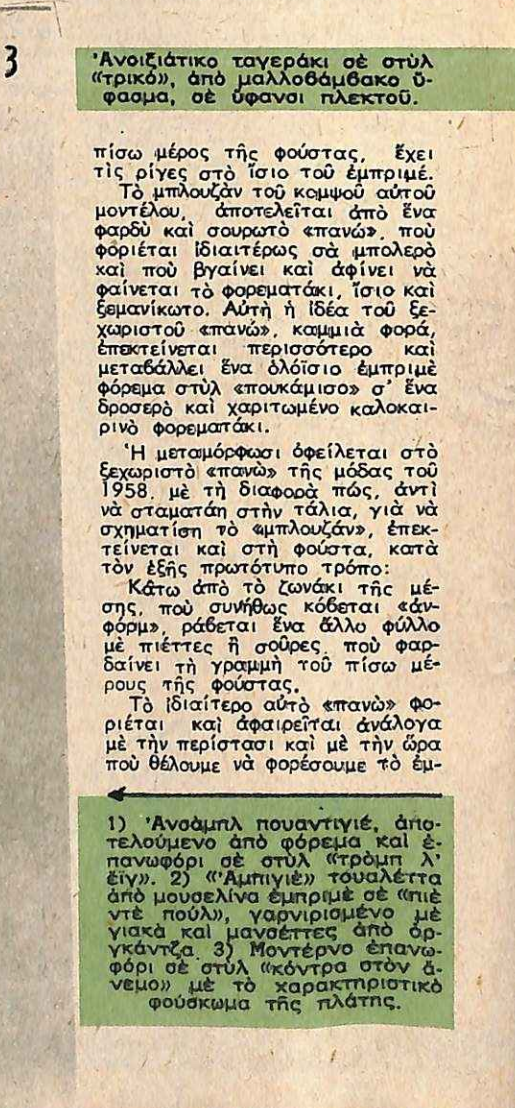
Τα φορέματα σε στυλ «τρικό» είναι απλούστατα σε γραμμή και γαρνιρούνται με λαστίχα πλεκτά ή με ίσιες φάσες, που γαζώνονται στο κόντρα και σχηματίζουν με το γαζί την πλέξη του λαστιχίου. Πολλά μοντέλα σε «στυλ πλεκτού» συνδυάζονται κομψά με άσπρες γαρνιτούρες και καπελλάκια άσσορτί. Έτσι, βάζουν έντονα την ανοιξιάτικη νότα στο γυναικείο ντύσιμο.

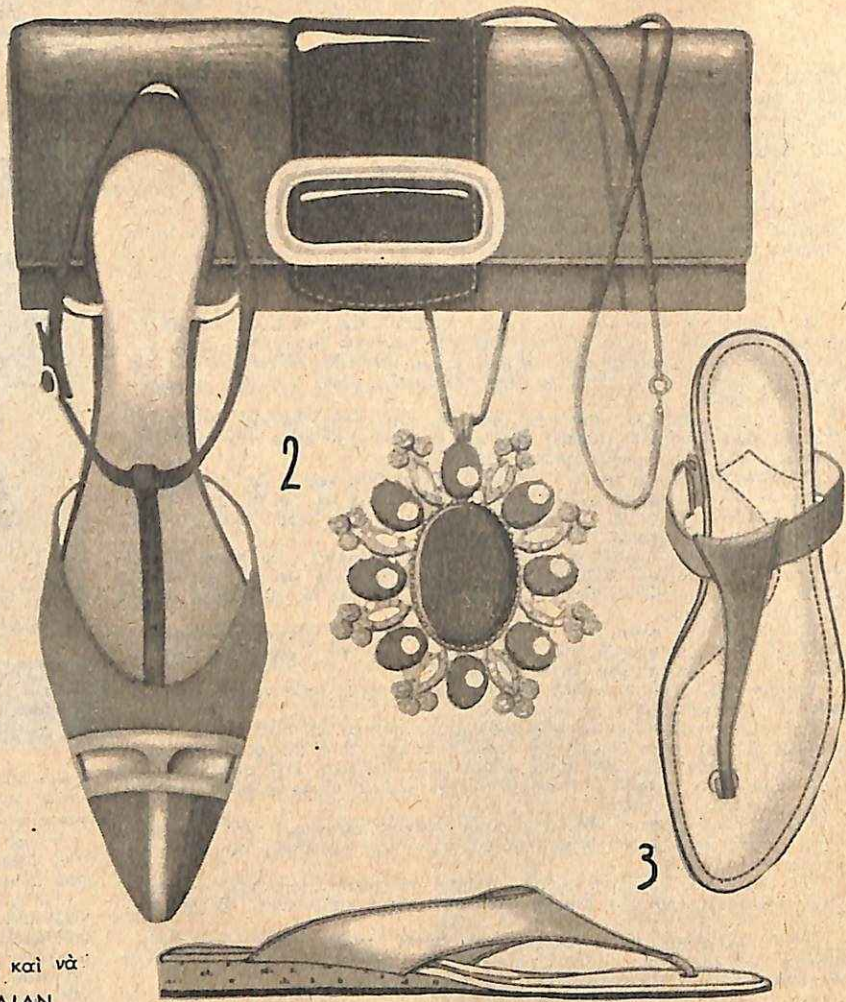
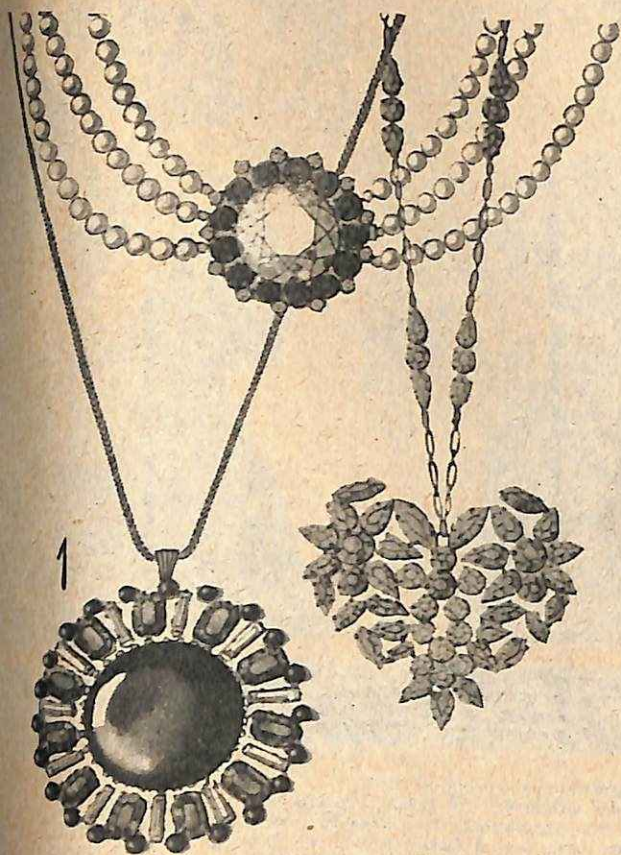
Όλες οι μεγάλες Παρισινές ράφτρες παρουσίασαν σειρά εκλεκτών μοντέλων σε στυλ «τρικό», που έγιναν ανάρπαστα από τις κομψές γυναίκες. Ήδη ο νέος αυτός τύπος του ντυσίματος έχει επικρατήσει, γιατί θεωρείται εξαιρετικά εύκολοφόρετος και χαριτωμένος.

Το στυλ «τρικό» παρουσιάζει το μεγάλο πλεονέκτημα, ότι κολακεύει εξαιρετικά τις γυναίκες και «εντύνει» κομψά όλες τις ώρες της ημέρας.

Οι φούστες στο μοντέρνο τύπο του στυλ «τρικό» πρέπει να φαρδύνονται με λεπτό μεταξωτό ύφασμα, το οποίο συγκρατεί το ύφασμα της φούστας και το εμποδίζει να ξεχειλώσει και να σχηματίσει φουσκώματα.

Επίσης, όταν το ύφασμα μοιάζει με πλεκτό και έχει άραιη ύφανση,

1) Διάφοροι τύποι μενταγιόν, που είναι τόσο της μόδας. 2) Συνδυασμός παπουτσιών και τσάντας. 3) Δύο τύποι από τα σάνδαλα, που θα φορεθούν.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα ανοιξιάτικα καπελλάκια θα έχουν το προβάδισμα σε κάθε τι καινούργιο, που θα μάς παρουσιάσει η μόδα αυτή την εποχή. Κλοσάκια, τόκες με μικροσκοπικά μπόν, άλλες χωρίς μπόν, γκαρσόνε με σπικωτά μπόν στο στυλ των μπρετόν, είναι οι φόρμες, που θα συνοδεύσουν την άνοιξη. Αυτά τα ανοιξιάτικα καπελλάκια θα χρησιμοποιούν για πρώτη ύλη τα μεταξωτά ρέπς, μονόχρωμα ή οταμπάτα σε ζωηρούς ή ανοιχτούς χρωματισμούς.

Τα μπόν των καπέλων, είτε πρόκειται για κλοσάκια, είτε για μπρετόν, εμφανίζουν το ρέπς στρατό. Άλλα οι τεπέδες μπορεί να είναι και σουπλ, σχηματίζοντας πτυχές ή κλίσι προς το ένα πλάι.

Στα όμορφα αυτά καπελλάκια θα δούμε γαρνιρίσματα από κορδέλλα ή από λουλούδια. Σ' ένα καπελλάκι από μονόχρωμο ρέπς ταιριάζουν ιδιαιτέρως τα λουλούδια, τριαντάφυλλα, γιρλάντες από μπόλα, μαργαρίτες ή λουλουδάκια του άγρου. Θα αποτελούν το καθένα στο είδος του ένα άψοφο και χαριτωμένο στόλισμα.

Αντίθετα, στα καπελλάκια από οταμπάτα μεταξωτά ρέπς ή μονόχρωμα κορδέλλα, που θα ταιριάζει με κάποιο από τα χρώματα του οταμπάτου, θα στολίζει την καλότητα, δένοντας ένα πεταχτό φιόγκο. Άλλοτε μπροστά, άλλοτε πίσω και άλλοτε στο πλάι.

Οι μάσκες, φυσικά, δε θ' άργήσουν να συμπληρώσουν κι' αυτές την ανοιξιάτικη συλλογή των καπέλων και να κυριαρχήσουν σ' όλη την καλοκαιρινή περίοδο.

Κι' εδώ, εκτός από το φυσικό χρώμα της μάσκας, δηλαδή στις αποχρώσεις του μαύρου, θα δούμε και ψάβινα καπέλα σε όλα τα χρώματα της μόδας. Το κόκκινο, το ροζ, το πράσινο, το μπλε και ιδιαίτερα το πολύ ζωηρό κίτρινο, θα κυριαρχήσουν απ' άκρη σ' άκρη.

Τα λουλούδια και οι κορδέλλες θα είναι και στις μάσκες, τα κυριότερα γαρνιρίσματα, άλλοτε σε ομοιομορφία χρώματος, με παραλλαγές στις αποχρώσεις, και άλλοτε σε γυμνές αντιθέσεις. Έτσι, θα τύνη να δούμε καπελλάκια από γυαλιστή μαύρη μάσκα, με γαρνιρίσματα ένα μεγάλο κόκκινο τριαντάφυλλο.

Μη νομίζετε, όμως, ότι μόνο τα μικρά καπελλάκια θα φορεθούν την άνοιξη και το καλοκαίρι. Τα μεγάλα κανονικά και τα κλός με μεγάλα μπόν θα φορεθούν επίσης πολύ.

Πώς να συνδυάζετε το καπέλλο με διάφορα αξεσουάρ.

ΛΙΛΙΑΝ

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΩΝ

Η άνοιξη θα ενοήσει πολύ τη μόδα των συνδυασμών. Έτσι, μην παραλείψετε να συνδυάσετε το καπελλάκι σας με κάποιο άλλο αξεσουάρ του ντυσίματός σας.

Ένας πολύ ωραίος συνδυασμός είναι το καπελλάκι σας να έχει το ίδιο χρώμα με τις πέρλες, που θα αποτελέσουν το κολλιέ σας. Άλλοτε πάλι συνδυάζετε το καπελλάκι με την όμπρέλλα ή τη δερμάτινη ζώνη, που θα συμπληρώνη την τουαλετίτσα σας. Άλλοτε με το γάντι ή με την τσάντα, χωρίς ν' άπακλειστεί τρία και τέσσερα αξεσουάρ του συνόλου να επιδιώκουν συγχρόνως ένα και τον αυτό συνδυασμό.

Η μεγάλη μόδα των συνδυασμών παρουσιάζει και άλλες εκπλήξεις. Βλέπουμε, δηλαδή, ντυσιμιάτα κοσμήματα, κολλιέ ή μενταγιόν να συνδυάζουν τα χρώματά τους με το χρώμα της τσάντας ή και με το χρώμα των παπουτσιών.

ΓΟΒΕΣ ΚΑΙ ΣΑΝΔΑΛΑ

Όσο προχωρούμε στη νέα εποχή, τόσο θα γίνονται πιο ελαφρές οι γόβες, αφίνοντας να φαίνεται περισσότερο μέρος των ποδιών. Ωστόσο οι γόβες που έχουν ανοίγμα μπροστά στα δάκτυλα, δεν είναι πια της μόδας. Αφίνουν κάποτε γυμνές τις φτέρνες, μπροστά όμως είναι κλειστά. Οι λουρίδες συντηρίζονται πάντα, θυμίζοντας σάνδαλα.

Τα πραγματικά σάνδαλα με τα ίσια ή πολύ χαμηλά τακούνια, αφίνουν όσο το δυνατόν περισσότερο γυμνό το πόδι. Ιδιαίτερως θα επικρατήσουν σ' αυτό το είδος τα σάνδαλα, που συγκρατούνται στα πόδια με μια λουρίδα δερμάτινη, ελαστική στη σόλα, ανάμεσα από το μεγάλο δάκτυλο και το δεύτερο. Αυτή η ουρίδα παίρνει φόρμα από το ξανόρεται στη σόλα από το άλλο πλάι. Έτσι η φτέρνα μένει εντελώς γυμνή.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ανάμεσα στα πολυποίκιλα κοσμήματα της μόδας με τους τόσους συνδυασμούς και σε χρώματα και σε είδη, εκείνα που ιδιαιτέρως θα φορεθούν, είναι τα μενταγιόν.

Όσο προχωρεί η εποχή, τόσο πιο πολύ ελευθερώνεται ο λαιμός. Τι άλλο, λοιπόν,

μπορεί να στολίσω ωραιότερα το στήθος από ένα μενταγιόν; Τα μενταγιόν, που λανθάνει η μόδα, είναι σε μεγάλα μοτίβα, στρογγυλά ή τετράγωνα, που κάποτε έχουν στο κέντρο τους μια μεγάλη πέτρα.

Κάποτε η πέτρα αυτή περιβάλλεται από ένα κύκλο, που σχηματίζεται με μικρότερες πέτρες. Άλλοτε πάλι, στο κέντρο του μενταγιόν μικρές πέτρες σχηματίζουν διάφορα σχέδια.

Αυτά τα μοντέρνα μενταγιόν, όσο κι' αν είναι βαρύν, κρεμούνται στο λαιμό με μια λεπτή αλυσίδα, που κι' αυτή πολλές φορές ποικίλλεται με μια σειρά από μικρά πετράδια, σχετικά με αυτά που έχει το μενταγιόν.

Το μέταλλο που αποτελεί αυτά τα μενταγιόν μπορεί να είναι ή επάργυρο ή επίχρυσο, με τη σχετική φυσική αλυσίδα.

Η μεγάλη μόδα των μενταγιόν δίνει αφορμή και σ' άλλους ωραίους συνδυασμούς. Καθώς θα ήθελε στα φιογούρια μας, είναι και κολλιέ, που αποτελούνται από δύο και τρεις σειρές μικρές πέρλες και μπροστά οι τρεις αυτές σειρές ενώνονται σ' ένα «καμπούνα», που στολίζεται γύρω-γύρω με χρωματιστές πέτρες. Θα δούμε πολλούς τέτοιους συνδυασμούς, αλλά μην ξεχνάμε να ταιριάζουμε μ' ένα τέτοιο κόσμημα κάποιο από τ' αξεσουάρ της όλης μας εμφάνισης.

ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πριν φροντίσουμε για την ανοιξιάτικη γκαονταρόμπα των παιδιών μας, ας την εφοδιάσουμε με μερικά φορεματάκια ντυσιμιάτα, που να είναι πιο ελαφρά από τα χειμωνιάτικα και πιο βαρύν από τα εντελώς ανοιξιάτικα. Ένα τέτοιο μεταβατικό ντυσίμιο είναι εντελώς απαραίτητο για τα παιδιά, γιατί δεν ξέρουν να φυλάγουν μόνο τους και μπορούν εύκολα να κρυολογήσουν, αν τους ελαφρώσαμε απότομα το ντυσίμιο τους.

Τα βουάλ-ντε-λαίν και τα μαλλοτσελδολ προσφέρουν για το είδος αυτό του ντυσίματος πολύτιμες υπηρεσίες. Με αυτά τα δύο ύφασματα σε ζωηρά χρώματα θα κάμωμε ωραιότερα φορεματάκια γι' αυτή την εποχή. Ας δούμε μερικά μοντελάκια, που θα μπορούσατε να τα φτιάξετε, δες τα καταφέρνετε λίγο στο ράψιμο, αγοράζοντας ρετάλια από κείνα που βρίσκονται αυτές τις μέρες σ' όλα τα καταστήματα.

Ένα χαριτωμένο μοντελάκι είναι αυτό που γίνεται από ριγωτό βουάλ-ντε-λαίν. Το μπουστακι είναι κομμένο σε κουπ ζαπονέ, με τις ραβδώσεις οριζόντιες και τα μανίκια του είναι τρουά-κάρ, με κατάληξη κομπωτά πουανιέ. Η φουτίτσα έχει κι' αυτή τις ραβδώσεις οριζόντιες και είναι φαρδιά, με πιέτες στα μπροστινά πλάγια και μία συνεχίζεται στη φούστα, έχει τις ραβδώσεις κάθετες και προσθέτει έτσι, με την αντίθεση αυτή, ένα γαρνιρίσμα στο φορεματάκι, που συμπληρώνεται με δύο σειρές κομπάκια στο κορσάκι. Ένα γιανιά με μυτερό ανοίγμα και μία δερμάτινη ζώνη.

Άπλη και όμορφη επίσης η κουπ ενός άλλου φορέματος από μονόχρωμο μαλλοτσελδολ. Το κορσάκι, που κλείνει ως τη ρίζα του λαιμού, σχηματίζει μόνο μπροστά οριζόντιες πιέτες, μ' ένα φαρδύ εξωτερικό γαζί, ενώ μία κάθετη φάσα, στη μέση, χρησιμεύει για το κομπωτά. Τα μανικάκια είναι τρουά-κάρ και το γιανιάκι στρογγυλό, καταβάστο. Η φούστα του φορέματος είναι φαρδιά και σχηματίζεται με ελεύθερες πιέτες, που ανοίγουν προς τα κάτω. Μία ζώνη από φαρδιά κορδέλλα σε σκουρότερο χρώμα, συμπληρώνει την τουαλετίτσα.

Ένα άλλο σκεπτόζικο μοντελάκι δίνει την εντύπωση φούστας και μπουλερό, μολονότι είναι φορεματάκι μονοκόμματο. Είναι κι' αυτό μονόχρωμο και έχει ένα εφαρμοστό μπουστακι μακρόταλλο, που καταλήγει σε γλάσσες. Αυτές δίνουν την εντύπωση του μπουλερό. Το κομπωτά είναι σταυρωτό, με δύο σειρές κομπάκια και γλασσίνες σαν του κορσάκι. Η φούστα είναι με κουφάτες πιέτες γύρω-γύρω, που, καθώς αφίνονται ελεύθερες, παρουσιάζουν την εβαζέ γραμμή.

1) Φορεματάκι και μπουλερό για κοπελίτσα 7 χρόνων. 2) Για την ίδια ηλικία ένα χαριτωμένο σύνολο, που είναι γαρνιρισμένο με φουτινιάκια. 3) Για κοριτσάκι 4 χρόνων αυτό το μονοκόμματο φορεματάκι με ντυίμια και φουκιτσες μανικάκια. 4) Τουαλετίτσα συλλαμν με κορσάκι κορολέ για κοπελίτσα 14 χρόνων. 5) Φορεματάκι γαρνιρισμένο με σφικοφωλιές στον μπου-στό και στη ζώνη.

Έχουμε έπειτα ένα χαριτωμένο «ντε-πιέ», πολύ κατάλληλο για την εποχή.

Η μικρή μπορεί να το φορέσει και μόνο με μπλουζίτσα. Άλλα μπορεί να το φορέσει και μ' ένα μπουλερό ριχτό.

Η φουτίτσα είναι όλη πλισσέωτη, αλλά με τις πιέτες ελεύθερες, και εφαρμόζεται σε μια μάλλον φαρδιά ζώνιτσα.

Το μπουλερό είναι κοντό, φυσικά τόσο, ώστε ν' αφήνει να φαίνεται όλη η ζωνίτσα της φούστας.

Το μπουλερό είναι, όπως είπαμε, κοντό και φοριέται και ανοιχτό, ώστε να δείχνει τη μπλουζίτσα, που φοριέται από μέσα. Ένα νόστιμο γαρνιρίσμα κάνουν δυο πιά, που κομψώνουν εκατέρωθεν του ανοιγματος στα δυο πλάγια. Το γιανιάκι συνεχίζεται με ρεβεράκια και ρεβεράκια επίσης έχουν τα μανικάκια, σε μέγεθος κι' αυτά τρουά-κάρ.

Ένα άλλο παιδικό φορεματάκι εφαρμόζει τόσο στο κορσάκι, όσο και στη φουτίτσα τις οριζόντιες πιέτες. Στο κορσάκι έχουμε δυο οριζόντιες πιέτες, με φαρδύ εξωτερικό γαζί, όμως κάτω από τις μασχάλες, μόνο μπροστά τοποθετημένες. Στη φουτίτσα οι πιέτισες είναι τοποθετημένες ολόγυρα, όμως πάνω από το στρίψιμο. Στη μέση σχηματίζεται μία φαρδιά ζώνη με τη γνωστή βελονιά «σφικοφωλιά». Τα μανικάκια έχουν ρεβέρ και ένα άσπρο γιανιάκι συμπληρώνει το σύνολο. Αυτό το φορεματάκι μπορεί να γίνει από λεπτό λαινά ή μαλλοτσελδολ.

Η άλλη πλευρά μου

Αλίκη Ζ., Πάτρας. — Δε μπορώ να σας συμβουλευτώ τίποτε. Μία συμβουλή γιατρού δερματολόγου είναι απαραίτητη. Χαμένη χαρά. — Δε νομίζω, ότι είναι δικαιολογημένη ή τόσο απελπισία σας. Άλλωστε, είστε σε ηλικία που άσφα-Μία μητέρα. — Είναι πολύ μικρή ακόμη η κορούλα σας για να καταλάβει τη θυσία σας, αλλά όταν μεγαλώσει, σίγουρα θα σας ευγνωμονήσει για τη στάση σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φορεματάκι από ριγωτό μαλλοτσελδολ με διάφορες τοποθετήσεις των ραβδώσεων. 2) Μονόχρωμο φορεματάκι, τσιέτες. 3) Φορεματάκι μονοκόμματο, που μοιάζει με φου-στά και μπουλερό. 4) Ντε-πιέ, που αποτελείται από φου-σεωτή φουτίτσα, μπλουζίτσα και ριχτό μπουλερό. 5) Φο-ρεματάκι γαρνιρισμένο με οριζόντιες πιέτισες και ζώνη, που σχηματίζεται από σφικοφωλιές.

Η αδικία υποψία

ΕΘΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ο Χάρρυ Τζένταρ χώθηκε κρυφά στ' αμπάρι του μικρού φορτηγού πλοίου που θα σαλπάρει τ' άλλο πρωί απ' τ' Σίδνεϋ για το Σάν Φραντσίσκο, δε φανταζόταν ποτέ πως θα τον ανακάλυπταν και πως θα τον πετούσε ο καπετάνιος στη θάλασσα, κοντά σε κάποιο άσημαντο νησάκι. Κι' όμως έτσι έγινε... Μ' αλλοιού η άκτι φαινόταν κοντά, χρειάστηκε να κολυμπήση ώρες ενάντια στα κύματα. Κι' όταν έφτασε στη στεριά, έπεσε λιπόθυμος πάνω στη ζεστή άμμο... Τό πρώτο πράγμα που άντικρυσε μόλις συνήλθε, ήταν ένα μελαχροινό κορίτσι σ' αγκυρώ, πλασιωμένο από μαύρα μαλλιά, και δυο τεράστια πράσινα μάτια που φάνταζαν σαν ψεύτικα. Πρώτη φορά έδλεπε ο Χάρρυ μιγάδα με πράσινα μάτια... — Πού βρίσκομαι; μουρμούρισε αδύνατα. — Στην καλύβα μου, απάντησε μαλακά η κοπέλλα. Σε βοήθα το πρωί, καθώς μάζεμα κοχύλια στην παραλία. — Πώς! Μιλάς αγγλικά; φώναξε ο νέος, σαν να μ' ήθελε να πιστέψει στ' αυτήν. — Ο πατέρας μου ήταν Άγγλος ιεραπόστολος. του εξήγησε η κοπέλλα. Είχε έρθει για λίγο καιρό στο νησί μας, άλλ' αγάπησε τη μητέρα μου κι' έμεινε για πάντα. — Πού είναι τώρα; ρώτησε ο Χάρρυ, γεμάτος έλπίδες. — Πέθανε... Τον σκότωσε ο μάγος της φυλής, που τον μισούσε! Έβαλε κρυφά στην καλύβα μας ένα φαρμακερό φείδι, που δάγκωσε κι' αυτόν και τη μητέρα μου. Είναι θαύμα πως γλύτωσα εγώ. Μά καλλίτερα νάχα πεθάνει μαζί τους... Είμαι τόσο μόνη, εδώ πέρα! — Όσο ζούσε ο πατέρας μου, σχεδίαζε να φεύγαμε μια μέρα για την πατρίδα του. Μου είχε μιλήσει πολύ γι' αυτήν κι' έχω διαβάσει στα βιβλία του ένα σωρό πράγματα για τον κόσμο... Μά τώρα ξέρω πως δεν πρόκειται να δω ποτέ μου τίποτ' άλλο έξω απ' αυτό το νησί! — Γιατί δε φεύγεις μονάχη σου; Θα μπορούσες να μπής σ' ένα καράβι... — Κανένα καράβι δεν άρζει εδώ, είπε με πίκρα η κοπέλλα. — Δηλαδή ούτ' εγώ δε μπορώ να φύγω; φώναξε ο Χάρρυ μ' άγνωση. — Υπάρχει ένας τρόπος... Ο πατέρας μου είχε φτιάξει μια βάρκα, πολύ μεγαλύτερη απ' τα μονόξυλα των ιθαγενών. Μ' αυτή μπορεί να πάει κανείς σ' ένα κοντινό νησί, απ' όπου περνάει καράβι δυο φορές το χρόνο.

Τα χείλη της δέχτηκαν πρόθυμα τα φίλια του.

Έσ' ίσως μπορέσης να την πάρης, για μένα όμως είν' αδύνατο. Τη φυλάει ο μάγος και δε θα μου τη δώση ποτέ, γιατί με θέλει για γυναίκα του.

Ο νέος ανασπώθηκε στο στήθος του.

— Θα με βοηθήσης να συνεννοηθώ με το μάγο, μικρή μου; ρώτησε.

— Με λένε Άλβινα... και θα σε βοηθήσω, υποσχέθηκε εκείνη. Μά θα με πάρης μαζί σου;

— Αν μπορούσα...

— Υστερ' από λίγο, ο Χάρρυ κι' η Άλβινα βρίσκονταν μπροστά στο μάγο. Ήταν ένας ψηλός άντρας, με πρόσωπο βαμμένο τόσο πολύ, ώστε ξεχώριζαν μόνο τα μικρά σκληρά μάτια του και τα χοντρά του χείλια. Όταν άκουσε τί ζητούσε ο ξένος, κάρφωσε τη ματιά του στο μακρύ μαχαίρι με τη σκαλιστή λαβή, που κρεμότανε στο πλευρό του νέου, κι' είπε κάτι.

— Λέει πως θα σε πάει ο ίδιος ως το νησί, αν του δώσης το μαχαίρι σου, εξήγησε η κοπέλλα.

— Πες του πως δέχομαι, φώναξε ο νέος. Πότε θα φύγουμε;

— Λέει πως δεν ξεκινάει πριν από αύριο το πρωί, γιατί ο ούρανός δείχνει σήμερα πως θάχουμε καταιγίδα... Ως τότε, μπορείς να μείνης μαζί μου.

Ο Χάρρυ δέχτηκε μ' ενθουσιασμό. Δε θυμήθηκε την υπόσχεση που είχε δώσει στην Άλβινα, παρά όταν θανατορέθηκαν μόνοι τους, στη μικρή καλύβα της.

— Τι θέλεις να κάνω; της είπε στενοχωρημένα. — Αν επιμείνω, δε θα μου δώση ούτε μένα τη βάρκα...

— Έκείνη χαμήλωσε τα μάτια της και δεν απάντησε. Την ίδια στιγμή άκουστηκαν οι πρώτοι κεραυνοί...

Ο Χάρρυ δεν κατάλαβε καλά-καλά πως βρέθηκε να σφίγγει στην αγκαλιά του τη μιγάδα. Τα καπτά της χείλια δέχτηκαν πρόθυμα τα φίλια του και του τ' ανταπόδωσαν...

Ποτέ του δεν είχε χαρή τόσο έντονα τον έρωτα ο Χάρρυ... Ήταν ένα πραγματικό μεθύσι, που κράτησε ως την αύρι.

— Αγάπη μου!... μουρμούρισε τότε ο νέος.

— Έκείνη έκανε ένα μορμασμό, με κλειστά μάτια.

— Μή λες ψέμματα, του απάντησε. Πέρασε μισή ώρα μερικές ώρες φως. Αυτό ήταν όλο!...

— Υστερ' από λίγο θα φύγης και θα δεχάσης τη μικρή μιγάδα, που γνώρισε τον έρωτα στην αγκαλιά σου.

Μια λάμψη πέρασε απ' τη ματιά του Χάρρυ. Πεταχτηκε πάνω και φώναξε:

— Όποτε αυτό ήταν; Έκανες ό,τι έκανες, μόνο και μόνο για να σε πάρω μαζί μου; Κι' εγώ που νόμιζα...

— Ένας λυγρός φούσκωσε το στήθος της Άλβινα.

— Είσαι άδικος! ψιθύρισε, και βγήκε τρέχοντας. Δυο ώρες πέρασαν. Η κοπέλλα δεν είχε γυρίσει.

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά.

Ο Χάρρυ βγήκε έξω. Φώναξε μερικές φορές την Άλβινα, κι' απαντήσεις δεν ήρθαν. Κατηφόρισε προς την ακρογιαλιά. Βρήκε το μάγο να τον περιμένει δίπλα σε μια μεγάλη βάρκα, αραγμένη σ' ένα φυσικό λιμανάκι. Έκείνος τούκανε νόημα να πάει κοντά και τούδειξε το μαχαίρι.

— Δηλαδή θέλεις πρώτα το ναύλο; είπε γελώντας ο νέος. — Ας είναι κι' έτσι!

— Έβγαλε το όπλο απ' τη ζώνη του και το τδωσε. Τη στιγμή όμως που τα κοκκαλιάρικα δαχτυλά του μάγου χούφτωσαν τη λαβή του μαχαίριου, μια απελπισμένη κραυγή ακούστηκε:

— Μή, Χάρρυ, μη! Θα σε χτυπήσει!...

Μά ήταν άργα πιά! Γελώντας άγρια, ο μάγος σήκωσε απειλητικά το μαχαίρι. Ο νέος απόφυγε το πρώτο χτύπημα. Αλλά ως τότε θα μπορούσε να εξακολουθήσει αυτό το παιχνίδι με το θάνατο...

— Η λεπίδα άστραψε άλλη μια φορά στον ήλιο, κατεβαίνοντας προς το στήθος του Χάρρυ. Μά στο δρόμο της συνάντησε την απαλή σάκκα της Άλβινα, που είχε πεταχτεί πίσω απ' τους θάμνους κι' είχε προσταθεί με το κορμί της το νέο.

Βρίσκοντας ευκαιρία απ' την έκπληξη του μάγου, ο Χάρρυ τού άρπαξε απότομα το μαχαίρι και τού το κάρφωσε στην καρδιά. Τον άφισε να ψυχομαχή στην άμμο κι' έσκυψε μ' άγνωση πάνω απ' τη μιγάδα.

Όταν είδε πως η πληγή ήταν στον ώμο της, αναστέναξε μ' ανακούφιση.

— Τόδερα πως θα προσπαθούσε να σε σκοτώσει, για να μην κάνει τον κόπο να σε πάει στο νησί, τού ψιθύρισε εκείνη μ' αδύνατη φωνή. Τώρα μπορείς να πάρης τη βάρκα και να φύγης...

— Αγάπη μου, γλυκεριά μου Άλβινα! της είπε ο Χάρρυ, παίρνοντάς την στην αγκαλιά του. Θα φύγουμε μαζί... Ξέρω πως δε θα με συγχωρέσης ποτέ που σε υποψίαστηκα... άλλ' άφισε με τουλάχιστον να σε βοηθήσω να γλυτώσης από δω!

— Ένα χαμόγελο φάνισε το πρόσωπο της.

— Σ' αγαπώ, τού είπε απλά.

E. ΡΑΙΣ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΤΖΕ'Ι'Ζ

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ με το δημαδεμένο πρόσωπο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Άφου συνεγράφηκε με τους Γερμανούς στον πόλεμο και πρόδωσε την πατρίδα του, ο Άγγλος Έντβιν Κούσμαρ παραμορφώνει με μια μαχαίρα το πρόσωπο του και παίρνει το ψευδώνυμο Έλλης, για να μη τον αναγνωρίσουν οι πατριώτες του και τον κρεμάσουν. Αποφύγει μάλιστα να μιλήσει, γιατί κι' η φωνή του ακόμα είναι χαρακτηριστική. Παρακολουθεί τη δική ενός άλλου προδότη, που καταδικάζεται σε θάνατο. Αυτός όμως είναι βέβαιος πως έχει πάρει όλα του τα μέτρα και πως είναι ασφαλής. Γνωρίζεται τυχαίως με μια κοπέλλα με άσημαντη εμφάνιση και κουφή, τη Γκρέϊς Κλάρκ. Τη βοηθάει να ξεφύγει απ' την αστυνομία, έπειτα από μια μικροκλοπή που έκανε, και την κρύβει στο δωμάτιό του, δίχως να ξέρει κι' ο ίδιος το γιατί, εφόσον δεν έχει συνήθειο ποτέ του σε καλωσύνες. Της φέρνει φαγητό, την προσβάλλει, της δίνει όμως να φάει, κι' όταν η αστυνομία ανακαλύπτει τα ίχνη της, δραστηριοποιείται μαζί της, αφού σπάει το κεφάλι της σπιτονοικοκυράς του μ' ένα βαρέ. Καταφεύγουν στο Τάλεχαμ, προσπαθώντας όμως να παραπλανήσουν την αστυνομία για τη διεύθυνση που ακολουθήσαν. Ο σκοπός του Έλλης είναι να κρυφτούν προσωρινά στο δάσος, κοντά σε μια λέσχη του γκόλφ. Η Γκρέϊς τρομάζει και προσπαθεί να φύγει. Καθώς ο Έλλης την κυνηγεί για να τη σταματήσει, πέφτει άσχημα και σπάει το πόδι του. Δε μπορεί πιά να κινηθεί. Η βέσι του είναι κρίσιμη. Τώρα όμως η Γκρέϊς δεν τον εγκαταλείπει. Μένει κοντά του για να τον βοηθήσει. Περνάει τη νύχτα σ' ένα χαντάκι, μέσα στη βροχή. Υστερ' από λίγο η Γκρέϊς κλέβει απ' τη λέσχη μερικά τρόφιμα, ρούχα γι' αυτήν και για τον Έλλης κι' ένα φορέο για να τον μεταφέρει σε κάποιο ασφαλέστερο μέρος μέσα στο δάσος. Βάζει επίσης στη θέση του το σπασμένο κόκκαλο και το βένη με τέχνη. Οάτσο ο Έλλης, αντί να την ευχαριστήσει, αισθάνεται ένα μίσος εναντίον της, τη βρίζει και την κακομεταχειρίζεται. Μά αυτό δεν της κάνει εντόπιο, γιατί σ' όλη της τη ζωή ήταν αδικημένη και δυστυχισμένη.

— Ο πατέρας της δεν την αγαπάει, πώς καθόλου. Έπειτα έμεινε πύση καθόλου. Έπειτα έμεινε ορφανή και κουφάθηκε από μια ορφανή βόμβα. Όταν ξαναπαγιάει, τότε σ' αλήθεια του γκόλφ, για να κλέψει κι' άλλα πράγματα που τους χρειάζονται, βρίσκει ξαφνικά μπροστά της ένα πλούσιο νέο, μέλος της λέσχης, που, αντί να την παραδώσει στην αστυνομία, της δείχνει πολύ ενδιαφέρον και καλωσύνη.

Την κύταξε, ανασπώνοντας τους ώμους του, και πρόσθεσε:

— Στο κάτω-κάτω, κάνετε ό,τι σας άρέσει. Εγώ νίπτω τα χέρια μου... Μην υποτιμάτε όμως την αστυνομία. Θα σας τσακώση στο τέλος!

— Έβγαλε απ' την τσέπη του τα κλειδιά του, άνοιξε ένα ντουλάπι και πήρε από κεί μέσα το σάκκο του με τα μπιστούνια του γκόλφ.

— Φεύγω, δήλωσε. Το ίδιο σας συνιστώ να κάμετε και σεις.

— Έρριξε στον άμο του το σάκκο κι' έκανε μερικά βήματα προς την πόρτα. Καθώς την άνοιγε, πρόσθεσε, γυρίζοντας στη Γκρέϊς:

— Ο γραμματέας έρχεται στις 9. Καλά θα κάνετε να φύγετε προηγουμένως... Αν με ρωτήσουν...

νε, δε θα πώ τίποτα. Με καταλάβετε;

Της χαμογέλασε, βγήκε και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα.

Η Γκρέϊς έμεινε ακίνητη, βέβαιη πως ο νέος παραμόνευε απ' έξω, στο διάδρομο. Έσφιγγε πάνω της το μπόγο με τα ρούχα και περίμενε να γίνη κανονικός ο ρυθμός της καρδιάς της.

— Όταν είδε το νέο απ' το παράθυρο να προχωρή ως ένα σημείο του γηπέδου και ν' αρχίζει να έ-ξασκείται στο γκόλφ. Άφου πέταξε την πρώτη μπάλα, πήγε ύστερα να τη βρή. Προχωρούσε προς το μέρος όπου η Γκρέϊς είχε αφήσει τον Έλλης.

Η κοπέλλα βήκε τότε σαν τρελή απ' το δωμάτιο, άρπαξε το πακέτο με τα τρόφιμα που είχε άφισει πάνω στο τραπέζι της

κουζίνας, κι' έτρεξε προς την έξοδο.

Όταν έφτασε στο δάσος, άφισε να πέσουν πάνω στα χόρτα τα πράγματα που έφερε, κι' έτρεξε προς τον Έλλης.

— Έκείνος την κύταξε με μια ματιά χωρίς έκφραση.

— Όλα πάνε καλά, τού είπε λαχανιασμένη. Σας βρήκα ρούχα. Πώς είσαστε;

Τα χείλη του πρόφεραν λέξεις που δε μπορούσε να τις καταλάβει η Γκρέϊς. Γιατί παραληρούσε απ' τον πυρετό και μιλούσε γερμανικά.

— Έκείνη κύταξε τα χείλια του, ξετρελλασμένη.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε γοανακίζοντας δίπλα του. Τι θέλετε να μου πής;

— Ο Έλλης ξάρωσε τα φρύδια του κι' έκλεισε τα μάτια του.

Μικρές Ιστορίες

Δέν έπεσε και πολύ έξω...

Η διαβόητη κυρά-Ζαχάρα ρίχνει τα... κουκιά, διαβάσει τον καφέ, βγάλε, τ' Ντάμα με το Ρήγα, σταυρωτά, και κουβεντιάει με τ' Άστρα!...

Από τον Άσπρημα ως την Καισαριανή κι' από τις Τζι-τζιφές ως το Περίστερι, κυκλοφορεί η φήμη της κυρά-Ζαχάρας, της μαντισσας και της γιάτρισσας...

Όλα τα ξέρει κι' όλα τα προβλέπει. Και το γυναικομάνι γρέχει λεφούσι στη Γαργαρέττα, όπου έχει το άτρο της ή κυρά-Ζαχάρα: Ένα δωμάτιο δηλαδή μέσα σε μια παλιοσαυλή...

— Θα τον πάρω τον Μιστόκλη;

— Θα μου ξαναρθή το γάλο;

— Θα μου ξαναστειλουν λεφτά από το εξωτερικό; ρωτούν με άγνωση αρραβωνιαστικές, παρατημένες νεοπαντρες, που οι άντρες τους ξενοκυττάζουν, κι' ελεύθερες, με βέσι... στην Ά-μερική!

Μά η κυρά-Ζαχάρα, ίδια Πιθιά, τα λέει διφορούμενα: — Ο Φάντης βγαίνει κουτσός και τ' άμπελο σου...

— Όλα πάνε μαζί με τις κοψές. Άσχημο αυτό, άλλ' έννοια σου... Υπάρχει ένας μελαχροίνος, που θα σε βοηθήσει όσο μπορεί...

Και τράβα κορδόνι, ένα τό πουγγι της καφετζούς όλο και φουσκώνει.

— Ένα πρωί, όμως, στο δωμάτιό της, υπαίνει μια κοτελάιτσα, με δακρύα στα μάτια.

— Είμαι η Φροσούλα... λέει στην κυρά-Ζαχάρα.

— Α! Ναι, σε θυμάμαι. Κι' άλλοτε ήρθες να σου πώ το ριζικό σου... απάντη εκείνη.

— Ναι, πέσο, τέτοιον καιρό.

— Και τί σο έπα τότε κόρη μου;

— Ότι γρήγορα θ' αποκτάσω σύζυγο και θα κάνω αγόρι.

— Λοιπόν; Βγήκα αληθινή;

— Μόνο στο ένα... απάντη η Φροσούλα και μπήγει τα κλάμματα.

— Δηλαδή παντρεύτηκες; ρωτά η κυρά-Ζαχάρα.

Κι' η Φροσούλα:

— Όχι. Αποκτήσα αγόρι!...

Η ώρα περνούσε. Η Γκρέϊς έρριζε μια ματιά στο ρολόι: Ήταν σχεδόν 8½.

— Έπρεπε να βιαστή. — Αν, μέσα σε μια ώρα, δεν κατώρθωνε ν' ανακαλύψει μια ασφαλισμένη κρυπτή, θα ήταν χαμένοι κι' οι δυο τους...

Σηκώθηκε βιαστικά, έβγαλε το μαντήλι κι' άφου έρριξε μια ανήσυχη ματιά στον Έλλης, προχώρησε βαθύτερα μέσα στο δάσος. Τα δέντρα ήταν πυκνά κι' οι φωνητάοι θάμνοι σχημάτιζαν θαυμάσιες κρύπτες.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, έφτασε σ' ένα ξέφωτο και σταμάτησε για να κутάξει γύρω της.

Είδα δυο χοντρούς κορμούς, πεσμένους κοντά-κοντά, με τις ριζές τους σπασίες και τα κλαδιά τους ξερά. Πήγε πιο κοντά, εύχαριστημένη απ' αυτή την ανακάλυψή της.

— Ανάμεσα στους δυο κορμούς υπήρχε ένας μέτρον απόστασι. Τα κλαδιά τους μπλέκονταν, σχηματίζοντας ένα είδος στενού τούννελ.

— Άφου δίστασε λίγο, σύρθηκε στο εσωτερικό του. Ήταν γεμάτο από φύλλα και ξερόκλαδα, στεγνά όμως. Το φάρδνε με τα χέρια της όσο μπορούσε, παραμερίζοντας τα κλαδιά και στρώνοντας τα φύλλα.

— Ήξερε πως δε θα μπορούσε να βρή ασφαλέστερη κρυψώνα, στη λίγη ώρα που διέθετε. Άργότερα, θα κύταξε με την ήσυχία της για κάτι καλλίτερο...

Σύρθηκε έξω απ' το τούννελ, ανασπώθηκε και τινάζει τη σκόνη και τα ξερόφυλλα που τη σκεπάζανε. Είχε λερωθεί πάλι, αλλά τα ξένα ρούχα που είχε φορέσει ήταν καλλίτερης ποιότητας απ' τα δικά της και δεν κροτούσαν πολλή σκόνη.

— Σαναγύρισε κοντά στον Έλλης κι' άρχισε να τραβά το φορέο στο μονοπάτι που οδηγούσε στο ξέφωτο.

Λαχανιασμένη, σκοντάβοντας σε κάθε βήμα, κατάφερε επιτέλους να φτάσει ως εκεί.

— Σταμάτησε μερικά λεπτά για ν' ανασάνει. Έπειτα κατάρθωσε να τραβήξει το φορέο μέσα στο τούννελ. Κι' έπεσε χαμαί, ξανατλημένη.

— Έμεινε άρκετή ώρα εαπλωμένη δίπλα στον Έλλης. Όταν ξανασηκώθηκε, δε μπορούσε πιά να υπολογίσει από ποτε βρίσκονταν εκεί...

— Άναψε το ηλεκτρικό φανάρι της και φώτισε τα ξερόφυλλα και τα βρύα που σχημάτιζαν μια αληθινή σκεπή, την ανώμαλη επιφάνεια των κορμών και τον ακίνητο σύντροφό της.

— Ο Έλλης ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα και μουρμούριζε λέξεις ακατάληπτες.

— Έβγαλε όλα της τα δυνατά για να τον εγκαταστήσει πιο άνετα. Τούδωσε να πιη κρυο τσάι. — Υστερα σύρθηκε πάλι έξω απ' το τούννελ.

— Ήξερε πως η αστυνομία μπορούσε να ψάξη το δάσος. Έπρεπε λοιπόν να την απομακρύνει με κάθε τρόπο από κείνο το ξέφωτο...

— Σαναγύρισε άδιστακτα προς το γηπέδο του γκόλφ. Ένα ακριβό

ρολδι χτύπησε 9½. Όταν έφτασε στην άκρη του δάσους, κοντά στο κτίριο της λέσχης.

Προχώρησε μ' ευκολία, χάρις στα παπούτσια με τα καρφιά που φορούσε.

Πέρασε το χαντάκι όπου είχαν κρυφτεί τη νύχτα, και βρόδωνε το βήμα της. "Εννοώ να χτυπήν ή καρδιά της. Το στόμα της ήταν στεγνό."

Κρύφτηκε πίσω από ένα χοντρό δέντρο κι' επιβεβαίωσε ότι την περίσχυε το κτίριο της λέσχης.

Είδε ένα ποδηλάτο ακουμπημένο στον τοίχο, και λίγο μακριότερα δυο ώριμους άντρες, με κασέτες και καστόρινα σακκάρια, που κουβέντιαζαν ζωηρά.

"Ο ένας απ' αυτούς χειρονομούσε κι' έδειχνε κάθε τόσο προς το κτίριο."

"Η Γκρέϊς άναρωτήθηκε αν μιλούσαν για την κλοπή. Ο κοντόχοντρος που κουνούσε τα χέρια του, φαινόταν πως διηγούνταν στον άλλο, ότι είχε συμβεί."

"Ενας χωροφύλακας βγήκε απ' το κτίριο και πήγε κοντά τους."

"Ακουσε κι' αυτός τη διήγησή του κοντόχοντρο. Έπειτα από μερικά λεπτά, έκαμε το γύρο του σπιτιού, με το κεφάλι σκυμμένο, κυττάζοντας χάρω, σαν να εξέταζε το έδαφος."

Ξαφνικά είπε κάτι στους άλλους κι' έδειξε προς το δάσος.

"Η Γκρέϊς συγκρατούσε την ανάσα της..."

"Αν πάνε προς τα εκεί, θα βρουν τον 'Έλλις' συλλογιστήκε, ξετρελλωμένη."

Και, δίχως να διατάξει καθόλου, βγήκε απ' το δάσος και προχώρησε μέσα στο γήπεδο.

Ο χωροφύλακας κι' οι δυο παίκτες του γκόλφ την είδαν, αλλά δε φάνηκαν να ενδιαφέρονται για την παρουσία της. Κατάλαβε πως, βλέποντάς την ντυμένη έτσι, τη νόμιζαν για μέλος της λέσχης.

"Έκαμε τότε μισή στροφή κι' έκοιψε να τρέχει, για να τραβήξει έτσι την προσοχή τους και να την υποπτευθούν."

Φρόντιζε, φυσικά, ν' απομακρυνόταν απ' το δάσος. "Υστερα από μερικά μέτρα, σταμάτησε και κύτταξε πίσω της."

Ο χωροφύλακας της έκανε νοήματα. "Ίσως της φώναζε κάτι, αλλά δε μπορούσε, βέβαια, να τον ακούσει."

Ξανάρχισε να τρέχει, κι' ύστερα από λίγο σταμάτησε πάλι για να δει τι συνέβαινε."

Ο χωροφύλακας την κυνηγούσε τώρα. "Ετρεχε με μεγάλες και κανονικές βηματικές. Οι δυο άλλοι τον ακολουθούσαν, όσο καλλίτερα μπορούσαν, πενήντα μέτρα πίσω."

"Η Γκρέϊς συνέχισε το τρέξιμό της, στα τυφλά, δίχως να τη νοιάζει για τη διένεση που ακολουθούσε, αφού όπως είπατε τους απομάκρυνε απ' τον 'Έλλις'."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

"Ο αστυνομικός Τζώρτζ Ρότζερς έτρεξε τους άγκωνες του στα πλευρά του, έβριζε πίσω του και προσπάθησε να κρατήσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε τρέξιμο. Έδώ και 3 χρόνια, έπαιρνε χύμα: Έδώ και 1000 μέτρα στους τοκιά του 1000 Τάλεων."

Πολλούς άγγωνες την κοπέλα. Είπε πως πλησίαζε την κοπέλα. Ένα έλαττωνόταν η απόστασι μεταξύ τους, παρατήρησε πως η φύση της, ήταν εξαιρετικά καλοσυναιμένη κι' ήταν άμεσο ακριβή ζακέτα από άμμο."

Το αποτέλεσμα και στις διαθέσεις του απέναντί της. Είχε συνηθίσει τον πόνο, από παιδί, να σέβεται τα πρόσωπα του ακαλού κόσμου κι' είχε περάσει στη ζωή του στην έξοχη, όπου είναι ασφατέστες οι διακρίσεις των κοινωνικών τάξεων: υπάρχουν δηλαδή απ' το ένα μέρος οι ιδιοκτήτες της γης κι' απ' το άλλο εκείνοι που την καλλιεργούν."

"Η δουλειά του τον έφερνε σ' επαφή μονάχα με τους δεύτερους. Με τους καθώς πρέπει; ανθρώπους ασχολείται ο διοικητής του. Οι σκέψεις του αυτές έκαναν πιο διαστακτικά τα βήματά του. Η κοπέλα εκείνη, που άνηκε στην εκλεκτή κοινωνία, όπως έδειχνε το ντύσιμό της (σε τί άλλο, μπορεί δε κανείς να βασιστεί, στην εποχή μας;) προκαλούσε ίσως υποψίες με τη συμπεριφορά της, αλλά δεν παρέβαινε κανένα νόμο. Γιατί δεν υπάρχει νόμος που ν' απαγορεύει να διασχίζει κανείς τρέχοντας ένα γήπεδο του γκόλφ..."

"Ο Τζώρτζ άναρωτήθηκε ξαφνικά μήπως έκανε γκάφ! "Ήξερε ότι, αν έδειχνε υπερβολικά ζήλο, κινδύνευε να χάσει την προαγωγή που περιμένα..."

Δε σταμάτησε να τρέχει, αλλά ο αρχικός ζήλος του είχε μαραβηθεί. Η Γκρέϊς κέρδιζε πάλι μερικά μέτρα."

Ενώ βρισκόταν στην αβεβαιότητα, ο Ρότζερς την είδε ξαφνικά να σκοντάβει και να χάνει έδαφος. Λιγότερα άμεινσε και το δικό του τρέξιμο, από ένστικτο."

"Υστερα άνασανε μ' άνακούφιση, βλέποντάς την ν' ανοίγει πάλι όλη της την ταχύτητα."

Το παραπάτημά της τούδωσε

μιά ιδέα: Προσποινήθηκε πώς σκόνταψε κι' αυτός, τέντωσε άδεξια τα χέρια του μπροστά και σωριάστηκε χάρω.

"Όταν έφτασαν κοντά του οι δυο παίκτες (ο γραμματέας της λέσχης κι' ο αρχηγός της ομάδας) άνακάθισε και τους είπε με στενοχωρημένο ύφος:

— Στραμπούληξα τον άστράγαλό μου, κύριοι!... Μα έλπίζω να μου περάσει..."

"Ετρίψε το πόδι του και ρώτησε:

— Θα με καλύψετε, αν γίνη κανένα λάθος;

— Ασφαλώς, άπάντησε ο γραμματέας, Γρήγορα, κυνηγήστε την, γιατί θα ξεφύγει!"

Δεν υπάρχει τέτοιος φόβος, κύριε, άπάντησε ο Ρότζερς σφίγγοντας τα δόντα του.

Τώρα που είχε πάρει διατάγες από άλλους, υπεύθυνους, άλλαξε ή κατάσταση. Αυτός δε θαχε πια καμμία ευθύνη... Κι' αν ή νέα γυναίκα νόμιζε πως μπορούσε να του ξεφύγει, ήταν άπατημένη!"

— Θα τη φτάσω, κύριοι! υποσχέθηκε. Έλάτε και σεις, πίσω μου!"

Και ξανάρχισε να τρέχει. Μα το σταμάτημά του του είχε κοστίσει ακριβά. Η Γκρέϊς είχε χαθή πιά!"

"Αριστερά απ' το γήπεδο, υπήρχε ένα μικρό ύψωμα. Ο Ρότζερς διευθύνθηκε προς τα εκεί. Στο μεταξύ, ή Γκρέϊς έτρενε, χωρίς να κυττάζει πίσω της. Περιμένα κάθε στιγμή ν' άκουμπήσει ένα χέρι στον ώμο της. Μα έξα-

κολουθούσε να τρέχει, με σκυφτό το κεφάλι, λαχανιασμένη.

"Ανέθηκε στο ύψωμα, πέρασε μια έκτασι άμυδρή και λίγο έλειψε να σκοντάψει σε μία σημαία του γκόλφ — τόσο ήταν άποροφημένη απ' το τρέξιμο."

Στράφηκε έπιτέλους και έβλεπα κύτταξε πίσω. Δεν είδε κανένα. Μα πως να ξέρη αν δε θα έμφανιζόταν ο αστυνομικός, από στήιγμή σε στιγμή..."

Συνέχισε το τρέξιμό της. "Όταν έφτασε στην κορυφή του έπομένου ύψωματος, σταμάτησε, μ' άμνησιν."

Τι να κάνη τώρα; Άπλωνόταν μπροστά της μία μεγάλη έκτασι, γυμνή και έπίπεδη. Στην άκρη της, μία κόκκινη σημαία φαινόταν να την προειδοποιή για κάποιο κίνδυνο..."

Κύτταξε γύρω της μ' άπελπισία. Δε μπορούσε να κρυφτεί πουθενά! Δε θα μπορούσε να ξεφύγει απ' την άστυνομία!"

Τα γόνάτα της λυγίσαν πιά και σωριάστηκε πάνω στα χόρτα."

Μα άντρική σιλουέτα, ψηλή και λεπτή, σκίσε ξαφνικά τον όριζόντα. Η Γκρέϊς άνασκήρως τα μάτια της, τρομαγμένη. Ήταν 3 μως τόσο έξαντλημένη, ώστε δε σκεπτόταν πιά να φύγει..."

Είδε τότε μπροστά της το νέο με το κίτρινο πουλόβερ. Είχε το σάκκο με τα μπαστούνια κρεμασμένο απ' τον ώμο του, και τα παράξενα πράσινα μάτια του ήσαν γεμάτα συμπάθεια..."

Δεν τα καταφέρνατε καλά, μου φαίνεται, της είπε. Σας είδε αυτός ο άστυνομικός που έρχεται!"

"Η Γκρέϊς δε μπόρεσε, παρά να γνήση άνα! με το κεφάλι. Ο φόβος κι' ή κούρασι την είχαν παρалуσει..."

— Τι σκοπό έχετε; πρόσθεσε ο άλλος. Θ' άφίστε να σας πιάσουνε χωρίς ν' άμυνήτε;"

Σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε. Μήπως σκεπτόταν να τη βοηθήσει;

— Τι άλλο μπορώ να κάνω; είπε, και σηκώθηκε.

— Όχι μεγάλα πράγματα. Έγώ όμως θα μωρόσω ίσως..."

Ο νέος κύτταξε πάνω απ' τον ώμο του: Δεν είχε φανή ακόμα ο άστυνομικός."

— Ναι, ναι, θα προσπαθήσω να σας σώσω! πρόσθεσε ο νέος. Μην πητε τίποτα έσεις, όταν φτάσουν έδω. Αφίστε μένα να τα κανονίσω... Είσαστε κουφή, έ;"

"Η Γκρέϊς ένοιωσε πως κοκκί-νιζε."

— Ναι, άπάντησε.

— Τό είχα κατάλαβε!... Καλά, θα τ' άνταλάω έγώ όλα, ξανάκύτταξε πίσω του.

— Καλλίτερα να μάθετε πως είμαι, πρόσθεσε. Λέγομαι Ρίτσαρντ Κρέιν και μένω έδω κοντά. Έδειξε προς το δάσος, όπου ήταν κρυμμένος ο 'Έλλις."

— Παίξτε καθόλου γκόλφ; ρώτησε ύστερα τη Γκρέϊς.

— Έκείνη κούνησε άρνητικά το κεφάλι της."

— Θα σας δείξω τον τρόπο. Δεν είναι δύσκολο... Κυττάχτε! "Άφισε χάρω μία μπάλα και μ' ένα απ' τα μπαστούνια του την έστειλε μακριά."

— Δοκιμάστε και σεις τώρα, πρόσθεσε."

Κι' έβαλε μπροστά της μια μπάλα, πάνω στα χόρτα."

— Προσέξτε να μη τη χτυπήσετε πολύ δυνατά, της σύστησε. Τаланτέψτε άπλως το μπαστούνι σας. Με τη φόρα που θα πάρη έτσι, θα διώξη τη μπάλα."

— Όχι! είπε ή Γκρέϊς, ξετρελλωμένη. Σ' ένα λεπτό θα βρίσκωνται έδω!"

"Αναρωτήθηκε ξαφνικά μήπως ήταν τρελλός αυτός ο άνθρωπος."

Μα τα πράσινα μάτια του άκούσανε πάνω της ένα είδος μαγνητικής γοητείας. Και πήρε το μπαστούνι, μολονότι ένοιωσε μία μεγάλη άδυναμία σ' όλο της το σώμα."

— Σταθήτε μπροστά στη μπάλα, την ώδηγησε ο νέος. Το άριστο σας μπράτσο να ναι τεντωμένο..."

Με την άκρη του ματιού της, ή Γκρέϊς είδε τον άστυφύλακα στην κορυφή του μικρού ύψωματος. Θάδελε να πετάξη το μπαστούνι και να φύγει. Άλλά τα χέρια του Κρέιν άκούμπησαν ξαφνικά πάνω στα δικά της. Ήταν μαλακά, ελλύγιστα και σταθερά μαζί."

Τον κύτταξε έρωτηματικά, κι' έκείνος της είπε:

— Είναι ή μόνη έλπίδα σωτηρίας σας. Τаланτέψτε το μπαστούνι και θα χτυπήσετε τη μπάλα... Μη σας νοιάξη για τον άστυνομικό! Τον άναλαβάνω έγώ."

Και παραμέρισε λίγο, ενώ συγχρόνως έκανε νοήματα στο Ρότζερς ν' απομακρυνθή."

Δίχως να σκεφτεί ή Γκρέϊς συμμορφώθηκε με τις υποδείξεις του. Είδε τη μπάλα να πετάη στον άέρα, να μείνι στιγμή σαν μετέωρη κι' ύστερα να ξανάπεφτε, καμμία πενήντα μέτρα πιο πέρα."

Ο Κρέιν στάθηκε και χαμογέλασε στο Ρότζερς, που τότε κύτταξε σαστισμένος, μ' άνοιχτο στόμα."

— Καλά τα καταφέρνει, για άρχάρι! είπε ήσυχα. Παίξτε έσεις γκόλφ, Ρότζερς;"

Ο άστυφύλακας έγενε άρνητικά, ενώ συγχρόνως κύτταξε μ' άμνησιν τους δυο άλλους παίκτες που πλησιάζανε."

— Δεν ξέρετε τί χάνετε! πρόσθεσε ο Κρέιν. Είν' ένα θαυμάσιο σπόρ!"

Κύτταξε πάλι τον άστυνομικό, που τότε χαμένα."

— Μα τί γυρεύετε από έδω, Ρότζερς; τον ρώτησε. Κυνηγάτε τίποτα λαθροθήρες;"

— Όχι, κύριε... μουρμούρισε ο δυστυχισμένος άστυφύλακας κυττάζοντας τη Γκρέϊς. Κυνηγούσα αυτή τη νέα γυναίκα..."

Στράφηκε και κύτταξε πάλι το γραμματέα και τον αρχηγό της ομάδας, που φτάνανε τρέχοντας."

— Θα σας ξεγήσουν οι κύριοι, πρόσθεσε."

Ο Κρέιν έπιασε με οικειότητα τη Γκρέϊς απ' το μπράτσο."

— Μα τί τρέχει; ρώτησε κυττάζοντάς την στα μάτια. Μήπως τυχόν κάνουν όλη αυτή τη φασαρία επειδή ξεχασα να πληρώσω το δικαίωμα εισόδου σου;"

Και γέλασε, για να δείξη πως άστεειότανε."

Φαινόταν ήμερος. Η Γκρέϊς προσπάθησε να δείξη άδιαφορία. "Όστόσο, τα γόνάτα της λυγίζαν. Με πολύ κόπο στεκόταν ακόμα όρθια..."

Διευθύνθηκαν μαζί προς τους δυο άντρες, που είχαν σταματήσει βλέποντας τον Κρέιν. Τους άκολούθησε κι' ο Ρότζερς."

— Καλημέρα, είπε φιλοφρονητικά ο Κρέιν στο γραμματέα της λέσχης. Άποφασίσατε σήμερα να ξεμουδιάσετε τα πόδια σας;... Να σας συστήσω την άδελφή μου, την κυρία Μπριούερ, που μένει μαζί μου."

— Άδελφή σας;... Μένει μαζί σας;... πρόσφερε ο αρχηγός της ομάδας."

— Σας φαίνεται παράξενο; του είπε ο Κρέιν χαμογελώντας. "Η σας σκανδαλίζει που μένει στο σπίτι μου ή άδελφή μου;"

— Μα όχι, κάθε άλλο! διαμαρτυρήθηκε έκείνος."

Συγχρόνως όμως έλεγε με το νου του:

«Άδελφή του; Σε ποιόν τά-που-λάει, αυτή; "Όσο είν' αυτή άδελφή του, είν' εγώ παππούς του!... Ποιος ξέρει πού την ψώνισε και τάψισε μαζί της!"

Ο Κρέιν στράφηκε στη Γκρέϊς.

— Τζούλι, της είπε, να σου συστήσω τον κ. Μάλκολμ, τον άρχηγό της ομάδας του γκόλφ! Ο άλλος που λαχάνισα απ' το τρέξιμο, είναι ο κ. Γουέστ, ο γραμματέας της λέσχης. "Όσο για τον κύριο με τη μπλε στολή, είναι ο άστυφύλακας Τζώρτζ Ρότζερς. Οι λαθροθήρες τον τρέμουν!"

Η Γκρέϊς προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά το πρόσωπό της ήταν παγωμένο. Οι τρεις άντρες την κύτταζαν, άμνηστοι, σαστισμένοι."

— Η κ. Μπριούερ είναι κουφή, πρόσθεσε ήμερα ο Κρέιν. Διαβάξτε στα χείλια αυτού που της μιλάει, κάποτε όμως της ξεφεύγει το νόημα των λέξεων. Είσαστε λοιπόν δικαιολογημένοι για την ύποδοχή που της κάνατε στη λέσχη..."

Ο Γουέστ, ο γραμματέας, φάνηκε στενοχωρημένος. Μουρμούρισε πως ήταν ευτυχής για τη γνωριμία της κ. Μπριούερ."

Ο Μάλκολμ δε χώνευε την ιδέα πως ο Κρέιν είχε το θράσος να κουβαλήσει έκει μία φιλενάδισα του..."

— Έγινε μία κλοπή στη λέσχη, του είπε. Ο κλέφτης πήρε ένα σωρό πράγματα... Είδαμε λοιπόν την κ. Μπριούερ, που δεν την ξέραμε. Της φώναξαμε, κι' αυτή έφυγε τρέχοντας. Είπαμε τότε στο

Ρότζερς να την κυνηγήσει και να την πιάσει."

Ο Κρέιν άνασκήρως τα φρύδια του, με έκπληκτο ύφος."

— Είπατε στο Ρότζερς να την κυνηγήσει; Για ποιο λόγο; ρώτησε."

Ζάρωσε ύστερα τα φρύδια του και πρόσθεσε ξερά:

— Δεν πιστεύω να θέλετε να πητε πως ή άδελφή μου έχει καμμία σχέση με την κλοπή!"

Ο Μάλκολμ — που ήταν δι-κηγόρος — κατάλαβε πως έπρεπε να προσέξουν πολύ..."

— Ασφαλώς όχι, άγαπητέ φίλε! άπάντησε γελώντας. Μα πρέπει να όμολογήσετε πως ήταν μία παράξενη σύμπτωση αυτό το τρέξιμό της!"

— Δε βλέπω γιατί σας φαίνεται παράξενο το να τρέχει κανείς στο γήπεδο, πρόσφερε ο Κρέιν."

Κύτταξε το Γουέστ και συνέχισε:

— Δε θυμάμαι να το άπαγορεύη κανένα άρθρο του κανονισμού της λέσχης!"

— Μα σας ξεγήσαμε... είπε ο γραμματέας με στενοχωρία. Ο Ρότζερς φώναξε την κ. Μπριούερ, κι' αυτή, αντί ν' άπάντησε, άρχισε να τρέχει. Δεν την είχαμε ξαναδύ ποτέ, δεν την ξέραμε. Ήταν φυσικό να την υποπτευόμαστε..."

— Σας έπαναλαβάνω ότι ή κ. Μπριούερ είναι κουφή, είπε υπομονετικά ο Κρέιν. Δεν άκουσε συνεπώς το Ρότζερς. "Ετρεξε δε, γιατί βιαζότανε ναρήν να με βρη. Της είχα υποσχεθί να της δώσω ένα μάθημα γκόλφ κι' είχε καθυστερήσει."

«Είσατε ίκανοποιημένοι τώρα, κύριοι, ή μήπως προτιμάτε να συνεχίσουμε αυτή τη γελοία συζήτηση;"

Ο Ρότζερς σκέφτηκε πως ήταν καιρός να έπέμει."

— Καταλαβαίνω πολύ καλά, κύριε, πως δημιουργήθηκε αυτή ή παρεξήγησι, είπε. Έλπίζω να μην ένοχλήσαμε πολύ την κυρία..."

Ήθελε να βεβαιωθεί πως δε θα μιλούσε ο Κρέιν έναντίον του στο διευθυντή του."

— Δε μάς μένει παρά να γυρίσουμε στη λέσχη, πρόσθεσε. Πιστεύω πως ο κλέφτης θα κρύβεται στο δάσος."

Η Γκρέϊς άνασκήρως έλαφρά. Μα το κατάλαβε μονάχα ο Κρέιν, που την κρατούσε απ' το μπράτσο."

— Είναι περιττό να ψάξετε στο δάσος, είπε ο τελευταίος. Νομίζω πως είδα προ λίγου αυτού που ζητάτε. Πήγαινε προς το δάσος, μα στα μισά το δρόμο άλλαξε γνώμη και τράβηξε κατα το σταθμό."

— Τον είδατε, κύριε; φώναξε ο Ρότζερς, και το πρόσωπό του φωτίστηκε."

Ο Κρέιν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, ενώ ή Γκρέϊς τον κύτταξε μ' άγανάπη."

— Αυτός θα ήτανε, σίγουρα, άπάντησε. Κρατούσε κάτω απ' τη μασχάλη του ένα μεγάλο μπόγο. Θα θέλετε, άσφαλώς, να σας τον περιγράψω..."

Ο Ρότζερς είχε βγάλει κι' έδω-λας το καρνέ του και σάλιωσε τη μυτη του μολυβιού του."

— Αν έχετε την καλωσύνη!... είπε."

— Ήταν ένας νέος, ως 19 χρόνων. Ψηλός, μελαχροινός, με ρούχα μπλε μαρέν και καφέ παπούτσια. Φορούσε πράσινο πουκάμισο και μαύρη γραβάτα. Ήταν ξεσκουφωτός. Και κούτσαινε έλαφρά... Φαντάζομαι πως δε θα δυσκολευτήτε να τον βρήτε, αν άνοιξετε καλά τα μάτια σας!"

— Θα τ' άνοιξω, κύριε! βεβαίως ο άστυφύλακας. Φεύγω τώρα... Σας εύχαριστώ πολύ και σας ζητώ και πάλι συγγνώμη για!..."

— Καλά, καλά! τον δέικοψε ο Κρέιν. Σας εύχομαι καλή έπιτυχία!"

Κύτταξε το Γουέστ και το Μάλκολμ και πρόσθεσε:

— Θα μάς έπιτρέψετε τώρα να συνεχίσουμε την παρτίδα μας;"

— Ασφαλώς, άπάντησε ξερά ο γραμματέας της λέσχης. "Υστερα θα κανονίσете το δικαίωμα εισόδου της κ. Μπριούερ... δεν είν' έτσι;"

— Δεν πρόκειται να το ξεχάσω, είπε ειρηνικά ο Κρέιν. Λυπάμαι πολύ που σας υποχρεώσαμε να λαχανιάσετε χωρίς λόγο!"

Άγγιξε ύστερα το μπράτσο της Γκρέϊς κι' απομακρύνθηκαν μαζί. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

— Έχει χάσει τις αισθήσεις του, είπε ο Κρέιν πιάνοντας το σφυγμό του 'Έλλις. Πρέπει να βρούμε άμέσως ένα γιατρό. Μου φαίνεται πως είναι άσχημα..."

Η Γκρέϊς έσφιξε νευρικά τα χέρια της. "Όλα πηγαιναν άναπόδρα..."

«Αν φέρετε γιατρό, χαθήκαμε! της είχε πη ο 'Έλλις. Πρέπει να τα βγάλετε πέρα μονάχη σας... Προτιμά να πεθάνω, παρά να με πιάσουνε!"

Είχε προσπαθήσει ν' άπαλλαγί απ' τον Κρέιν, όταν μέινανε μόνοι οι δυο τους. Μα έκείνος δεν ένοιωσε να την άφήσι."

«Έδειξε συμπάθεια και καλωσύνη, αλλά κι' άμνησιν. Φαινόταν πως διασκεδάζε με τις προσπάθειές της να τον απομακρύνει."

Όταν την έπιασε, με μία έσώπτισή του, άναγκάστηκε να όμ-

ΤΙ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

αλλά και πόσο πολύτιμο έφόδιο.

Αντί να άρκείστε στις συνηθισμένες και συχνά τόσο πληκτικές "δασκεδασίες", έτοιμασάτε για μία μοναδική άπόλαυσι την άπόλαυσι της καλλιτεχνικής δημιουργίας, που θα κάνη να κυλούν οι ώρες σας χωρίς να το νιώσετε και θα σας δώση και ένα πολύτιμο έφόδιο για τη ζωή.

Αμέσως σήμερα άρχίστε να σχεδιάζετε και να ζωγραφίζετε με το Σύστημα Α.Β.С.

Αντί να άρκείστε στις συνηθισμένες και συχνά τόσο πληκτικές "δασκεδασίες", έτοιμασάτε για μία μοναδική άπόλαυσι την άπόλαυσι της καλλιτεχνικής δημιουργίας, που θα κάνη να κυλούν οι ώρες σας χωρίς να το νιώσετε και θα σας δώση και ένα πολύτιμο έφόδιο για τη ζωή.

Ολοι δά σας δαυμάζουν!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΜΑΣ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

αυτοπροσώπως ή στέλνοντάς το δελτίο αυτό:

ΣΧΟΛΗΝ Α.Β.С.

Πανεπιστήμιο 10 - Άθήνας

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς υποχρέωσι μου το άναλυτικό τεύχος σας "Ευακλεία 3 άρ. για έλαιο. "Ενδοσκόπηση για μεγάλον — για παιδι 8-13 ετών (ισχύονε δ.τι.δεν σας άρραδι."

Όνομα: _____

Διαισι: _____

Αντί να άρκείστε στις συνηθισμένες και συχνά τόσο πληκτικές "δασκεδασίες", έτοιμασάτε για μία μοναδική άπόλαυσι την άπόλαυσι της καλλιτεχνικής δημιουργίας, που θα κάνη να κυλούν οι ώρες σας χωρίς να το νιώσετε και θα σας δώση και ένα πολύτιμο έφόδιο για τη ζωή.

Αντί να άρκείστε στις συνηθισμένες και συχνά τόσο πληκτικές "δασκεδασίες", έτοιμασάτε για μία μοναδική άπόλαυσι την άπόλαυσι της καλλιτεχνικής δημιουργίας, που θα κάνη να κυλούν οι ώρες σας χωρίς να το νιώσετε και θα σας δώση και ένα πολύτιμο έφόδιο για τη ζωή.

Πρέπει να το μάθουν όσες ή κοπέλλες

Θέλετε να φαίνασθε πολύ πιο χαριτωμένη και να έχετε παντού έπιτυχία; Προσέξτε την έπιδερμίδα σας και διατηρήσατε το δέρμα σας δροσερό. Τα σπυρράκια και τα μαύρα σημεία και οι άνοιχτοι πόροι καταστρέφουν την ώραία σας εμφάνιση. Άποαλλαχτεί λοιπόν γρήγορα από όλες αυτές τις άνωμαλίες, μεταχειριζόμενες την Κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ που θα εξαφανίση άμέσως όλες τις μικροατέλειες της έπιδερμίδος και θα σας χάριση ένα δροσερό και θελούδενο δέρμα. Δοκιμάσατε άμέσως σήμερα την Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ήμέρας.

85

λογήση πώς είχε ένα σύντροφο, έρρωστο.

—Τό ήξερα, της είπε ο Κρέιν χαμογελώντας. Μην παύετε αυτό το τραγικό ύψος! Το κατάλαβα, απ' τα ρούχα που πήρατε... Ύστερα παρατήρησα πώς έλειπε και το φορέο... Πού βρίσκεται ο σύντροφός σας; Έκεί, στο δάσος;

—Η κοπέλλα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

—Ελάτε τώρα, παρηγορηθείτε, πρόσθεσε ο Κρέιν. "Αν είναι έρρωστος, θα μπορέσω ίσως να τον βοηθήσω.

—Η Γκρέϊς ήταν βέβαιη πώς δε θα τους πρόδινε στην άστυνομία. "Αλλωστε δεν έδλεπε άλλη διέξοδο...

Τόν ώδηγησε λοιπόν στο μέρος που είχε κρύψει τον Έλλης.

Μά τώρα της έλεγε πώς θαφανε γιατρό, κι' ο Έλλης της τό είχε απαγορεύει κατηγορηματικά.

—Όχι, όχι! φώναξε. Δε θα τό θηλε αυτός... Μου είπε να μη φωνάζω γιατρό!

Ο Κρέιν κύτταξε έρευνητικά το πρόσωπό της που είχε κοκκινίσει. "Αναρωτήθηκε ποιά μπορούσε να είναι αυτή ή παράξενη αντίληψη και γιατί φοβότανε τόσο...

—Ο σύντροφός σας δεν είναι σε θέσι να πάρε αποφάσεις, παρατήρησε. Δεν καταλαβαίνετε; Είναι πολύ έρρωστος, κινδυνεύει ή ζωή του...

—Η Γκρέϊς τόν κύτταξε με γουρλωμένα μάτια.

—Όχι, όχι! επέμεινε. Δε θα τό θηλε... Μ' έβαλε να του υποσχεθώ... Δε μπορώ να παραβώ το λόγο μου...

—Μά κινδυνεύει ή ζωή του, ξανάπε υπομονετικά ο Κρέιν.

—Τό ήξερε, κι' όμως είπε πώς προτιμούσε να πεθάνη, παρά να... Σταμάτησε εγκαίρως, τρομεγμένη γιατί είχε σχεδόν φανερώσει το μυστικό τους.

—Παρά;... Τί; ρώτησε ο Κρέιν.

—Τίποτα, τίποτα... Δεν έχει σημασία! Μά δεν πρέπει να φωνάζετε γιατρό. Μπορώ να τόν περιποιηθώ εγώ. Δε... δε θα τόν αφήσω να πεθάνη.

Ο Κρέιν έμεινε για ένα λεπτό γονατισμένος κοντά στον Έλλης, αναίσθητο πάντα. "Ύστερα ανασήκωσε τούς ώμους του και σηκώθηκε.

—Ποιός είναι; ρώτησε τη Γκρέϊς.

—Ένας φίλος μου... απάντησε εκείνη άδριαστα.

Κι' ύστερα πρόσθεσε, καταλαβαίνοντας πώς έπρεπε να πη περισσότερα πράγματα:

—Μου φέρθηκε καλά...

—Με φωτίσανε τώρα!... Ποιός είναι; Τί έπαθε τό πόδι του;

—Έπεσε άσχημα και τόσπασε. Αλλά τόβαλα τό θέσι του.

Γύρισε αλλού τό κεφάλι της, για ν' αποφύγη να πη κι' άλλα.

Ο Κρέιν ξάρωσε τὰ φρύδια του.

—Θέλεα να σας βοηθήσω... της είπε, αγγίζοντάς της τό μπράτσο, για να καταλάβη πώς της μιλούσε.

Τό άγγισμά του της έφερε μία εὐχάριστη ανατριχίλα. Ήταν ή πρώτη φορά που έννοιθε αυτή την παράξενη έντύπωσι. Και κοκκινίσανε ζωηρά.

—Μπορώ να σας βοηθήσω, έν μου πητε την αλήθεια, πρόσθεσε ο Κρέιν, χωρίς να φωνή πώς είχε πρόσέξει την ταραχή της. Ποιοι είσαστε; Τί γυρεύετε εδώ, οι δύο είσαστε; Τί έχετε έχετε;

—Τί μετλάδες έχετε; της είπα. Τί μετλάδες έννοιθε την έπιθυμία να τώ πη όλα, να μοιραστή μαζί του τό βάρος της εύθύνης της. "Έμερε όμως πόσο θα άβημνε ο Έλλης, όταν θα τό μά-

θαίνε. Θα την κατηγορούσε πώς τόν είχε προδώσει.

—Σας παρακαλώ, άφίστε με ήσυχη! Φύγετε, σας παρακαλώ! Μά ο Κρέιν κούνησε τό κεφάλι του κι' είπε χαμογελώντας:

—Μην έννευρίζετε έτσι. Καλά, δε θα σας κάνω άλλες έρωτήσεις. Δεν πρόκειται όμως να σας εγκαταλείψω. Δε θα μπορέσετε να τό βγάλετε πέρα μόνη. Έτσι φαντάζεστε τώρα... άλλ' είναι τελεί-

Με

την πάροδο του χρόνου ή γυναικεία έπιδερμής αρχίζει να «ξηραίνεται», να γίνεται όλιγώτερο συνεκτική, να παθαίνει «άφυδάτωση». Τότε εμφανίζονται οι άνεπιθύμητες ρυτίδες, πρώτα γύρω στά μάτια, ύστερα στό μέτωπο και τέλος γύρω στό στόμα και την μύτη.

Μην άφίνετε όμως τό δέρμα σας να γεράση. Δώστε του τό νερό που έχασε μέ την «άφυδάτωση» και τά κατάρλληλα τροφονωτικά συστατικά που δά έπαναφέρουν τη δροσιά του. Περιποιηθήτε τό δηλαδή μέ Λανολίνη Μελπάν.

Η Λανολίνη Μελπάν διαποτίζει τό δέρμα ως τά βαθύτατα στρώματά του και του δίδει τά ύδαρ ή συστατικά που χρειάζεται, ένώ συγχρόνως τό τρέφει, τό προστατεύει και τό άνανεώνει συνεχώς, χάρις στό δαυμαστό extrait purifié á la lanoline που περιέχει.

Νά! γιατί ή Λανολίνη Μελπάν είναι άναντικατάστατη.

CREME Melpon A LA LANOLINE

Με τις ΣΕΡΒΙΕΤ ΥΓΕΙΑΣ

Camelia

άσφάλεια - καθαριότης άνεση - αυτόπεποίθηση

ως άδύνατο! "Αν δέν τόν μεταφέρουμε κάπου αλλού και δέν τόν περιποιηθούμε όπως πρέπει, είναι χαμένος. Πιστεύω πως άρπαξε πνευμονία.

Τά πρόσβια μάτια του κύτταξαν έπίμονα τη Γκρέϊς.

—Αδιαφορείτε άν πεθάνη; τη ρώτησε.

—Ω, όχι! διαμαρτυρήθηκε εκείνη κουνώντας τό κεφάλι της. Μου φέρθηκε καλά... και του υποσχέθηκα πώς θα τόν σώσω!

—Πρέπει να κρατήσετε λοιπόν την ύπόσχεσί σας, είπε ο Κρέιν. Ξανακύτταξε τόν Έλλης και πρόσθεσε, συλλογισμένος:

—Δε φανταζόμουν ποτέ πως μπορεί να φερθή με καλωσύνη σ' όποιονδήποτε... Έχει τόση σκληρότητα και πικρία ή φυσιογνωμία του!...

Η Γκρέϊς ήξερε πώς είχε δίκιο. "Αδιάφορο όμως... Ο Έλλης την είχε βοηθήσει, έχοντας ύπ' όψη του πως θα του τό ξεπλήρωνε κάποια μέρα. Και να που είχε φτάσει ή μέρα αυτή!

—Δε μπορούμε να μένουμε εδώ, είπε άπότομα ο Κρέιν. Δεν είναι ήλιθιοι οι άλλοι... Ο άστυνόμος δε θα πίστευε ούτε λέξη απ' τις εξηγήσεις μου... άν μάλιστα ανακαλύψη πως χάθηκε τό φορέο.

—Έσκυψε πάνω απ' τόν Έλλης και τόν κύτταξε, σκεπτικός.

—Πιστεύω πως θα τά τινάξη, άν δέν τόν προσέξουμε, πρόσθεσε. Πιάστε σεις τό φορέο απ' τά πόδια. Έγώ θα τό πιάσω απ' τό κεφάλι... Δεν πιστεύω να είναι πολύ βαρύ για σας.

Η Γκρέϊς δίστασε.

—Πού θα πάμε; ρώτησε.

—Στό σπίτι μου. Δε βλέπω άλλη λύσι. Και σεις;

Η κοπέλλα κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της.

—Εμπρός λοιπόν, πάμε!

Η Γκρέϊς έξακολουθούσε να διστάζει. Τί θέλεγε ο Έλλης, όταν θα συνερχόταν, άν βρισκότανε σ' ένα άγνωστο σπίτι;

—Ανατριχίλασε, στη σκέψη της περιφρονητικής ματιάς του και της τσουχτερής γλώσσας του... Δε γίνεται άλλοιώς... πρόσθεσε μαλακά ο Κρέιν.

Ήταν καλός και ύπομονετικός, σαν να καταλάβαινε τί την έκανε να διστάζει.

—Εκείνη κούνησε κουρασμένα τό κεφάλι της. "Ύστερα έπιασε τις λαβές του φορέου.

Ήταν βαρύ... μά δέν την έννοιαζε. Έκείνη που την άναστάτωνε, ήταν πώς δέν είχε κατορθώσει να σώση τόν Έλλης, μονάχι της, όπως τόν είχε υποσχεθί.

Κατέβηκαν τό κατηφορικό μονοπάτι, ξαναένδθηκαν πάλι, πέρσαν κάτω από ένα θάλο που σχημάτιζαν τά δέντρα. Η Γκρέϊς προχωρούσε με κανονικό βήμα, παρ' όλο τό βάρος του φορέου.

Θάθελε πολύ ν' άκούση μία έν. θαρρυντική λέξη. Κι' ή κουφισμάρα της τη γέμιζε θλίψη — για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια μέρα...

Αφού περπάτησαν μερικά λεπτά, βγήκαν απ' τό δάσος κι' ακολουθήσαν ένα στενό δρομάκι. Στην άκρη του φαίνονταν τά κόκκινα κεραμίδια μίας στέγης. Η κοπέλλα κατάλαβε πως ήταν τό σπίτι του Κρέιν.

Γύρισε και τόν κύτταξε.

—Όλα πάνε καλά, της είπε εκείνος. Είμαστε μόνοι... Προχωρήστε ίσια. Δε θα συναντήσουμε κανένα.

Η Γκρέϊς συνέχισε τό δρόμο της κι' έφτασε σε μία ξύλινη καγκελόπορτα. Άφισε χάμο τό φορέο. Τά μπράτσα της πονούσαν, τό γόνατά της τρέμανε.

Ο Κρέιν τη βοηθήσε ν' άνοίξη την καγκελόπορτα και της εί-

πε, κυττάζοντας γύρω:

—Πάμε γρήγορα στό σπίτι! Τό μέρος είναι έρημικό... καλύτερα όμως να φυλαχτούμε!

Ο Έλλης άρχισε ξαφνικά να βογγάει. Ο Κρέιν, έκπληκτος, τούρριξε μία γρήγορη ματιά. Έκείνος άνακάθισε, άνοιξε τά μάτια του κι' έφερε τό χέρι του στό κεφάλι του.

Η Γκρέϊς έτρεξε κοντά του, έσκυψε και συγκράτησε τό κεφάλι του. Τόν κύτταξε μ' άγωνία. Έκείνος όμως δε φάνηκε να την άναγνωρίσει. Κι' ύστερα από μερικές στιγμές, ξανάπεσε στό φορέο κι' έκλεισε πάλι τά μάτια του.

—Πάμε μέσα, γρήγορα! ξανάπε ο Κρέιν.

Σήκωσαν πάλι τό φορέο κι' άκολούθησαν τό μονοπάτι. Μετά τη στρόφη, φάνηκε τό σπίτι, πέρα απ' τούς ψηλούς θάμνους. Ήταν άσπρο, μονόροφο, με κόκκινη σκεπή και παράθυρα κόκκινα. Είχε κάτι τό πρόσχαρο.

Ο κήπος ήταν θαυμάσιος, γεμάτος ζωηρά χρώματα. Μία άπέραντη πράσινη πελούζα άπλωνόταν ως την άρχή του δάσους.

Η Γκρέϊς σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και ξανάρισε χάμο τό φορέο.

—Φτάσαμε έπίτελους, της είπε ο Κρέιν πλησιάζοντάς την. Τώρα είσαστε άσφαλισμένη. Δεν έρχεται ποτέ κανείς εδώ.

Εβγαλε τά κλειδιά του κι' άνοιξε την πόρτα.

—Άς τόν πάμε μέσα, πρόσθεσε. Θα μπορέσουμε να τόν κυττάξουμε καλύτερα και να δούμε την κατάστασί του.

Μεταφέρανε τόν Έλλης στό χέλι, που ήταν έπιπλωμένο με τόση πολυτέλεια, ώστε ή Γκρέϊς σταμάτησε και κύτταξε γύρω της έκθαμβη.

Ο Κρέιν όμως έξακολούθησε να προχωρή, έτσι που τό φορέο κόλλησε στά πόδια της.

Σκόνταψε και γύρισε πρὸς τό μέρος του.

—Πρώτη πόρτα, δεξιά, της είπε εκείνος. Άντέχετε ακόμα; Η κοπέλλα άνοιξε την πόρτα και προχώρησε μέσα σε μία φωτεινή κάμαρα, γεμάτη λουλούδια και έπιπλα άξίας. Κοντά στό παράθυρο βρισκόταν ένα φαρδύ ντιβάνι - κρεβάτι, σκεπασμένο μ' ένα κεντητό ύφασμα, κόκκινο και μπλε.

Η Γκρέϊς άφισε χάμο τό φορέο, μ' ένα στεναγμό άνακουφισώς κι' έτρεψε τό πονεμένο μπράτσα της, ένώ συγχρόνως έβριχε μία ματιά στό περιβάλλον.

Τόσος πλούτος και πολυτέλεια της κόβανε την άνσα. Ήταν κάτι που δέν τό είχε δη, παρά μονάχα στους καταλόγους τών καταστημάτων διακοσμήσεως.

—Ωραία! είπε ο Κρέιν, κυττάζοντάς την μ' ένα χαμόγελο. Θα τόν άφίσουμε εδώ για λίγο, ώσπου να σας εγκαταστήσω στην κάμαρά σας. Έλάτε μαζί μου.

—Ω, όχι! διαμαρτυρήθηκε ή κοπέλλα. Είπ' έρρωστος. Δε μπορούμε να τόν εγκαταλείψουμε έτσι.

—Μην άνησυχήτε, θα τόν προσέχω εγώ. Στο μεταξύ, μπορείτε σεις να πάρετε ένα μπάνιο. Πιστεύω πως θα σας ευχαριστήση πολύ... Έλάτε λοιπόν να σας δείξω την κάμαρά σας. Ύστερα θα σας άφίσω να τά κανονίσετε μόνη σας.

Τόν άκολούθησε άνόρεχτα ως την άκρη του διαδρόμου.

—Σας άρέσει; της είπε, άνοίγοντας μία πόρτα και παραμερίζοντας για να την άφίση να περάσει.

Έκείνη έμεινε σαστισμένη απ' τό θέαμα που άντίκρουσε.

Η κάμαρα αυτή ήταν ακόμα ωραιότερη απ' την προηγούμενη φτιαγμένη, άσφαλώς, για ν' άρση σε μία ραφιναρισμένη γυναίκα.

—Αν μ' άρέσει; είνε ή Γκρέϊς.

Κι' κυττάζοντας τόν Κρέιν. Θέλετε να πητε δηλαδή... πώς είναι για μένα αυτή ή ύπεροχη κάμαρα;

—Γιατί όχι; Είπ' ευχάριστη. Αλλά δέν έχει τίποτα τό εξαιρετικό... Όποσδήποτε, είναι δική σας, ώσπου ν' αποφασίσουμε τί

FAB ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙ ΟΤΙ ΠΛΕΝΕΙ

NEW FAB WASHES CLOTHES CLEANER THAN ANY SOAP NO RULLING SOAP SCUM WONDERFUL FOR DISHES TOO!

FAB Δέν φθείρει τά ρούχα

Χάρις στην σύνδεση του κάνει τά ρούχα σας να ξαναζωντανεύουν, τό άσπρόρουχα σας να μη χαρίζουν, τό imprimpés να ξαναάμουν, τό μάλλινα να μαλακύνουν, κι' αυτό χωρίς καμιά θγορά.

FAB Χέρια για χειροφιλημα

Δέν έρεδίζει τά χέρια και οι νοικοκυρές τό προτιμούν γιατί μπορούν να πλένουν και να έχουν χέρια πάντα μαλακά, πάντο για χειροφιλημα.

FAB Μοσχοβολούν

στον άρωματισμένο άφρό του FAB τά ρούχα σας ξαναδρίσκουν σε λίγα λεπτά όλη τους την άλμυρη και φρεσκάδα.

FAB Οικονομία

στον κόπο σας,στον χρόνο σας,στά ρούχα σας,έπισηςοικονομικό στό πλύσιμο πιστικών και σκευών κουζίνας.

3 ADAGE KITCHENS

ΜΟΥΣΚΕΜΑ

ΣΤΙΦΙΝΟ

ΑΙΣΑΡΜΑ

ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΛΕΥΚΩΤΕΡΑ ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ...ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ!

FAB ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΤΟΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΤΟΝ ΤΗΣ COLGATE - PALMOLIVE

ΟΛΥΜΠΙΑ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ & ΔΙΑΝΟΜΩΝ ΚΟΡΑΗ - ΤΗΛ. 34720 - 25708 ΑΠΟΘΗΚΗ ΔΙΑΝΟΜΩΝ - ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 (ΟΠΙΣΘΕΝ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΡΟΚΕ) ΤΗΛ. 58774

Παρακολουθείτε κάθε Παρασκευή 9.15-9.45 μ. μ. την έκπομπή της COLGATE PALMOLIVE το (ΝΥΦΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΙ) με την ΕΛΛΗ ΛΑΜΠΙΕΤΗ και ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΟΡΝ. Κείμενα Ι. ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ.

θα κάνουμε... Τό λουτρό βρίσκειται δίπλα. Μπορείτε να τό χρησιμοποιήσετε έλεύθερα.

—Ανοίξε μία μεγάλη ντουλάπα. Διαλέχτε από δώ μέσα τά ρούχα που σας άρέσουνε. Πιστεύω να ταϊριάζουνε στό σώμα σας.

Η Γκρέϊς νόμισε, πως άνοιξε ρεούτανε... Η ντουλάπα ήταν γεμάτη φορέματα και κοστούμια κάθε είδους. Δίχως να πρόσέξη την κατάπληξή της, ο Κρέιν άνοιξε τά συρτάρια της ντουλάπας.

—Θα βρήτε εδώ ό,τι σας χρειάζεται, συνέχισε. Άκόμα και μεταξωτές κάλτσες... Πιστεύω πως θα σας ευχαριστήση να μεταμορφωθήτε σε μία κομψή γυναίκα.

—Μά δε θα μπορέσω... άρχισε ή Γκρέϊς, κόκκινη, σαστισμένη.

—Πάντως, αυτά εδώ θα σας άρέσουν περισσότερο απ' τη φούστα της Κρίς Τέυλορ! της είπε χαμογελώντας ο Κρέιν. Μπορείτε δε έλεύθερα να τά φορέσετε.

Γύρισε αλλού τά μάτια του και πρόσθεσε:

—Άντικαν στην άδελφή μου, που πέθανε... Δεν έχω άγγίξει τίποτα σ' αυτή την κάμαρα. Ήταν ή δική της... Μά γιατί να μένουν άχρηστα δώ αυτά; Γιατί να μη τά μεταχειριστήτε σεις;

—Ω, δε θα μπορέσω! είπε ή Γκρέϊς όπισθοχωρώντας. Είναι πολύ όμορφα για μένα... Όχι, δε θα μπορέσω...

Μία παράξενη έκφρασι πέρασε απ' τά πρόσβια μάτια του και χάθηκε άμέσως. Η περαστική αυτή λάμψη έκανε τόσο περιέργη έντύπωσι στη Γκρέϊς, ώστε τόν κύτταξε προσεχτικά. Αλλά ήσυχασε, βλέποντας και πάλι στά μάτια του την ένθαρρυντική, καλόκαρδη και ύπομονετική έκφρασί του.

—Θα την αγαπούσατε, έν τη γνωρίζατε, της είπε. Ήταν πάντα πρόθυμη να έξυπηρετήση όποιονδήποτε... Έλάτε τώρα, μη γίνετε κουτή! Σας άφήνω να πάρετε τό μπάνιο σας και να διαλέξετε ένα φορέμα... Μ' άρσει νάναι ευχάριστες κι' έλευστικές οι φιλοξενούμενές μου!

Καθώς προχωρούσε πρὸς την πόρτα, ή Γκρέϊς τόν σταμάτησε, λέγοντάς του:

—Δεν καταλαβαίνω! Γιατί τά κάνετε, δώ αυτά; Δεν ξέρετε τίποτα για μένα. Γιατί σκετίζετε τόσο για μία άγνωστή;

—Μ' άρέσει να έξυπηρετώ τούς άλλους, της απάντησε. Μου φαίνεται άλλωστε πώς έχετε μπελάδες. Είχα κι' εγώ κάποτε, και ξέρω εκ πείρας πως, όταν κανείς έχη όλο τόν κόσμο εναντίον του, άνακουφίζεται άν μορη ή βασιστή σε μία βοήθεια.

Πέρασε τά δάχτυλά του ανάμεσα στό ξανθά μαλλιά του και συνέχισε:

—Έχει κι' αυτός μετλάδες... δέν είν' έτσι; Μ' ένδιαφέρει, ξέρετε. Έχω την έντύπωσι πως είνε κανένας... και τά κακά πλάσματα με έλκύουνε. Είναι νοσηρή αυτή ή κλίσι μου, τό ξέρω... μά παρουσιάζουνε τόσο ένδιαφέρον!... πολύ περισσότερο απ' τούς κοινούς ανθρώπους που συναντούμε κάθε μέρα!

»Ποιός είναι; Θάθελα πολύ να μου τό πητε.

—Δεν ξέρω, σας βεβαία. Έχω άναρωτηθί κι' εγώ πολλές φορές ποιός μπορεί να είναι...

—Καλά, θα τό μάθουμε, έπε ο Κρέιν. Πηγαίνω τώρα να τόν βάλω να πλυνθεί.

Εσείς πάρτε τό μπάνιο σας... και μην άνησυχήτε! Όταν τελειώσω μαζί του, θα έτοιμάσω να φάμε.

Είμαι νηστικός ακόμα, κι' όλες αυτές οι περιπέτειες μου άνοίξουν την όρεξη.

Διευδυνήθηκε πρὸς την πόρτα.

Σταμάτησε στο κατώφλι και την κύτταξε προσεκτικά. Εκείνη σκέφτηκε πάλι πώς τα μάτια του είχαν μια παράξενη έκφραση. Μά δε μπορεί να εξακριβώσει αυτή την έντονη της, γιατί δεν τον έβλεπε καλά.

— Η πόρτα έχει κλειδαριά, της είπε. Μ' άρσουν οι κλειδαριές. Δίνουν ένα συναίσθημα ασφαλούς.

Το πρόσωπό του φωτίστηκε απ' το γοητευτικό χαμόγελό του. Βγήκε και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα.

Η Γκρέις έμεινε ακίνητη. «Ενοια... ξαφνικά κάτι σαν αδιαβε... Πήγε ύστερα ως την πόρτα κι έσπρωξε το σύρτη. Παρατήρησε πώς ήταν φρεσκοκαθαμένος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ξαπλωμένη μέσα στη μεγάλη βανιέρα, η Γκρέις έπαψε να σκέπτεται τον Έλλης. Τον είχε διώξει τελείως απ' το μυαλό της, για την ώρα. Με το κεφάλι ακουμπημένο σ' ένα κομποσούκι νο μασέλι και τα μάτια κλειστά, απολάμβανε το μπάνιο...

Το δωμάτιο του λουτρού ήταν μικρό, αλλά πολυτελέστατο. Οι τοίχοι του ήταν ντυμένοι με πράσινα πλακάκια και το δάπεδο με πράσινα και μαύρα.

Πάνω σε μια μικρή πράσινη τουαλέτα βρίσκονταν ένα σωρό κρέμες, αρώματα κι άλλα καλλυντικά.

Η Γκρέις είχε δει συχνά ένα τέτοιο πολυτελές περιβάλλον στα φιλμ του κινηματογράφου. Μά η ιδέα πώς το ζούσε στην πραγματικότητα, της έκοβε την αμνηστία.

Ήταν σαν παραχαλισμένη απ' την άπιστητη εκείνη αλλαγή της ζωής της. Πριν από μερικές ώρες, κοιμόταν κουλουριασμένη σ' ένα λασπωμένο χαντά-μεσα... φορούσε ξένα ρούχα, κλειμένα και βρώμικα, και την κυνηγούσε η άστυνομία. Και τώρα ήταν καθαρή, αισθανόταν μια προσωρινή ασφάλεια... κι ήταν έρωτευμένη!

Είχε διαβάσει ιστορίες με κεραυνόβολους έρωτες, ή τις είχε ρωτήσει στον κινηματογράφο, αλλά δεν δούλευε ποτέ πώς ήταν δυνατό ν' αλληθεύουν. Και να που είχε συμβεί τώρα σ' αυτή την ίδια!

«Κανείς δεν υπήρξε ποτέ καλός μαζί μου!» είχε πη στον Έλλης.

Τον εύγνωμονούσε γιατί της είχε πετάξει στο μούτρα μια πατημένη κρεατόπιττα, όταν πεθαινε απ' την πείνα. Τό είχε θεωρήσει φιλανθρωπία.

«Επειτα είχε εμφανιστή ο Ρίτσαρντ Κρέιν. Της είχε προσφέρει την παραμυθιένια εκείνη φιλοξενία, της είχε δώσει ρούχα που δεν είχαν καμιά σχέση με τα κουρέλια που φορούσε συνήθως...

...λες μολύβια, της τελευταίας μόδας, σαν εκείνα που φηγοιούσαν στις βιτρίνες των κομψών ρουών στίς βιτρίνες των κομψών ρουών στίς βιτρίνες των κομψών ρουών...

...μαγαζιά του Γουέστ. Έντ. Την είχε σώσει απ' τα νύχια της άστυνομίας και την είχε πάρει στο σπίτι του, χωρίς να την υποχρεώσει να του φανερώσει την ταυτότητά της. Την είχε λυπηθεί για την κουφαμάρα της.

Στην αρχή τον έβλεπε με δυσπιστία. Μά τώρα που είχε περάσει ο πανικός της, προσπαθούσε να λογικευτεί την είχε έρωτευσει μήπως την είχε μεγαλοψυχίας τη η εξήγησι της μεγαλοψυχίας του, της φανερώσε επιθυμίας του, της προστάτηψης;

Να Σίγουρα, κανείς άντρας δε θα διέτρεχε τόσους κινδύνους για

μια κοπέλλα εντελώς άγνωστή του, αν δεν την έρωτευόταν...

Ξαφνικά, θυμήθηκε τις εύθυνες της. Δε μπορούσε να καθεται και να όνειροπολή στο μπάνιο, ενώ ο Ρίτσαρντ — τον έλεγαν τώρα με το μικρό του όνομα, με το νου της — περιπούσαν τον Έλλης. Ήθελε να τον βοηθήσει κι αυτή!

Βγήκε βιαστικά απ' το νερό και σκουπίστηκε γρήγορα. Όσο, παρ' όλη τη βιασύνη της, δε μπόρεσε να μην πουντραρίσει με το τεράστιο «πούπουλο» που είχε δει πάνω στην τουαλέτα...

«Υστερα κυττάχτηκε μέσ' στον καθρέφτη. «Επρεπε να παραδεχτή πώς είχε άραίο σώμα... Ένοιωσε μια ξέφρενη επιθυμία να γείρη στην αγκαλιά του Κρέιν, να του προσφέρει αυτή την απόδειξι εύγνωμοσύνης κι αγάπης.

— Εδίωξε όμως άμέσως κατόπιν αυτή τη σκέψι, γιατί έμενε ζωντανό στη μνήμη της το ξύλο που είχε φάει απ' τον πατριό της... Ο Κλάρκ είχε θελήσει να της δώσει να καταλάβη μ' αυτό τον τρόπο την ατιμία που είχε κάνει η μητέρα της, προσφέροντας τον έαυτο της στον πρώτο τυχόντα. Κι' η Γκρέις είχε σχηματίσει την πεποίθησι πώς αυτό ήταν το χειρότερο αμάρτημα για μια γυναίκα, και πώς κανείς άντρας δε θα τη σεβότανε, αν υποχωρούσε στις επιθυμίες του.

Ντροπισμένη τώρα για τη

σκέψι που είχε κάνει, φόρεσε βιαστικά τη ρόμπα της και κάθισε μπροστά στην τουαλέτα. Τα λουσμένα μαλλιά της ήταν κατασρά κι' άπαλα σαν μετάξι. Τά χτένισε κι' ύστερα έβαψε τα χείλια της, για να γίνουν όσο το δυνατόν πιο όμορφη και ν' άρσει τον Ρίτσαρντ.

Πέρασε στην κρεβατοκάμαρα κι' έβαλε το φόρεμα που είχε διαλέξει απ' την τουλάπα. Ήταν μπλε μαρέν, πολύ ντεκολτέ, με μανίκια τρουά-κάρ.

Κυττάχτηκε στον καθρέφτη, έκπληκτη και γοητευμένη απ' τη μεταμόρφωσή της. Το φόρεμα έκανε της πηγανει περίφημα. Δεν αναγνώριζε πια τον έαυτο της... Διαπίστωσε μ' ευχαρίστησι πώς είχε γίνει έλκυστική.

Αφού κυττάχτηκε άλλη μια φορά, ξεσύρωσε την πόρτα της και βγήκε απ' την κάμαρα.

Μια μυρωδιά μπεύκον την ώδηγεσε προς την κουζίνα.

«Ενοιωσε ξαφνικά πανικό, στη σκέψι πώς θ' αντιμετώπιζε τον Κρέιν. Τα πράσινα μάτια του θα της λέγανε ίσως, με την έκφρασή τους, πώς δεν την αγαπούσε όπως τό είχε φανταστή... κι' ότι, παρ' όλες τις προσπάθειές της να τον άρει, δεν την εύρισκε καθόλου ενδιαφέρουσα!

— Άνοιξε δειλά την πόρτα κι' είδε μια μοντέρνα κουζίνα, άσπρη και μπλε, καλοβαλμένη κι' έφοδιασμένη με τα τελειότερα

ηλεκτρικά σκεύη. Ο Κρέιν στεκόταν όρθιος, με το τσιγάρο του στο στόμα και μ' ένα πηρούνι στο χέρι. Στράφηκε για να της χαμογέλασε. «Όταν όμως την άντίκρυσε, άνασκήρτησε και τό χαμόγελο πάγωσε στα χείλια του...

— Απλώθηκε σιωπή για ένα λεπτό. Η Γκρέις, παγωμένη απ' τη φρίκη, κυττάζε το πρόσωπο του Κρέιν, που είχε γίνει κατάχλωμο. Μία έκφρασι τρόμου γέμιζε τα μάτια του. Τό μισανόιχτο στόμα του φαινόταν πώς δεν άνασάνε πιά...

Τό πηρούνι ξέφυγε απ' τα χέρια του κι' έπεσε χάρω, μ' ένα μεταλλικό κρότο που άντήχησε μέσ' στη σιωπή.

— Υστερα ο Κρέιν έκανε μια προσπάθεια για ά συνέλθι και κατόρθωσε να χαμογέλασει.

— Η Γκρέις έκανε ένα βήμα πίσω, φέροντας τό χέρι της στο στόμα της, με τα μάτια της μεγαλωμένα απ' τό φόβο.

— Μου φάνηκε πώς είδα τη Τζούλι... της εξήγησε εκείνος. Σας πέρασα... για την άδελφή μου!

Και, περνώντας ξαφνικά από μπροστά της, βγήκε τρέχοντας απ' την κουζίνα.

— Η Γκρέις προσπάθησε να νικήση τον πανικό που την είχε κυριέψει. Σήκωσε από χάρω τό πηρούνι κι' άρχισε να γυρίζει τις φέτες του μπεύκον μέσα στο τηγάνι, με μηχανικές κινήσεις.

— Υστερα έφτιαξε καφέ. Άρνιόταν νά σκεφτή, συγκέντρωνε τό νου της μόνο σ' αυτά που έτρίμαζε...

— Όταν τελείωσε, είχε ξαναβρή πια την ψυχραιμία της. Κι' άταν ξαναγύρισε ο Κρέιν, τον ύποδέχτηκε ήρεμα.

— Λυπάμαι πάρα πολύ πού σας τρόμαξα... της είπε εκείνος. Ή άναπονή του, μύριζε δυνατά άλκοόλ. Η Γκρέις τραβήχτηκε λίγο πίσω.

— Συχαρώστε με, σας παρακαλώ! συνέχισε ο Κρέιν. Σκεπτόμουν κάτι, εκείνη την ώρα, και δε σας άκουσα πού μιηάκατε... Η άδελφή μου άγαπούσε ιδιαίτέρως αυτό τό φόρεμα καί... της μοιάζετε άρκετά! Γι' αυτό φοβήθηκα τρομερά, μόλις σας άντίκρυσα.

— Ο τρόμος της Γκρέις διαλύθηκε κι' έδωσε τη θέση του στη συμπόνια.

— Λυπάμαι κι' εγώ πολύ... είπε. Δεν ήξερα, δεν καταλάβαινα... Είχε άκουμπήσει τό χέρι της στο μπράτσο του δίχως να τό άντιληφτή.

— Εκείνος της χτύπησε φιλικά τό χέρι κι' άπομακρύνθηκε λίγο.

— Ήταν ήλθιο έκ μέρους μου! είπε.

— Η Γκρέις πληγώθηκε γιατί είχε άποφύγει τόσο φανερά την έπαφή της.

— Είναι λίγοι μήνες άπό τότε πού πέθανε η Τζούλι... καί μου λέπει, μου λέπει τρομερά! Βλέποντάς σας ξαφνικά μπροστά μου, νόμισα για μία στιγμή πώς είχε ξαναγύρισει!

— Πήρε την καφετιέρα καί πρόσθεσε:

— Δεν τρώμε τώρα; Πεθαίνω της πείνας... καί σεις τό ίδιο, φαντάζομαι!

— Της έριξε μία σύντομη ματιά.

— Με τό φόβο πού πήρα, δε μπόρεσα να σας συχαρώ για τη γοητευτική σας εμφάνισι, είπε κολακευτικά.

— Η Γκρέις κατάλαβε άμέσως ότι, για πρώτη φορά άπό τότε πού είχαν συναντηθι, δεν ήταν ελκρινής άπάντησι της... ότι δεν την εύρισκε γοητευτική κι' ότι δε τη συχαρούσε κατά βάθος πού είχε διαλέξει έκείνο τό φόρεμα.

Της έρχότανε νά κλάψι, νά τά βάλι με τόν έαυτο της, γιατί είχε κατάστρέψει μία στιγμή πού έπρεπε νάναί πολύτιμη... — Πάρτε σεις την πιατέλλα. Έγώ θα φέρω τόν καφέ καί τις φρυγανιές... της είπε, προχωρώντας προς την πόρτα.

Τόν άκολουθούσε ως τό μικρό καί μακρόστενο σαλονάκι. Ο Κρέιν είχε έτοιμάσει ήδη τό τραπέζι. Άφισε την καφετιέρα καί τις φρυγανιές, πήρε απ' τα χέρια της κοπέλλας την πιατέλλα με τό μπεύκον καί την έβαλε δίπλα.

— Στο τραπέζι! είπε.

Μά, πριν φάη, η Γκρέις ήθελε ν' αλλάξει φόρεμα.

— Μία στιγμή κι' έρχομαι! είπε, κι' έτρεξε στην κάμαρά της.

— Έβγαλε γρήγορα τό φόρεμα της καί τό πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Έτρεξε στην ντουλάπα καί πήρε ένα φορεματάκι άπό έλαφρό ύφασμα, με γκριζά καρρό.

Κάθισε ύστερα μπροστά στην τουαλέτα κι' άλλαξε χτένισμα. Τά μαλλιά της πέφτανε τώρα στους ώμους της.

— Ήξερε πώς αυτό τό φόρεμα της πηγανει λιγώτερο καλά άπό τό άλλο. Μά τόσο τό χειρότερο... Δεν ήθελε νά της κών ψεύτικα κομπλιμέντα ο Κρέιν... κι' άκόμα λιγώτερο νά του θυμίση την πεθαμένη άδελφή του!

— Στην πόρτα του σαλονιού, σταμάτησε για νά διορθώσει λίγο τό φόρεμά της. Υστερα προχώρησε καί μπήκε.

— Μόλις έρριξε πάνω της τη ματιά του, ο Κρέιν χαμογέλασε εύχαριστήμενος.

— Είσαστε πολύ εύγενής, πού κάνετε τόσον κόπο, μόνο καί μόνο γιατί φέρθηκα σαν ήλθιος! της είπε. Σας πηγανει θαυμάσια αυτό τό φόρεμα. Είσαστε γοητευτική!... Μά θα σας τόχουν πη κι' άλλοι ίσως.

— Πνιγμένη απ' τη χαρά της, η Γκρέις κατάλαβε πώς αυτή τη φορά ήταν ελκρινής τό κομπλιμέντο του...

— Δέ μου είπατε τό όνομά σας. Πώς σας λένε; τη ρώτησε ύστερα.

— Γκρέις... άρχισε νά λέη.

— Υστερα θυμήθηκε πώς ό έφημερίδες είχαν δημοσιεύσει τό όνομά της, κι' άποφάσισε νά πη ψέμματα.

— Γκρέις Στοούαρτ, συμπλήρωσε.

— Ιστορικό όνομα! είπε. Μπορώ νά σας λέω μονάχα Γκρέις; — Ναι, άπάντησε σκύδοντας στο πιάτο της. Καί βέβαια!

— Πρέπει νά κουβεντιάσουμε σοβαρά, καί μάλιστα όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα. Μά έχωμε πολλά δουλειά άκόμα. Τελειώστε πρώτα τό φαγητό σας. Όταν τελειώσω κι' εγώ, θα κυττάξω νά κρύψω κάπου τό φορείο. Δεν πρέπει νά τό βρούνε στο σπίτι μου.

— Η Γκρέις σκέφτηκε ξαφνικά τόν Έλλης.

— Πώς είναι; ρώτησε.

— Ο Κρέιν κούνησε τό κεφάλι του.

— Άσχημα. Άλλά τόν έβαλα στο κρεβάτι καί μου φαίνεται πώς ήσύχασε κάπως... Καλά θα κάνετε νά τόν προσέχετε, όση ώρα θα λείπω. Δέ θ' άργήσω... Είναι άκόμα άναίσθητος καί παραμιλάει κάπου-κάπου... Ξερατε πώς μιλάει γερμανικά; Μήπως τυχόν είναι Γερμανός;

— Η κοπέλλα παρατήρησε πώς την κύτταζε προσεκτικά.

— Ά, όχι, άπάντησε. Λέγεται Ντένιτ Έλλης... Είδα την ταυτότητά του.

— Περιέργο! Είπε σιγανά.

να σωρό παράξενα πράγματα στη γερμανική γλώσσα!

— Παράξενα πράγματα; Τι άκριβώς;

— Ά, δεν έχει σημασία... Ο Κρέιν ήπιε τόν καφέ του κι' έσπρωξε προς τα πίσω την καρέκλα του.

— Με συχαρώτε, είπε. Φεύγω για λίγο... Θέλω νά κρύψω τό φορείο, πριν άντιληφθούν την εξαφάνισι του. Θα πάρω επίσης τα ρούχα πού δανειστήκατε...

Καθώς σηκωνότανε κι' η Γκρέις, της έκαμε νόημα νά ξανακαθήση.

— Αποτελειώστε ήσυχα τό φαγητό σας, της είπε. Θα πεινάτε, ασφαλώς. Όταν γυρίσω, θα κουδεντιάσουμε.

— Η κοπέλλα έμεινε στο τραπέζι. Άναρωτιότανε τί θα συνέβαινε...

«Τί θ' άποφάσιση για μένα;» έλεγε με τόν νου της.

Δεν ήταν πια βέβαιη πώς την αγαπούσε. Την είχε κυττάξει με ματιά σδυσμένη, δίχως έκφρασι, ενώ ως τότε της έδειχνε πάντα καλωσύνη καί κατανόησι.

— Άδγκασε τά χείλια της, στη σκέψι του φόβου πού του είχε προκαλέσει. Ήταν εύκολονόητο... κι' όμως έκείνη τη στιγμή την είχε άναστατώσει.

— Ο Κρέιν είχε πάρει ένα ύφος τρομερό... καί τρομοκρατημένο, σαν...

— Σταμάτησε άπότομα τις σκέψεις της. Ένοχο; Γιατί νά σκε-

φτή πώς είχε ύφος Ένοχο; Ήταν σωστός καί δίκαιος έκ μέρους της ένας τέτοιος χαρακτήρισμός, έπειτα απ' όσα είχε κάνει γι' αυτήν;

— Σηκώθηκε, άδειασε τό τραπέζι καί πήγε τά σερβίτσια στην κουζίνα.

— Επρεπε νά προσέχη τόν Έλλης, μολονότι δεν την ενδιέφερε πια καθόλου. Ο Κρέιν άπασχόλουσε όλες τις σκέψεις της. Ο Έλλης ήταν ένοχλητικός καί μπουρούσε νά χαλάση τά σχέδια του Κρέιν.

— Άνοιξε την πόρτα καί μπήκε στην κάμαρά του.

— Ο Έλλης ήταν ξαπλωμένος άνάσκελα, με τό πρόσωπό κατακόκινο, καί τά χέρια τεταμένα. Άνοιξε τά μάτια του καί την κυττάζε, θολά.

— Σας περίμενα... της είπε σιγά. Άπό πού έρχεστε;

— Μη μιλάτε τώρα, τού σύστησε σκύδοντας πάνω του. Είσαστε άρρωστος... μά θα γίνετε καλά...

Μιλούσε δίχως νά ξέρη καλά—καλά τί έλεγε. Ντροπέτανε λίγο, παρατηρώντας πώς της ήταν τελείως άδιάφορος.

— Πώς τό ξέρετε;... μουμούρισε έκείνος με μία κακή έκφρασι.

— Ήσυχάστε τώρα, τού σύστησε πάλι.

Της κόπηκε ξαφνικά η άνάσα, γιατί τά χέρια του Έλλης της σπίγγανε τό λαιμό!

Την τραβήξε πιο κοντά του καί

την πέταξε πάνω στο κρεβάτι, παράλυτη απ' τό σφίξιμό του.

— Δέ μπορεί πια πεντάρα για μένα, τώρα πού βρήκατε ένα όμορφόπαίδι! της είπε με μίσος. Όλες όμοιες είσαστε. Σας ξέρω. Πουλάτε τό κορμί σας, για νά ντυθήτε με άραία φορέματα...

— Άδιαφορείτε για τό τί θα γίνω... κι' έκείνος τό ίδιο!... Θα με πετάξη έξω... θα με παραδώση στην άστυνομία... αν τού δώσετε αυτό πού ζητάει!

— Η Γκρέις, τρομοκρατημένη, τόν χτύπησε στα τυφλά. Ή γροθιά της τόν βρήκε στο πρόσωπο.

Τά χέρια του ξεσφίχτηκαν, έπεσαν, καί κυριεύτηκε άπό άδυναμία.

— Η κοπέλλα άπομακρύνθηκε απ' τό κρεβάτι κι' άκούμπησε στον τοίχο, χλωμή καί λαχανιασμένη.

— Γελιάστε, είπε, θα σας περιποιηθώ... Σας τό υποσχέθηκα. Μά δεν πρέπει νά μιλάτε έτσι... Πώς τολμάτε νά τόν προσβάλλετε; Είναι καλός! Τ' άκούτε; Είναι καλός! Έσείς δεν καταλαβαίνετε τί σημαίνει αυτή η λέξι.

— Ο Έλλης έκλεισε τά μάτια του.

— Φτάνει πια, είπε περιφορητικά. Δέ θέλει παρά ένα πράγμα... καί θα τό πετύχη! Φύγετε... νά μη σας ξαναδω!

— Μην τό λέτε, αυτό! διαμαρτυρήθηκε η Γκρέις, πειραγμένη. Θέλω νά σας βοηθήσω, αλλά δε θα τό κάμω αν μου μιλάτε έτσι...

Κι' άλλωστε δεν ώφελεί σε τίποτα νά έκνευρίζεστε. Πρέπει νά μείνετε ήμερος.

— Ο Έλλης της έκανε νόημα νά φύγη. Ξαφνικά όμως άνασκήρτησε κι' άφουγκράστηκε:

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Είναι κανείς έξω;

— Η Γκρέις άωρησε προς τό παράθυρο. Ή καρδιά της σφίχτηκε, όταν είδε ένα ψηλό άντρα, με στολή άστυνομικού, πού προχωρούσε άργά προς τό σπίτι.

— Η άστυνομία! είπε με ταραχή, κι' άπομακρύνθηκε άπότομα απ' τό παράθυρο.

— Κάνετε κάτι λοιπόν! γκρίνιασε ο Έλλης δείχνοντας τά δόντια του. Βρήτε μου ένα μαχαίρι, ή κάτι άλλο! Δέ θα με πιάσουνε ζωντανό!

— Ο τρελλός τρόμος του φάνηκε νά της ξαναδίνι θάρρος.

— Μην κάνετε θορυβό, τού σύστησε. Δέ θα τόν άφήσω νά μπη έξω. Άν κατορθώσω νά τόν κρατήσω, ώσπου νά γυρίση ο Ρίτσαρντ...

— Δώστε μου ένα μαχαίρι! ψιθύρισε ο Έλλης μ' άπελπισία.

Τη στιγμή έκείνη, χτύπησε τό κουδούνι της έξώπορτας. Δίχως νά κυττάξη τόν Έλλης, η Γκρέις βγήκε απ' τό δωμάτιο καί πήγε ν' άνοιξη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

— Ο άστυνομός Τζέιμς ήταν 60 χρόνων, άλλα γερós άκόμα άντρας, με γκριζά μαλλιά καί καλοδεμένο κορμί. Κυττάζε έρευνητικά τη Γκρέις.

— Η περιέργειά του είχε κεντηθή απ' την άναφορά πού τού είχε κάνει ο Ρότζερς. Ύστερα είχε κουβεντιάσει με τόν Γουέστ καί τό Μάλκολμ καί τά λόγια τους τόν είχαν παραξενέψει άκόμα πιο πολύ.

— Ισχυρίζεται πώς η γυναίκα αυτή είναι άδελφή του! τού είχε πη ο Γουέστ, ενώ ο Μάλκολμ χαμογέλουσε ειρωνικά. Μά δεν τό πιστεύω! Δέ χρειάζεται νά την κυττάξη κανείς δύο φορές, για νά πειστή γι' τό πού τον της...

Δε μοιάζουν άλλωστε καθόλου οι δύο τους!

— Καί μένουνε μαζί, στο σπίτι του, δλομόναχοι! συμπλήρωσε ο Μάλκολμ.

**Μη χαλάτε
"αδικα" τα χέρια σας**

Στη σημερινή εποχή είναι κρίμα να χαλάτε πιά τα χέρια σας στις παλιοσκάφες και τους νεοκύτες, όταν το «DAL» σας δίνει την εξαιρετική ευκαιρία να έχετε άποκα και γρήγορα την πιο καθαρή πάλυση.

Τό «DAL», παρασκευασμένο με τās τελευταίους επιστημονικούς μεθόδους, δά σας βοηθήσει νά διατηρήτε όλα τά είδη του ρουχισμού σας: BAMBAKERA, MAALINA, ΜΕΤΑΞΩΤΑ, ΑΙΝΑ, ΝΑΥΛΟΝ, κ.λπ., πεντακάθαρα καί νά μοσχοβολάνε, χωρίς νά βλάπητε καί έρεδίση τα χέρια σας.

Η συγχρονισμένη νοικοκυρά μεταχειρίζεται μόνον «DAL».

ΠΡΟΙΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ" ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΟΤΙ ΠΙΝΕΙ

**Ο κόσμος πού ξέρει
άπό τσαϊ, πίνει ΜΕΛΡΟΖ**

**Τό Νέο
Χρωμο-Σαμπουάν
Palette
«παλέτ»**

**Χαρίζει σε όλες τις
γυναίκες μαλλιά ώρατα,
νεανικά, χωρίς άσπρες
ή γκριζές τρίχες.
Είναι άπίστευτη η έπιτυ-
χία του θαυματοργού
αυτού σωληναρίου.
Χρήσις άπλουστάτη
Ζητήσατε έντυπες οδηγίες δωρεάν**

Μακιγιάρει καί λούζει
ταυτόχρονα τά μαλλιά.

**ΧΡΩΜΟ-ΣΑΜΠΟΥΑΝ
Palette**

ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
CHEMISCHE FABRIK
HANS SCHWARZKOPF
HAMBURG

Επί πλέον...
Ο Οίκος SCHWARZKOPF δά
σας προσφέρει δωρεάν μέχρι
τέλους Μαΐου, μέσα σε κάθε
κουτί σωληναρίου PALETTE,
δείγμα κρέμας κτενίσματος
VLOT (ΦΛΟΤ) πού δά σας
ένδουσιάζη.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ
ΝΙΚΗΣ 9 ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 26739 •

— Από τις 9.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Ἐρωτεύμενη μὲ τὸν
Κάρω Γκράντ: Ἰανουάριος 1904.
Δὲν εἶναι ἀγῶνος, ὅπως πιστεύετε ἀ-
λλὰ σύζυγος τῆς Μπέτσυ Ντρίρκ ἀπὸ
τῶν ὁποῖα δὲν φαίνεται διατεθειμένη
νὰ χωρίσῃ. Ἡ φήμῃ ὅτι θὰ παντρευ-
τῇ Σοφία Λόρεν διεμεσσηθῇ καὶ φαί-
νεται μᾶλλον πῶς δὲν ἦταν παρὰ ἓνα

Ὁ Ντ. Χαράλαμπος,

τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όλες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ Α.Ε.

[illegible]

Ο ΝΚΟΣ
ΠΟΥ ΑΚΟΥΤΕ

Η ΕΙΚΟΝΑ

Η ΓΡΑΦΗΤΗ
ΛΕΞΙΣ

είναι το μυστικό της μεθόδου
Lingaphone το οποίο βασίζεται
στη θεωρία της γλώσσας και
στη φυσική της ομιλίας. Με την
Lingaphone μπορείτε να μιλή-
σετε και να καταλάβετε τη γλώ-
σσα των ανθρώπων, ανεξάρτητα
από την ηλικία και την εκπα-
ίδειά σας.

ΤΟΝ LINGUAPHONE
την 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Ο Χράλτσος Κωνσταντίνος (17 χρόνων), Όροκλιν, Λάσση, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφησὴ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἥλικίας κατὰ τὰν 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ο Νίκος Ἀντωνίου (15 χρόνων), Πάφος, Δημοτικὸς Χ. Δημοτ. Π. Σχολ. Ἀμμοχώστου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφῇ με σκοπὸν τὴν ἀντάλλαγν γραμμάτων.

Ο Κυριάκος Φανός, Λάση, Ἀμμοχώστου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφῇ με τὴν ἀντιγράψωσιν πρὸς, πρὸς καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ φιλικῶς ἑλλομένου φεγγαρίου, τὸν 1903 ταχέως.

Ο Κωνστ. Μιχαηλίδης (15 χρόνων), Περικλίου Νο 3, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφῇ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὸν κόσμο.

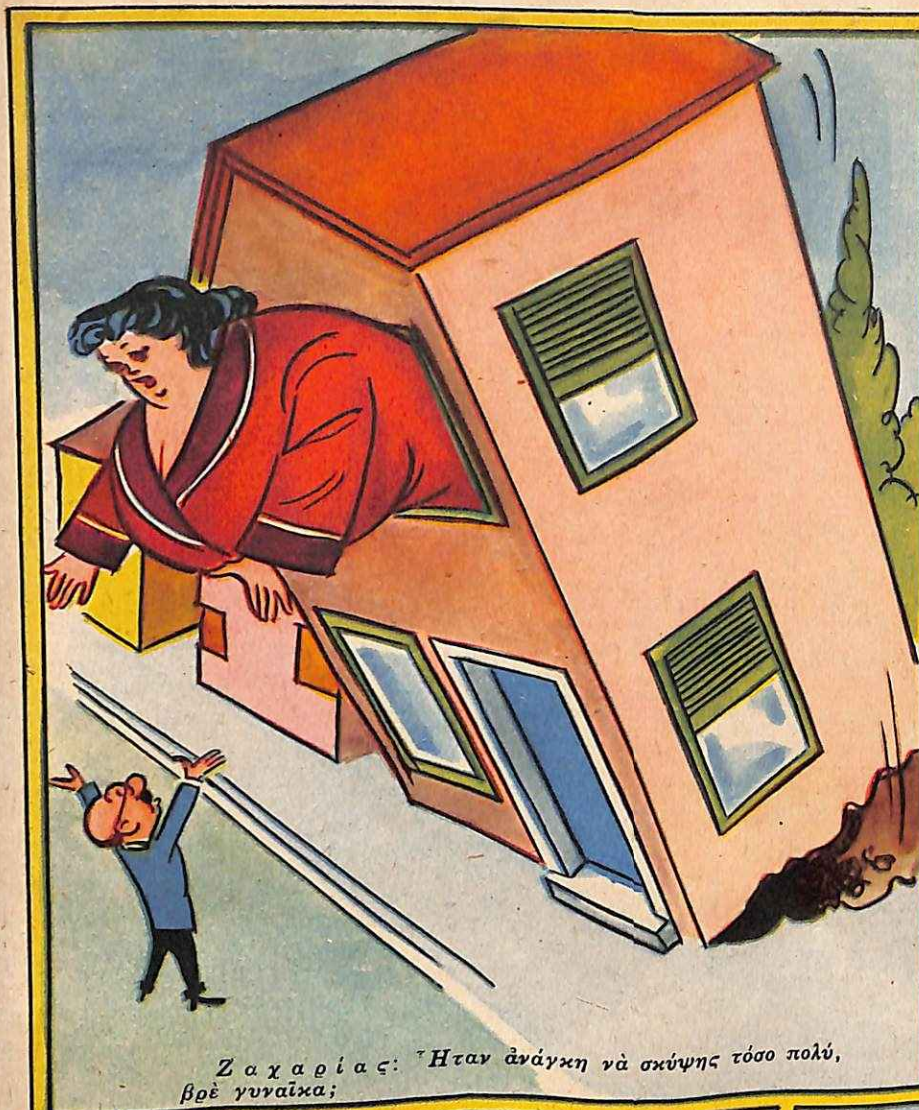
Ο Μάρκος Παναγιώτης, Μορίας Συγκλητικὸς Νο 19, Λευκωσία, Κύπρος, σπεύει ν' αλληλογραφῇ με Ἑλλήνας ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμῳ ἥλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπὸν τὴν ἀντάλλαγν γρ. μιστοτήτων.

Ο Νεόφυτος Χρίστου, Βασιλῆδης, ὁ Ἀριστοφάνης Θεοδοσιάδης, ὁ Παναγιώτης Παναγιώτης, ὁ Διππῆς Νο 20, Ἀμμοχώστου, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφῇ με ἡμετέρας Ἑλλήνας ἥλικίας 18—20 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

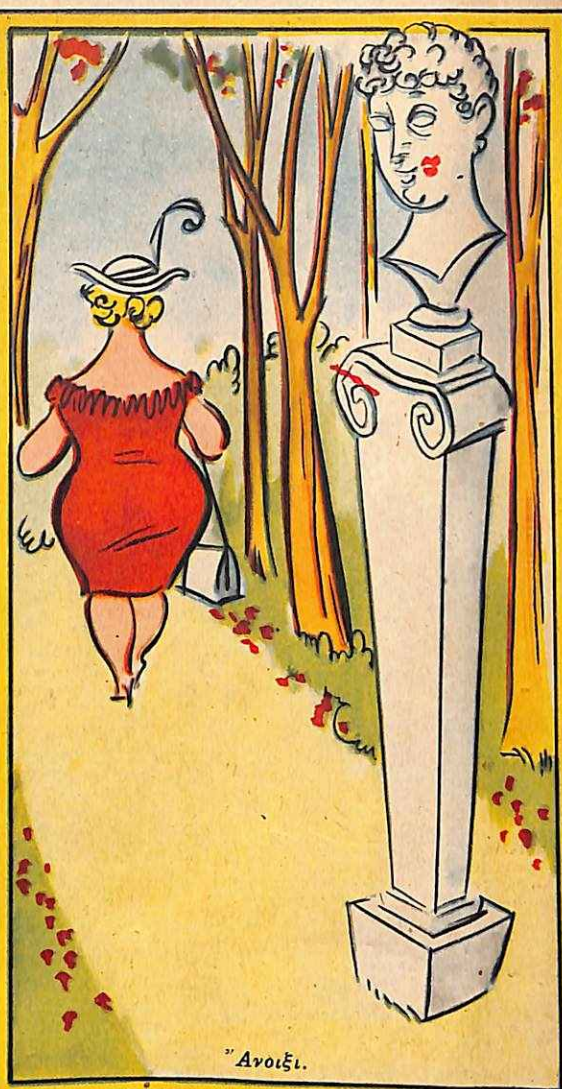
Ο Λεωνίδα Χρίστου (19 χρόνων) καὶ ὁ Ἀνδρέας Γεωργίου (17), Ἑλένης Παχολογιάδου, Νο 9, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφῇ με νέες καὶ νέους τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ με σκοπὸν τὴν ἀντιπρὶς μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν δὲς ἀπαντήσων, να στείλουν μίαν φωτογραφίαν τους.

Ο Ἀνδρέας Δημητριάδης καὶ ὁ Στέφαν Λουμπανιδης (17 χρόνων καὶ ὁ δὺο), Κηφισῆ 11, Κ. Π. Πάφος, Κύπρος, ἔχουν ν' αλληλογραφῇ με νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμῳ, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

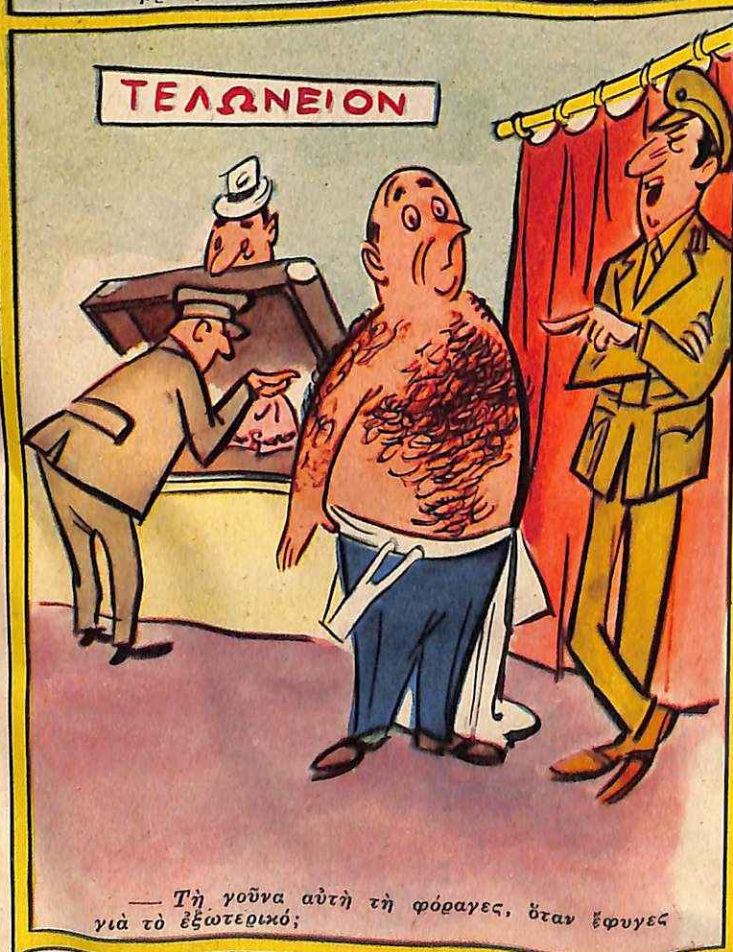
Ο Ἀνδρέας Κανταουρίδης (18 χρόνων), Ἀγαντινιά, Κ. Πάφος, θέλει ν' αλληλογραφῇ με νέες, ἥλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπὸν τὴν ἀντιπρὶς μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ζαχαρίας: Ήταν ανάγκη να σκύψης τόσο πολύ,
βρε γυναίκα;

"Ανοιξι.

— Τη γούνα αυτή τη φόραγες, όταν ξφυγες
για το εξωτερικό;

Μπράβο ή νοβοκαϊνη!...